



Суперник

*A
FALL AWAY
NOVEL*

@SOMETHINGVERYUKRAINIAN

ПЕНЕЛОПА ДУГЛАС



Суперник

Пенелопа Дуглас



АГРЕСОР
ДО ТЕБЕ
СУПЕРНИК
ПАДІННЯ
ПОЛУМ'Я
ДАЛІ НІКОЛИ
АДРЕНАЛІН
НАСТУПНЕ ПОЛУМ'Я

Переклад на українську мову здійснив телеграм канал «ukrainian lovely book»

(<https://t.me/ukrainianlovelybook>)

Даний переклад створений для ознайомлення та не має ніякого права використовуватися в комерційних цілях. Всі права належать автору.

Якщо Ви бажаєте десь поширити даний переклад в медіа, будь ласка, вказуйте наш телеграм канал, як автора перекладу.

Приємного читання!

Пролог

Феллон

Я зустрічала людей, які мені подобалися чи не подобалися, людей, яких я любила чи ненавиділа.

Але лише одну людину я любила ненавидіти.

- Навіщо ти це робиш? – дорогою до спортивної зали, де в другого курсу мало розпочатися заняття, я почула жалібний жіночий голос і зупинилася.

Перед очима постала розчервоніла Татум Брандт. Навпроти неї стояли мій дурний зведений брат Медок Карутерс і його друг Джаред Трент. Справа відбувалася в коридорі, поряд із шафками. На обличчях хлопців читалася нудьга. А Тейт нервово стискала лямки рюкзака.

- Ти вчора накричав на мене, - зсунувши брови, сказала Тейт, дивлячись на Джареда. Медок стояв у нього за спиною і посміювався. - А слідом за тобою і твої друзі. Джаред, ти завжди так поводишся. Коли ж ти нарешті зупинишся? Чому ти це робиш?

Я глибоко зітхнула, як завжди, закотила очі і похитала головою.

Я терпіти не могла несподіваних поворотів, бо не могла виносити відчуття невідомості.

Поворот номер 1: Ми з твоїм батьком розлучаємося.

Поворот номер 2: Ми переїжджаємо. Знову.

Поворот номер 3: Я виходжу заміж. Знову.

Поворот номер 952: Ти мені не дуже подобаєшся. Як і чоловік. І його син також. Тому я, мабуть, їду відпочивати кудись подалі від усіх вас по п'ятнадцять разів на рік!

Заради справедливості треба сказати, насправді мама ніколи цього не говорила. Але, гадаю, у мене непогано вийшло висловити це лайно в словесній формі. Ну їх до біса, ці повороти.

Я завернула, засунула руки в кишені вузьких джинсів і продовжила спостерігати за тим, що робитиме Тейт. Може, їй нарешті вдасться схопити за яйця цих ідіотів? Чи в неї знову на це сміливості не вистачить? Я все ще сподівалася, що вона зможе дати їм відсіч, а вона раз у раз розчаровувала мене.

Татум Брандт – ганчірка.

Я не так багато про неї знала. Тільки те, що всі, крім Медока з Джаредом, звали її Тейт, що вона виглядала як рокерша, але поводитися скромно, і що була досить симпатичною, із зразковою зовнішністю чирлідерки.

Довге світле волосся? Звичайно.

Великі блакитні очі? Куди ж без них.

Довгі ноги, пухкі губи та великі груди? Усе при ній у шістнадцять років.

Короче, повний набір. На місці зведеного брата я б не роздумуючи полізла до неї цілуватися. Блін, та я й сама була не проти.

Від цієї думки я закусила губу. Так, я могла бути лесбіянкою, напевно, якби мені цього захотілося.

Хоча ні, забудемо про це.

Тому я ніяк не могла зрозуміти, чому Медок і Джаред тероризують її замість того, щоб кликати на побачення.

Все ж таки мені було цікаво, чим закінчиться ця історія. У старшій школі вони обидва її дошкуляли. Розпускали чутки, переслідували та робили все, що було в їх силах, щоб зробити Тейт нещасною. А дівчина терпіла їхні нападки, дедалі більше замикаючись у собі. Мене це так злило, що я вже думала заступитися за неї і стукнути їх лобами один про одного.

Тільки ось я її ледве знала. А Татум зовсім не підозрювала про моє існування. Ми були такі різні, що я просто не потрапляла в її поле зору.

– Чому? - Відповів Джаред питанням на питання і з нахабним виглядом підійшов до неї практично впритул. - Тому що ти смердиш, Татуме, - він поморщив ніс, зображуючи огиду. – Від тебе несе... як від псини.

Тейт моментально випросталася, і з її очей нарешті ринули сльози.

Та врїж ти вже йому по яйцях!

Я була в люті. Видихнувши, я поправила окуляри на перенісці. Це завжди допомагало взяти себе у руки.

Тейт похитала головою.

- Ти навіть не пам'ятаєш, який сьогодні день, правда?

Вона прикусила тремтячі губи і опустила погляд у підлогу.

Я не бачила її очей. Але добре знала, що побачу в них: розпач, біль втрати, самотність.

Вона розвернулася і пішла, навіть не глянувши на Джареда. Їй було простіше простого вдарити його, відповісти образою на образу.

І нехай я зневажала її слабкість, але зрозуміла одну річ, яку не розуміла раніше. Джаред був ослом, але міг зачепити її за живе.

Та вона ж закохана у нього.

Схрестивши руки на грудях, я попрямувала до шафок. Туди, де Джаред з Медоком проводжали поглядами Тейт, що віддалялася.

Медок заговорив першим.

– Що це означає: який сьогодні день?

Джаред тільки знизав плечима у відповідь.

- Уявлення не маю, про що вона говорить.

- Сьогодні 14 квітня, - встряла в розмову я, опинившись у Медока за спиною. Йому довелося обернутися. - Тобі це про щось говорить, ідіот? – звернулася я до Джареда.

Медок глянув на мене і підняв світло-русяву брову. У його погляді з'явився натяк на посмішку. Джаред повернув голову настільки, щоб я могла бачити його профіль.

– 14 квітня? – прошепотів він і замружився.

Потім повільно розплющив очі і пробурмотів:

- Дідько.

Медок провів рукою по волоссю. Джаред з силою вдарив долонею по дверцятах найближчої шафи.

- Що таке? – сердито запитав Медок.

Джаред протер обличчя руками і похитав головою.

– Нічого. Не звертай уваги, – огризнувся він. – Піду на геометрію.

Джаред засунув руки в кишені і подався в дальній кінець холу. Навіть через джинсову тканину було видно, що він міцно стиснув у кишенях кулаки. Ми з Медок залишилися вдвох.

Якщо порівнювати Медока та Джареда, то другий мені подобався більше. Вони обоє були справжніми ублюдками, але Джаред хоча б начхати хотів на те, що про нього думають інші. Це був дивний хлопець, щось середнє між спортсменом та готом. Він вічно тинявся по школі з досить зловісним виглядом, але був популярним. Завжди похмурий, але аж ніяк не обділений жіночою увагою. Навпаки.

Медока ж громадська думка хвилювала як нікого іншого: що подумаютъ наші батьки, директор, більшість учнів. Медок любив подобатися, і його дуже дратувало, що йому ніяк не позбутися мене.

Джаред і Медок навчалися у старшій школі другий рік і вже починали набувати влади і впливу, який у випускному класі мав вийти з-під будь-якого контролю.

- У-у-у, схоже, твій приятель - невдаха, - знущаючим тоном додала я, забираючи руки в задні кишені джинсів.

Медок глянув на мене з грайливою напівусмішкою на обличчі.

– А твої дру... – почав було братик, але раптом зупинився.

Широко посміхнувшись, він продовжив:

- Вибач. У тебе немає друзів.

– Вони мені не потрібні, – відповіла я. - Мені й одній непогано. Я ненормальна. І гуляю сама з собою. Ти ж знаєш.

- Ти справді божевільна. Коли наступного разу підеш гуляти, зазирни в хімчистку, Феллон, і забери мої сорочки.

Він з гордовитим виглядом поправив комір модної синьої сорочки. Медок одягався так, щоб справляти враження. На ньому були потерті джинси по щиколотку та чорний браслет, а русяве волосся – акуратно вкладене. Дівчатка його любили. Він виглядав модно, професійно вішав локшину на вуха та любив весело проводити час. Тобто був приємним хлопцем у всіх відношеннях.

Поруч із ним я завжди почувала себе маленькою та нікчемною.

Скільки б гидот я про нього не говорила, було очевидно, що я намагалася швидше переконати в цьому себе, ніж оточуючих. Медок носив фірмові речі. Я одягалася в дешеві шмотки із супермаркету. Він був дорогим бельгійським шоколадом. А я – арахісовим батончиком. У його розумінні, він був гідним сином свого батька, а я – нахлібницею, дочкою жадібною до грошей повії, що звабила його татка.

Медок вважав мене брудом під ногами. До біса його.

Я поблажливо оглянула його вбрання.

- Твої сорочки суперстильні, без сумніву. Гей-спільнота може тобою пишатися.

- Можеш теж купити собі щось модне. Батько щомісяця платить твоїй матері за її послуги, зрештою.

- Щось модне? Ти маєш на увазі міні-спідниці, які носять твої пасії?

Виклик прийнятий. Час поставити його на місце.

- Більшості хлопцям, Медок, подобається дещо інше. Знаєш, чому ти хочеш бачити мене у «модних» коротких спідницях? Тому що чим більше я показую, тим менше я приховую. Ти мене боїшся.

Він похитав головою.

- Нічого подібного, молодша сестричка.

Молодша ... Я була всього на пару місяців молодша за нього. І такі випадки були спрямовані виключно на те, щоб вивести мене з себе.

- Я тобі не молодша сестричка.

Я зробила крок уперед.

– І маю друзів. І я багато кому подобаюся. Хлопцям подобається, як я виглядаю. І якщо я не вписуюсь у твої стандарти та стандарти наших роди...

- У-у-у, мені нудно тебе слухати, - зітхнувши, перебив мене Медок. - Феллон, мені нецікаве твоє життя. Я готовий перетинатися з тобою за святковим столом і зрідка вдома. У решті випадків перспектива натрапити на тебе мене не тішить.

Я гордо задерла підборіддя, намагаючись не видати своїх почуттів. Його слова мене не поранили. Ні слова, ні його думка про мене. Я не надала жодного значення його словам. Мені подобалося бути собою. Ніхто не вказував мені, як одягатися, як поводитись і з ким спілкуватися... Я сама приймала рішення. Медок був лялькою, друїдом.

А я була вільна.

Коли Медок зрозумів, що я не збираюся відповідати, він почав повільно відходити назад.

– Батьків уночі не буде вдома. Я влаштовую вечірку. Не мішайся під ногами. Можеш сховатись у кімнатах для прислуги. Там тобі й місце.

Я дивилася йому вслід, розуміючи, що не послухаюсь. Звідки мені знати, що потім я гірко про це пошкодную.

Розділ 1

Медок

Два роки потому

– Серйозно? – вигукнув я. - А ще повільніше вона може? - Запитав я у Джареда, сидючи на задньому сидінні G8 його дівчини, заклавши руки за голову.

Тейт була за кермом. Вона різко обернулася і подивилася на мене з таким виглядом, ніби була готова встромити ніж мені в груди.

- Я проходжу різкий поворот на швидкості 80 кілометрів на годину та ще й на ґрунтовій дорозі! – заволала вона. - Це навіть не справжня гонка. Лише тренування. Я тобі вже говорила!

Кожен м'яз у неї на обличчі був напружений до краю, поки він мене розпікає.

Я відкинув голову і голосно зітхнув. Джаред сидів переді мною, спершись на двері і притримуючи рукою голову.

Був вечір суботи. До перших справжніх перегонів Тейт на місцевій імпровізованій трасі «Петля» залишався тиждень. І ми вже третю годину стирчали на П'ятому шосе. Щоразу, коли ця курка зарано починала гальмувати або недостатньо швидко вичавлювала газ, Джаред мовчав. Але не я.

Він не хотів зачепити почуття своєї дівчини, але мене це не хвилювало. Чому я маю з нею носитися? Я ж не намагаюся залізти до неї в трусики.

Принаймні більше не намагаюся.

Протягом усієї старшої школи Джаред та Тейт люто ненавиділи один одного. Вони постійно вступали в суперечки і тріпали один одному нерви всякими ідіотськими витівками. То була найдовша прелюдія, яку мені довелося спостерігати. А тепер вони були по вуха закохані один в одного, як Ромео та Джульєтта. Точніше, порноверсія «Ромео та Джульєтти».

Джаред трохи повернув голову в мій бік, але в очі не подивився.

- Вилазь з машини, - наказним тоном сказав він.

– Що? - Випалив я, дивлячись на нього круглими очима. – Але... але... – я запнувся.

З дзеркала заднього виду на мене з переможною усмішкою дивилася Тейт.

- Ніяких "але", - гаркнув Джаред. - Бери свою машину. Вона тебе зробить.

Я відчув миттєвий викид адреналіну від однієї думки про майбутні веселощі. Хто б сперечався, що Тейт легко обійде дівчисько, яке поняття не має, як вести себе за кермом. Але до мого рівня їй ще далеко.

Мій вихід. Я хотів усміхнутися, але передумав і закотив очі.

– Це буде нудно.

- Ой, ти такий кумедний, - намагалася виразити Тейт, все міцніше стискаючи кермо. - Ти нічим не кращий за дванадцятирічного дівчиська, коли ниєш.

Я відчинив задні двері.

– Якщо вже ти заговорила про скиглення... Здається, я знаю, хто сьогодні сміятиметься останнім, а хто – плакатиме в подушку. Хочеш посперечатися?

– Ти. Ти ще в мене поплачеш, – відповіла Тейт.

- Відповідь неправильна.

Вона схопила упаковку паперових хустинок і шпурнула в мене.

- Ось, тримай про всяк випадок.

– Та я дивлюся, у тебе тут річний запас, – миттєво зреагував я. – Це тому, що ти часто плачеш, чи не так?

Вона різко обернулася.

- Tais-toi! Je te détes... (Закрий рот! Я тебе ненави...))

- Що що? – перебив її я. - Що це означає? Я гарячий хлопець, і ти від мене божеволієш? Джаред, ти знав, що вона має до мене поч...

- Припинить! – заревів він, затикаючи нас обох. - Чорт забирай, закрийтеся обидва.

Джаред підняв руки і поглядав то на мене, то на Тейт так, ніби ми - дві дитини, які завинили.

Секунду ми з Тейт мовчали. А потім вона пирснула. Я теж не зміг стримати сміху.

- Медок, - процідив Джаред через щільно стиснуті зуби. У його голосі чулося напруження. – Він. Зараз же.

Я схопив з сидіння телефон і послухався його поради, але тільки тому, що зрозумів: мій найкращий друг вийшов з себе і не дуже добре себе контролює.

Я весь день бісив і підколював Тейт і тим самим заважав їй тренуванню. Тейт нарешті мала взяти участь у справжній гонці. І нехай ми з Джаред вже давно натягували її, всім ясно, що тренування і гонка - це як небо і земля. Коли ти на трасі все може піти не за планом. Але Тейт була впевнена, що впорається.

А якщо ця дівчина чогось хоче, вона завжди цього досягає. До неї Джаред був просто некерованим, а зараз подивіться на нього.

Я пішов назад дорогою до місця, де припаркувався. Мій сріблястий GTO стояв на узбіччі. Однією рукою я витер піт з чола, а другою поліз у кишеню за ключами.

Було ще лише початок червня, а все довкола вже плавало від спеки. Не те, щоб було дуже жарко, але вологість робила свою справу. Мама хотіла, щоб я приїхав на літо до неї, до Нового Орлеана, але я відповів вагомим і безповоротним «ні».

Що може бути приємніше лову креветок в Мексиканській затоці в полуденну спеку в компанії її нового чоловіка?

Нізащо.

Я, звичайно, люблю маму, але ж не відмовлятися від можливості залишитися одному на все літо, поки батько живе в Чикаго.

Телефон у руці завібрував. Я глянув на екран.

О, легкий на згадці.

– Привіт, що таке? - Відповів я батькові, підходячи до машини.

- Медок, добре, що ти відповів. Ти вдома?

У нього був схвильований голос.

– Ні. Але скоро збираюсь додому. А що?

Батька майже ніколи не було поряд. Юридична практика забирала в нього дуже багато часу, тому він купив квартиру в Чикаго, вирішивши, що так буде зручніше. Але чим рідше він з'являвся вдома, тим простіше нам було знаходити спільну мову.

Він мені подобався. Хоча не можу сказати, що я його любив.

Мачуха теж майже завжди десь пропадала. Подорожувала, відвідувала друзів. Ось її я ненавидів.

А ще в мене була зведена сестра... невідомо де.

Отже, єдиною з домочадців, кого я по-справжньому любив, була Едді, наша домробітниця. Вона уважно стежила, щоб я їв овочі, і писала записки до школи. Вона моя справжня сім'я.

– Вранці дзвонила Едді, – пояснив батько. - Приїхала Фелон.

Ком застряг у горлі. Я мало не випустив телефон.

Фелон?

Спершись долонею на капот, я опустив голову і постарався перестати скрипіти зубами.

Зведена сестричка вдома. Чому? Чому саме зараз?

– І? – кинув у відповідь я. - А мені до того яка справа?

- Едді збрала твої речі, - батько проігнорував моє запитання. - Я поговорив з мамою Джаредом, ти поживеш у них кілька тижнів. Як тільки мій графік стане вільнішим, я приїду і розберуся з усім цим.

Прошу вибачення? Я так стиснув у руці телефон, що він затріщав.

– Що? Чому? - Вигукнув я, важко дихаючи. - Чому я не можу залишитися вдома?

З чого це я маю під неї підлаштовуватися? Ну, вона повернулася додому. Теж мені, подія! Це її треба взяти та виставити. Чому мене відправляють до друга?

- Ти знаєш, чому, - погрозлигим тоном відповів батько. - Не приходь додому, Медок.

І він повісив слухавку.

Я стояв як укопаний, уважно вивчаючи відображення дерев у капоті GTO. Отже, мене відправляють до Джареда, а Едді привезе туди мої речі. І мені не можна додому, доки батько не дозволить.

А чому?

Я заплющив очі і похитав головою. Я знав чому.

Тому що зведена сестра вдома, а наші батьки про все довідалися. Про те, що сталося два роки тому.

Але то був не її будинок. Це я жив у ньому все своє життя вже вісімнадцять років. А вона пожила тут лише деякий час після того, як наші батьки побралися, а кілька років тому взагалі поїхала невідомо куди.

Я прокинувся одного чудового ранку, а її немає. Ні "до побачення", ні записки. Я жодної звістки від неї не отримав відтоді. Батьки знали, де вона. Але не я. Від мене приховували її місцезнаходження.

Хоча мені все одно було начхати.

Але я, чорт забирай, хотів провести літо у себе вдома.

Через дві години я сидів у Джареда у вітальні, в компанії його єдинокровного брата Джекса. Іноді з кухні на нас кидала недобрі погляди їхня мати. Я чекав, коли їй набридне вирячитися. І чим довше я сидів і чекав, тим сильніше мені хотілося на щось відволіктися. На дворі, зрештою, був вечір п'ятниці, а в кімнаті Джареда стояла купа випивки, яку я свого часу натягав із засіків батька. Джекс сидів згорбившись на дивані і грав у приставку, а Джаред пішов набивати чергову тату.

- Цим ти не вирішиш проблему, Джейсон, - почувся з кухні гучний шепіт Кетрін Трент.

Я підняв брови. Джейсон? Так звати мого батька. Було видно, як вона ходить по кухні з кута в кут із телефоном у руці.

Вона називає тата Джейсоном? Хоча що у цьому дивного? Адже це його ім'я. Просто трохи незвично. Не так багато людей можуть дозволити собі звертатися до нього на ім'я. Зазвичай він «містер Карутерс» чи «сер».

Вставши з дивана, я попрямував до їдальні, яка була поряд з кухнею.

- Це ж твій син, - почулися слова мами Джареда. - Ти маєш повернутися і все залагодити.

Я засунув руки в кишені і притулився до стіни поруч із дверима, що вели на кухню. Деякий час Кетрін мовчала - було чути тільки, як вона гримить посудом. Схоже, розвантажувала посудомийну машину.

- Ні, - відповіла Кетрін. - Через тиждень. Не пізніше. Я люблю Медока, але він твій син, і ти потрібен йому. Цього разу викрутитись тобі не вдасться. У мене вже є два сини-підлітки. Знаєш, що відбувається, коли я прошу їх приходити додому раніше? Вони сміються з мене.

З одного боку, мені хотілося посміхнутися, з іншого – міцно стиснути кулаки від роздратування.

- Я поряд, - продовжила вона, - і завжди готова допомогти йому, але хлопцеві потрібний ти!

Усі її умовляння були приречені на провал. Мого батька неможливо просто так взяти та змусити щось зробити.

Я глянув на Джекса. Він поставив гру на паузу і, зсунувши брови, дивився на мене.

Похитавши головою, він спробував розрядити обстановку:

- Я ніколи не повертався додому в належний час. Але мило, що вона переживає. Люблю цю жінку.

Джекс – єдинокровний брат Джареда. У них один батько, але різні матері, і більшу частину життя Джекс проводив або в домі батька-тирана, або у прийомних батьків. Минулої осені мій батько допоміг Кетрін отримати опіку над Джеком і забрати його з сім'ї. Батько Джареда та Джекса сидів у в'язниці, і всім хотілося, щоб брати жили разом.

Особливо самим братам.

Тепер, коли Джаред, мій незмінний найкращий друг упродовж усіх старших класів, знайшов кохання всього свого життя і живе з нею душа в душу, він не може проводити зі мною так багато часу, як раніше. Тож я зблизився з Джеком.

- Ходімо.

Я підняв підборіддя.

- Зараз зганяю до Джареда в кімнату за пляшкою, і підемо веселитись.

- Покажіть мені найбільші кулі з тих, що у вас є, - вимагав я, зробивши голос якомога нижче.

Я примружився і ледве стримувався, щоб не засміятися. Довелося навіть стиснути зуби.

Тейт випростала спину, повільно обернулася і глянула на мене спідлоба. Майже так само дивилася на мене мати, коли маленьким я напісав у басейн.

- Такого я ще не чула, - її очі були широко розплющені. - Що ж, сер, у нас є досить важкі, але з ними теж доведеться керуватися трьома пальцями. Ви впораєтесь?

У неї був такий вираз обличчя, ніби ми обговорюємо домашнє завдання, але від мене не вислизнуло, що вона грайливо усміхнулася куточком губ.

- Зрозуміло, - відповів я, продовжуючи вдаватися в дотепність. - Ти помреш від заздрощів, коли побачиш, що буде витворювати ця куля в моїх руках.

Вона закотила очі і пройшла до стійки. Тейт працювала в боулінгу з минулої осені. Їй мало не довелося влаштуватися на роботу за рішенням суду. Точніше, не зовсім так. Їй, швидше за все, довелося б знайти роботу на вимогу судді, якби Джаред висунув звинувачення. Тейт завжди була досить спокійною. Хто б міг подумати, що ця дівчина в люті схопить лом і рознесе машину свого бойфренда. Це було і бридко, і чудово одночасно. Відео одразу з'явилося на YouTube. Феміністки були у захваті. З нього робили нарізки та накладали на музику. В Інтернеті цей ролик назвали "Ну і хто тепер бос?", тому що Джаред їздив на Mustang Boss 302.

Однак це було лише непорозуміння, і Тейт сплатила завдану шкоду. З того часу вона дуже змінилася. Як і ми з Джаредом.

Щоправда, ці двоє спали одне з одним. У мене таких привілеїв не було.

- Медок, ти що, випив?

Тейт сперлася на стійку і подивилася на мене поглядом дбайливої матусі.

- Яке дурне питання.

Звичайно, я випив. Наче вона мене зовсім не знає.

Тейт підвела голову і обвела поглядом доріжки у мене за спиною. Її очі настільки розширилися, що я злякався, щоб вони не випали з орбіт.

- Та ти ще й Джекса напоїв! - Докірливо додала явно розлючена Тейт.

Я хотів був розвернутися, щоб подивитися, що вона там побачила. Але поруч дуже невдало виявився стілець. Я спіткнувся об його ніжку і голосно скрикнув.

— Ого! - вигукнув я, піднімаючи високо над головою пляшку віскі, коли побачив, що так розлютило Тейт.

Перед однією з доріжок зібралися люди. Вони з сміхом спостерігали за Джеком, який з розбігу по ній катався.

- Чорт забирай!

Хтось вихопив у мене пляшку. Обернувшись, я побачив, що Тейт, насупившись і щільно стиснувши губи, ховає її за стійку.

- Куди подівся мій віскі?! - Запитав я і, продовжуючи зображати Джека Горобця, стукнув кулаком по стійці.

Але Тейт уже рушила до входу до зали з доріжками.

- Коли моя зміна закінчиться, тобі не поздоровиться, - кинула вона через плече гучним пошепком.

- Ти мене кохаєш. Сама ж знаєш!

Я засміявся і побіг через лабіринт зі стільців та столів, що оточували прилавок, до доріжки, на якій грав Джек. До нього приєдналася ще пара хлопців, і тепер вони разом каталися по доріжках, на радість веселій суботній публіці. У цей час усі щасливі сім'ї збираються за кухонним столом, а в боулінгу стирчать хіба що переконані холостяки, що переживають з приводу своїх пивних животиків і бавлять час за розмовами про те, яке це щастя – уникнути шлюбних зв'язків. Вони просто дивилися і хитали головами.

Я проковтнув віскі, що вже просився назовні, і відкинув голову.

– Ву-у-у-ху-у-у! - прокричав я, розбігся, приземлившись животом на гладку поверхню зі світлого дерева і покотився до кеглів.

Серце билось від збудження. Дідька лисого! Ці доріжки були такі слизькі, що я реготав на весь голос, незважаючи на те, що Тейт була несамовита від люті. Я влаштував метушню в неї на роботі. А це означало, що наслідок зустрічі з кулаком Джареда ще довго прикрашатиме моє обличчя. Але мене хвилювало лише те, що відбувається прямо зараз. Я ловив момент.

Як можна було просто встати та піти додому?

Радісний натовп шумів у мене за спиною, дехто навіть стрибав на місці. Я зрозумів це за характерною вібрацією статі. Коли я докотився до кінця, мене розвернуло і ноги залізли на сусідню доріжку. Я лежав там, і мене мучило одне запитання. Ні, не про Феллон. І навіть не про те, що я був надто п'яний, щоб вести машину, а отже, не зможу поїхати додому самостійно.

Він був зовсім нерозв'язний. Я вирішив його озвучити:

- І як же, дідько, мені тепер піднятися?

Ці доріжки були надто слизькими. Ух. Неможливо було стати на ноги, не послизнувшись. Дідько.

- Медок! Вставай! – долинув до моїх вух невдоволений голос Тейт. Вона була десь зовсім близько.

Медок. Вставай. Сонце встало. Тобі пора.

- Медок. Вставай, давай! - Кричала на мене Тейт.

Я випростався.

– Все гаразд, – промимрив я. - Вибач мені, Тейт. Ти ж знаєш, що я люблю тебе, чи не так?

Я насилу змусив тіло прийняти сидяче становище і гикнув. Потім підняв очі. Тейт з гордим виглядом йшла по розділовій лінії між доріжками, уперши руки в боки і грізно зсунувши брови.

І дивилася на мене очима, сповненими презирства.

- Медок, я, взагалі-то, тут працюю.

Я здригнувся. Не люблю, коли вона має такий сумний голос. Схоже, вона в мені розчарувалася. Тейт завжди була гідна моєї поваги.

- Вибач, крихітко.

Я знову спробував підвестися, але послизнувся і плюхнувся на дупу, яка й так уже боліла.

- Я ж вибачився, що ще?

Вона присіла навпочіпки, вчепилася мені в плече обома руками і потягла нагору.

- Та що з тобою таке? Адже ти тільки на вечірках дозволяєш собі напиватися.

Однією ногою я потрапив у улоговинку збоку від доріжки і захитався. Тейт притягла мене ближче до себе. Тоді мені вдалося поставити другу ногу на розділову лінію.

– Все зі мною нормально, – посміхнувся я. - Тейт, я ж жартівник. Я... – я помахав рукою у повітрі, – ...просто... жарт... тобто жартівник, я жартівник, – поспішив виправитися я.

Вона продовжувала мене тримати, але я відчував через футболку, що дівчина потроху послаблює хватку.

- Медок, ніякий ти не жартівник.

Її погляд трохи пом'якшав.

Ти не знаєш, хто я такий.

Я дивився їй у вічі. Дуже хотілося все пояснити, змусити подругу – та хоч когось – побачити мене справжнього. Джаред і Джек були добрими друзями, але хлопці не люблять вислуховувати ці соплі, і вони не такі уважні. А Тейт помітила, що щось не так, але я не знав, як пояснити їй, у чому справа. Я просто хотів, щоб вона розуміла: я добрий хлопець, незважаючи на всі мої витівки.

- Тейт, я весь час роблю дурниці. Це стиль життя. І в мене непогано виходить.

Я повільно нахилився до неї і заправив рідке волосся, що вибилося з її хвостика за вухо, а потім томним голосом прошепотів:

– Батько про це знає. І вона знає.

Я на мить опустил очі в підлогу, а потім знову зустрівся з нею поглядом.

- І ти теж знаєш про це, хіба не так?

Тейт мені нічого не відповіла. Вона мовчала й уважно розглядала мене. Здається, я майже чув, як крутяться шестерні у неї в мозку.

Я поклав їй руку на щоку і раптом згадав, як часто вона мені нагадувала Фелон. Погладжуючи великим пальцем оксамитову шкіру обличчя, я мріяв, щоб вона знову на мене накричала. Щоб вона не переживала за мене. Тоді я міг би сказати, що в моєму житті не залишилося нічого справжнього. Було б набагато простіше.

Торкаючись її милого розгубленого обличчя, я вдихнув на повні груди аромат її парфумів і потягнувся до неї губами.

- Медок! – обсмикнула мене Тейт.

Вона виглядала збентеженою. Нахиливши голову, я цмокнув її в лоб і знову випростався.

Схвильовано зрушивши брови, вона продовжувала пильно дивитись на мене.

- З тобою все гаразд?

Ні, це не так.

Іноді буває.

Гаразд, нормально. Більшість часу, напевно, це так. Але не сьогодні.

- Ух, - я глибоко вдихнув і посміхнувся. — Сподіваюся, ти розумієш, що я нічого такого не мав на увазі, — пожартував я. - У сенсі я справді люблю тебе. Але не так, як ти подумала. Скоріше, як сестру.

Ледве домовившись, я розреготався, зігнувся навпіл і схопився за живіт.

- Я не зрозуміла жарт, - відрізала Тейт.

Різкий свист пронизав повітря, і Тейт звела очі.

- Що за фігня тут відбувається? - владний і розгніваний голос Джареда пролунав ігровим залом.

У мене заболіли вуха.

Повернувшись до нього обличчям, я випадково зробив крок назад і настав на слизьке покриття доріжки.

- Ой, чорт!

Під час падіння я спробував ухопитися за Тейт. Але втримати мене їй було не під силу. І ми разом звалилися на дерев'яну підлогу. Мабуть, на моїй дупі тепер живого місця не залишилося від синців. А ось Тейт пощастило. Вона приземлилася на мене. Тож мені в якомусь сенсі теж пощастило.

Джаред спостерігав за сценою, стоячи біля початку доріжки з таким виглядом, ніби готовий вбити нас обох на місці.

- Чувак, вона стягла мій віскі, а потім почала клеїтися і мало не згвалтувала! – я показав на Тейт.

- Твій віскі під стійкою. Цілий. Іди сам глянь!

Тейт зі стогоном поповзла до розділової смуги. Її нещасний хвостик зовсім розтріпався.

– Джекс! – голосно покликав Джаред, повернувшись до сусідньої доріжки праворуч.

Джекс повз по ній в наш бік.

- І ти.

Джаред дивився на мене спокійним поглядом.

- Ідіть у мою машину. Швидко.

- Впевнений, він хоче добре відшмагати тебе, - заспівав я на вухо Тейт, поки ми знову вибиралися з доріжки по розділовій смузі.

- Заткнися, придурок, - кинула вона у відповідь.

Розділ 2

Феллон

- То був твій перший поцілунок? - Запитує він, відірвавшись від моїх губ, щоб глянути на мене. Продовжуючи дивитися в підлогу, я чіпляюся руками за кухонну шафку у себе за спиною. Це все якось неправильно. Він притискає мою спину до стільниці так, що я не можу поворухнутися. Мені боляче.

- Просто підними очі і подивися на нього, - переконую я саму себе. - Підними очі, дурненька! Скажи йому, щоб притримав коней. Він не знає, яка ти насправді. Він використовує тебе. А ти від цього почувашся брудною.

- Йди до мене.

Він потягся до мого обличчя, і я вся зіщулилася.

- Давай покажу тобі, що можна робити з язиком.

Це неправильно. Я це відчуваю.

- Феллон, - м'який, ласкавий жіночий голос перервав мій сон, - Феллон, ти прокинулася?

Почувся стукіт у двері.

- Я входжу.

Я розплющила очі і заморгала, проганяючи залишки сну. Мені було важко ворухнутися. Здавалося, що голова окремо, тіло окремо, а руки та ноги притиснуті до ліжка з такою силою, наче на спині лежить десятитонна бетонна плита.

- Феллон, - наспіваючи покликав мене той самий жіночий голос. - Я приготувала яйця пашот. Твої любими.

Мені нарешті вдалося поворухнути кінчиками пальців, а потім стиснути кулаки. Тіло прокинулося від сну. Я не змогла стримати посмішки.

- З тостом, щоб мокати в жовток? - Поцікавилася я, не висовуючи голову з-під подушки.

- З тостом з білого хліба, бо чорний для слабаків, - додала Едді як щось зарозуміле, і я згадала, що сказала їй ці самі слова чотири роки тому, коли мама вийшла заміж за Джейсона Карутерса і ми переїхали сюди. .

Я скинула ногами ковдру і вместилася на ліжку.

- Я сумувала за тобою, любя. Ти одна з небагатьох, кого я справді рада бачити.

Едді, хатня робітниця, яка фактично заміняла мені матір, була ще й однією з тих, з ким я почувала себе комфортно. А їх можна було на пальцях перерахувати.

Вона увійшла до кімнати, майстерно маневруючи тацею. На ньому була купа апетитної їжі: яйця пашот, круасани, свіжий апельсиновий сік і фруктовий салат з полуницею, чорницею та йогуртом. І справжнє масло!

Едді поставила піднос мені на коліна. Я заправила волосся за вуха і взяла з тумбочки окуляри.

— Мені здавалося, що ти ніколи не носитимеш хіпстерські окуляри, — сказала вона.

Я вмочила краєчок тосту в жовток.

— З того часу багато що змінилося. Все змінюється, Едді.

Я посміхнулася. Від одного запаху свіжої їжі в мене слинки потекли. Я відкусила шматочок тосту зі щасливою усмішкою на обличчі.

- Тільки твоє куховарство залишається незмінним! Дівчинка моя. Як я за цим всім скучила.

Зовні Едді мало була схожа на дівчинку, але в душі залишалася дитиною. Вона була не тільки прекрасною домробітницею. На перевірку Едді виявилася ще й тією ж господаркою у величезному будинку містера Карутерса, якої йому так не вистачало. Вона займалася тим, чого не хотіла робити моя мати. Хіба що не спала з містером Карутерсом. Вона була старша за нього на добрих двадцять років. Але будинок був повністю на ній. Едді стежила за порядком у будинку, займалася садом, нагадувала містеру Карутерсу про заплановані неробочі зустрічі та дні народження... Вона допомагала йому у всьому і була єдиною людиною, яку він нізащо не звільнив би. Вона могла назвати його виродком, а він би просто закотив очі, і все. Вона стала незамінною і тому законно заправляла всім у цьому будинку.

А ще вона дбала про нас із Медоком.

- Я теж за тобою скучила, - відповіла Едді, підбираючи з підлоги мій одяг.

Я відрізала шматочок від яйця і поклала на тост.

- Перестань. Це зайве. Я вже доросла і цілком здатна прибрати за собою.

Я поки що не оплачувала свої рахунки, але у всіх інших питаннях давно дбала про себе сама. Ось уже два роки. Мати відправила мене до школи-інтернату, а батько не дуже уважно стежив за кожним моїм кроком. Я сама викликала собі лікаря, ходила в магазин за одягом, прала білизну в пральні по сусідству. Ніхто не казав мені, які фільми дивитися, як часто їсти овочі і коли підрізати волосся. Я з усім цим справлялася.

- Ти справді вже доросла дівчина. Ще й дуже гарна, — Едді посміхнулася, і я відчула приємне тепло у грудях. - У тебе з'явилося кілька нових тату, зате ти вийняла пірсинг, як я бачу. Мені подобалися проколота губа та септум.

— Тобі подобалися, а ось керівництву моєї школи — не дуже. Мені сказали все це зняти та носити лише за межами школи.

Не можу сказати, що з останньої зустрічі з Едді я зовсім не змінилася, але потяг до різних способів самовираження нікуди не подівся. У мене була проколота носова

перегородка - в ній було маленьке колечко, - а ще сережка в губі і штанга в язиці. Але все це, на жаль, довелося вийняти. У школі Святого Йосипа учням не дозволявся «нетрадиційний пірсинг». Можна було носити сережки у вухах, але не більше двох на кожне вухо. А у мене в лівому було цілих п'ять: технічно індастріал – це одна сережка, хоч для неї і потрібні два проколи. А в правому – шість, з огляду на трагус, дві в мочці та три в хрящичку зверху. Їх мене теж намагалися змусити вийняти.

Але після того, як вони зателефонували матері, щоб на мене поскаржитися, а вона так і не взяла слухавку, я попросила їх відстати від мене. Тоді вони зателефонували батькові. Він пожертвував школі величезну суму грошей... і теж попросив їх відстати від мене.

– Ви з Медоком обидва так сильно ви... – вона зупинилася. Я перестала жувати. - Вибач, - закінчила вона, не дивлячись на мене.

Якби в цей момент хтось вирвав моє серце, його довелося б тримати обома руками: таке воно було тяжке. Я проковтнула все, що було в роті, не розжовуючи і глибоко зітхнула.

- Чому ти вибачаєшся? - Знизала плечима я, хоча знала відповідь.

Едді це чудово розуміла.

Зрештою, ми з Медок жили в будинку не одні, і всі знали, що сталося.

- Не хвилюйся, - заспокоїла мене Едді, сідаючи на край ліжка. - Я ж тобі ще вчора ввечері сказала. Його тут немає. Він не повернеться, доки ти не поїдеш звідси.

Ні.

- Едді, ти думаєш, у нас з Медок якісь проблеми? - Усміхнулася я. – З нами все нормально. Все у повному порядку. На той раз наше безглузде суперництво зайшло надто далеко, але ми ж були дітьми. Я хочу рухатись далі.

Мій голос був спокійним. Я сиділа, спокійно розправивши плечі. Мова тіла ніяк не могла мене видати.

- Добре, але Джейсон все одно вважає, що це небезпечно. Хоча він сказав, щоб ти залишалася в будинку, скільки захочеш. Медока тут не буде.

Саме для цього мені й потрібна була Едді. Її можна було умовити пустити Медока до будинку. Тільки не можна було говорити про це одразу й безпосередньо.

- Я тут всього на тиждень або близько того.

Я сьорбнула сік і поставила склянку назад на тацю.

– Восени поїду до коледжу при Північно-Західному університеті, але решту літа до початку навчального року планую провести з батьком. Так що я тут проїздом, щоб побачитися з усіма вами.

Вона глянула на мене по-материнськи, і в її погляді ясно читалося співчуття тому, як багато мені доведеться дізнатися про доросле життя.

- Хочу з ним побачитися, - Едді кивнула і подивилася мені просто у вічі. - Щоб розставити всі крапки над "і".

Розставити крапки над і"? Нічого подібного. Побачитись і подивитися йому в очі? Так.

- Це здорово.

Я поставила тацю на ліжко і встала.

– Піду на пробіжку. Адже стежка навколо кар'єра ще не заросла?

– Ні, наскільки я знаю.

У протилежному кінці моєї по-новому оздобленої кімнати були двері в маленьку комірчину, де я вчора кинула сумку з речами. Туди я й попрямувала.

- Феллон, ти завжди спиш у трусиках і футболці, яка навіть попу до ладу не прикриває? - Сміючись, поцікавилася Едді.

- Так, а що?

На кілька хвилин, що знадобилися, щоб нахилитися за сумкою, в кімнаті зависла тиша.

- Добре. Зрештою, Медока тут немає, - пробурмотіла Едді милим голосом і залишила мене одну.

Одягаючись, я розглядала свою стару кімнату, де було зроблено свіжий ремонт.

Вчора ввечері, коли Едді провела мене сюди, я не змогла її впізнати. Не було більше моїх скейтерських плакатів, всі меблі стояли на нових місцях, а червоні стіни стали кремовими.

Кремовий колір? Що ж.

У мене була ціла стіна, повністю заліплена наклейками на бампер. Тепер на ній красувалися банальні фотографії Ейфелевої вежі та брукованих французьких вуличок.

Постільна білизна була світло-рожева, а ліжко та гардероб стали білими.

Стіл для малювання разом із усіма малюнками, полиці з лего-роботами, CD- та DVD-диски – все зникло. Не можу сказати, що сумувала за цим останні два роки, але мало не розплакалася, побачивши зміни. Можливо, тому, що мені було важко прийняти той факт, як легко моє минуле життя винесли на смітник.

- Твоя мати зробила ремонт майже одразу після твого від'їзду, - пояснила мені Едді.

Зрозуміло, що вона зробила.

Усього на якихось кілька хвилин я дозволила сумним спогадам захопити себе.

Але швидко прийшла до тями. Та пішло воно все до біса! Зрештою, треба визнати, що тепер моя кімната більше була схожа на кімнату дорослої людини, та й у мами зі смаком все гаразд. Ніяких тобі шпалер у квіточку. Штори та постільна білизна у м'яких рожевих

тонах, меблі у невинно-романтичному стилі та чорно-білі фотографії у яскравих рамках змусили мене відчувати себе справжньою жінкою.

Але я все одно була готова вбити маму за те, що вона викинула всі мої речі.

Найбільше у шлюбі моєї матері з Джейсоном Карутерсом мені подобався його будинок, що знаходився в Севен Хілз Веллі, величезному закритому котеджному селищі. Якщо, звичайно, його можна назвати селищем, адже до найближчих сусідів щонайменше півмилі їзди.

Багачі люблять простір. А ще вони люблять оточувати себе гарними жінками та гарними речами. Навіть якщо нічим із цього не користуються. Думаючи про вітчима, я відразу згадувала Річарда Гіра в «Красуні». Пам'ятаєте? Хлопець, який знімає пентхаус, незважаючи на те, що боїться висоти. На хріна йому тоді, питається, пентхаус?

Джейсон Карутерс поводився так само: скуповував будинки, в яких рідко з'являвся, машини, на яких не їздив, і одружився з жінкою, з якою не жив. Чому?

Я сама не могла знайти відповіді на це запитання. Може, йому було нудно. А може, він усе ще шукав чогось.

Або він просто багатий придурок, що також не виключено.

Чесно кажучи, моя мати була нічим не кращою. Патрісія Фелон вийшла за мого батька, Кіарана Пірса, вісімнадцять років тому. За два дні народилася я. А ще через чотири роки вони розлучилися, і з того часу я почувала себе учасником однієї великої авантюри під назвою «одружи на собі багатого мужика». Вона вийшла за підприємця, та його бізнес прогорів. Потім – за капітана поліції, але його робота виявилася недостатньо високооплачуваною для моєї мами.

Щоправда, через неї вона познайомилася зі своїм нинішнім чоловіком. Карутерс був саме тим, кого вона шукала: багато грошей та з високим статусом.

Звісно, батько теж відповідав цим вимогам. Але в житті йому доводилося часто порушувати закон, і, щоб убезпечити сім'ю, він намагався триматися від нас подалі. А це ніяк не вкладалося в той спосіб життя, який мріяла вести матуся.

Незважаючи на абсолютний егоїзм, який рухав усіма її рішеннями, я була задоволена тим, де, з ким і як вона осіла. Мені тут подобалось. Завжди подобалось.

Будинок Карутерса знаходився далеко від великих доріг та густонаселених районів. Я любила бігати, та й просто гуляти тихими, відокремленими вуличками, але ще більше мені подобалося, що селище впритул примикало до величезного парку, де ряди дерев сусідили з глибокими кар'єрами. Піщаник, зелень та ідеально блакитне небо над головою робили це місце чудовим. Я могла пропадати там годинами.

Краплі поту стікали по шиї. Я витягла футболку з купи білизни на підлозі. У навушниках грала музика. Я вибігла на стежку, намагаючись не мружитися. Батько терпіти не міг, коли я бігаю на самоті. Його дуже дратувало, що мої пробіжки проходять у тихому, безлюдному місці. Його голос луною віддавався в голові: «Дивися, куди біжиш, і бережи себе!».

Він навіть замовив мені партію бігових шортів із кобурою для пістолета на спині, але я відмовилася їх носити. Якщо він хоче, щоб я привертала до себе якнайменше уваги, то це явно була погана ідея.

Він відповів, що, коли я буду бігати в білизні, рано чи пізно знайдеться хтось, хто зреагує на це як на червону ганчірку. І тоді мені доведеться постояти за себе. Тобто завдати шкоди іншим людям. А я терпіти це не можу.

Взагалі, я не бігаю в білизні. Що такого в бігових шортах зі спандексу та спортивному топіку? Проте вигляд у мене був досить зухвалий.

Тож ми пішли на компроміс. Батько дав мені спеціальний браслет, у якому були заховані маленький кишеньковий ніж та перцевий балончик. Виглядав він досить вбого. Проте батько був спокійний, поки я його носила. А мені було нескладно надягати його на пробіжки.

Я уважно дивилася на стежку перед собою – тато поганого не порадить – і помітила дівчину. Вона стояла між стежкою та ставком і дивилася на воду. Щільно стиснувши губи, вона шморгнула носом. Тут я помітила, що в неї тремтить підборіддя. Уповільнюючись і переходячи на крок, я окинула її поглядом. Одягнена вона була майже так само, як і я: шорти для бігу та спортивний ліфчик. І, наскільки я могла помітити, вона не була травмована. Навколо більше не було ані бігунів, ані інших людей. Вона просто стояла і, примруживши очі, дивилася на легкі брижі води.

- Гарна музика, - вигукнула я, почувши, що грає в неї в плеєрі.

Вона різко обернулася і витерла пальцем сльозинку у куточку ока.

- Що що? - Вона вийняла з вух навушники.

- Хороша музика, говорю, – повторила я.

З її навушників долинала Paradise City Guns N' Roses.

Вона посміхнулася, і на заплаканому обличчі з'явилася легка посмішка.

- Люблю старий рок.

Вона простягла мені руку.

- Привіт, я Тейт.

- Дуже приємно, Феллон.

Я відповіла на рукостискання.

Вона кивнула і відвернулася вбік, намагаючись непомітно витерти рештки сліз.

Тейт. Зачекайте... світле волосся, довгі ноги, великі груди...

- Ти Татум Брандт, - згадала я. - Ти з Шелбернської школи?

- Так.

Вона обернула провід від навушників навколо шиї, щоб не впустити їх.

- Вибач, я тебе не пам'ятаю.

- Все нормально. Я провчилася там лише два роки і перевелася до іншої школи.

- А куди?

Вона дивилася просто у вічі, коли говорила зі мною.

- До інтернату на сході звідси.

Вона підняла брови.

– Інтернат? І як він тобі?

– Він католицький. Наскрізь католицький.

Вона похитала головою і посміхнулася, ніби насилу могла повірити моїм словам. Чи, може, їй здавалося, що це безглуздо. Немов у її світі люди не сплавляють непотрібних їм дітей до інтернатів? Ні? Ось це справді дивно.

Легкий вітерець ганяв листя по стежці, приємно обдуваючи тіло, що змагає від спеки.

— То ти приїхала сюди на літо? Або зовсім? - спитала Тейт, опускаючись на траву і підводячи очі на мене. Мені сподобалася ідея, і я сіла поруч.

- Ні, всього на тиждень. Потім поїду до Чикаго, мій коледж там недалеко. А ти?

Вона опустила очі, і усмішка зникла з її обличчя.

– Я збиралася до Колумбії. Але вже не вийде.

– Чому? Це ж чудова школа. Я б теж туди подалася, але батько не хоче, щоб я навчалася поряд із Бостоном. Він каже: що чим далі я перебуватиму від нього, тим це безпечніше.

- У мого батька теж... проблеми.

Вона сперлася на лікті і продовжила дивитись на ставок. Я бачила, що її вії досі вологі.

– Причому, певне, вже давно. Думаю, варто триматися ближче до будинку.

– Напевно, важко відмовитися від мрії вступити до Колумбії, – припустила я.

Вона вип'ятила нижню губу і похитала головою.

- Я намагаюся про це не думати. Коли тебе потребує хтось, кого ти любиш, решта не має сенсу. Жаль тільки, що він не розповів мені раніше. У нього було цілих два серцеві напади, а я дізналася про них, тільки коли випадково натрапила на лікарняні рахунки. Він не хотів, щоб я їх бачила.

Вона поводитися так, ніби вона не мала вибору. Начебто це просто. Мій тато хворий. Отже, я залишаюся. Я заздрю її рішучості.

- Пробач, я не знала.

Усміхнувшись, вона випростала спину і потяглася.

- Сподіваюся, ти ще не шкодуєш, що зупинилася поговорити зі мною?

- Все нормально. І де ти тепер збираєшся вчитися?

Я придивилася до неї уважніше і помітила маленьке татуювання ззаду на шиї. Там, де вона переходить у плече. Зображення було невелике, але я змогла розібрати, що це чорна лампа, а з неї виривається полум'я.

- Думаю, подамся до Південно-Західного, - відповіла вона. - Для мого рівня там непогано, і їздити звідси лише близько години. Чим більше я про це думаю, тим більше мені подобається цей варіант.

Я кивнула.

- Я теж туди збираюся.

Вона здивовано підняла брови.

- Хм ... ти теж любиш старий рок типу Guns N' Roses, збираєшся в Північно-Західний, у тебе симпатична татуювання, - вона показала на напис Out of Order, набитий за вухом, прямо під лінією росту волосся, - і ти бігаєш. Ще скажи, що захоплюєшся наукою, і я вирішу, що ми з тобою споріднені душі.

- Я займаюся механічною інженерією, - заспівала я в надії, що це не така далека від науки область.

Вона простягла руку, щоб дати п'ять, і посміхнулася.

- Досить близько.

Тепер вона посміхалася набагато частіше, ніж коли я бачила її востаннє. Або два цих дурня залишили її в спокої, або вона все-таки поставила їх на місце.

- Знаєш що? - Почала вона, встаючи з землі і обтрушуючи. - У мого друга завтра ввечері вечірка. Приходь. Якщо прийде незнайома симпатична дівчина, то точно не буде проти. Правда, не виключено, що тебе змусять прямо на вході позбутися спідньої білизни, але я заступлюся за тебе, якщо що.

Я також підвелася.

- Схоже, він ще тей відірва.

- Намагається ним бути.

Вона знизала плечима, але від моїх очей не вислизнула ледь помітна горда посмішка. Вона взяла в мене телефон і набрала якісь цифри.

- Дивись, я зателефонувала сама собі. Тепер маєш мій номер, якщо зберешся, напиши мені. Я надішлю час і місце.

- А у кого ця вечірка? - Запитала я, прибираючи телефон.

- Вона буде в будинку Медока Карутерса.

Я закрила рота і проковтнула від одного тільки згадки його імені. А Тейт продовжила.

- Взагалі він вимагає, щоб дівчата приходили в бікіні, але якщо дати йому по яйцям, він заткнеться.

Вона прикрила очі, наче вибачаючись за те, що сказала.

– Він один із моїх найкращих друзів. Просто потрібен час, щоб до нього звикнути, – пояснила Тейт.

Найкращих друзів? Що?

Моє дихання почастишало. Значить, Медок планував на завтра вечірку?

Тейт зробила крок назад і вже збиралася йти.

- Сподіваюся, що до завтра!

Коли вона пішла, я все ще стояла на місці як укопана, безцільно блукаючи поглядом вліво-вправо. Медок та Татум Брандт – друзі?

Як так, чорт забирай, могло вийти?

- Мені подобається сережка у тебе в роті. Я чув, що пірсинг язика може принести додаткове задоволення не тільки за поцілунків...

Він тримає мене за волосся, і я відчуваю на щоці його гаряче дихання.

- То ти насправді погана дівчинка чи тільки прикидаєшся? Покажи мені.

Навіть не знаю, що змусило мене так переполошитися. Нудота, що хвилиною прокотилася шлунком, або, навпаки, тривожне, але приємне очікування, що приводить нерви в тонус.

Нудота та хвилювання. Запаморочення та трепет. Чому я відчувала і те, й інше одночасно?

Я знала, що нудить мене, бо я спала. Але хвилювання? Жага гострих відчуттів?

І це після того, як він розбудив мене посеред ночі. У кімнаті відчувся легкий рух вітерця з коридору. Серце забилося швидше, заляскали крилами метелики в животі... Я напружилася, тому що цього разу я ледве могла чинити опір своєму збудженню.

Двері моєї спальні були відчинені!

Я широко розплющила очі і витяглася на ліжку. Серце билосся вже десь у горлі, заважаючи дихати.

Темна постать стояла у дверях. Я мало не закричала, але швидко закрила рота.

Я знала, хто це, і безперечно не боялася нічного гостя.

- Медок, - видихнула я. - Пішов геть.

Розділ 3

Медок

Я сперся на одвірок і підніс до губ пляшку пива.

Вона мала рацію. Треба було вимітатись. Залишитись – це дуже погана ідея, чувак.

Але чомусь мені треба було на власні очі переконатися, що вона тут.

Не те, щоб я в це не вірив. Батько мене попередив, а Едді підтвердила. Але щоб усвідомити той факт, що Фелон Пірс повернулася сюди через стільки часу, мені потрібно було побачити її самому.

Вранці я прокинувся в страшному похмілля, в якому винна була, звичайно ж, вона, переконався, що всі ще сплять, і поїхав до себе додому. Я не планував вриватися до неї в кімнату, навіть заходити не хотів, але перемогла цікавість. Яка вона тепер? Чи змінилася? Хотілося мені цього чи ні, відповіді чекали на мене за дверима.

Вона простягла руку і взяла з тумбочки окуляри в чорній оправі. Тієї ночі місячне світло ледь пробивалося крізь хмари, тож я бачив тільки її силует.

– Значить, ти справді повернулася.

Відштовхнувшись від косяка, я неквапливо підійшов до краю її ліжка.

– Тебе тут не повинно бути. Едді сказала, що ти живеш у друзів.

Що це в біса таке?

Так, вони мали рацію. Вона справді мене боялася. Але чому? Що я зробив їй поганого?

Я спробував побачити її в темряві. Вона була одягнена в темно-синю футболку з якимось яскравим білим написом, який неможливо було прочитати, а волосся було безладно розкидане по подушці. Раніше вона мала пірсинг, але тепер я його не побачив.

- Це будинок мого батька, - тихо сказав я і випростав спину. - І одного прекрасного дня і будинок, і все інше стануть моїм, Феллон.

- Але не я. Я тобі не належу.

– Ну так, – відмахнувся я. – Скрізь побував. Все глянув. Футболку одержав. Спасибі до побачення.

- Забирайся, - твердим голосом наказала Феллон.

Я знову сьорбнув пива.

- Бачиш, Феллон, річ у тому, що... Я ж попереджав, якщо хочеш, щоб я тримався від тебе подалі, зачиняй на ніч двері. Але, як це не дивно, ти... – я нахилився до неї, – ніколи... цього... не робила.

Одним спритним рухом вона скинула з себе ковдру і стала на ліжку на повний зріст. Підійшовши до її краю, вона відважила мені ляпас швидше, ніж я встиг збагнути, що відбувається.

Мене це лише розсмішило. Так крихітко.

Я лишився стояти на місці, але від удару повернув голову і рефлекторно заплющив очі. Спочатку в одному місці почало трохи поколювати, але потім це відчуття поширилося далі. Я тримав очі закритими кілька секунд довше, ніж слід, насолоджуючись моментом.

Зараз, стоячи на краю ліжка, вона була сантиметрів на п'ятнадцять вище за мене. Я повільно повернув голову назад і з нетерпінням чекав, що вона ще зробить.

Фелон нахмурилася.

- Мені було шістнадцять. Я була ще надто дурна, щоб зрозуміти, що варто триматися від тебе подалі, - випалила вона. - Тоді я ще не знала, що в тебе член тонше зубної щітки. І вже, повір, останні два роки без тебе я провела більш ніж непогано. Можеш вважати, що з цього моменту двері зачинені.

Вона розвернулася і попрямувала до узголів'я ліжка. Я не придумав нічого кращого, ніж схопити її за кісточку і потягнути назад. Вона полетіла на матрац і приземлилася на живіт. Я відразу перевернув її на спину і прошепотів їй на вухо:

- Думаєш, я тепер хоч пальцем до тебе доторкнусь? Знаєш, як я звик називати тебе? Підстилка з доставкою додому. Ти завжди була під рукою, коли мені була потрібна розрядка, Феллон.

Вона покрутила головою, щоб подивитися на мене, але я придавив її всією своєю вагою, тож вона нічого не могла з цим зробити.

- Не думай, що для мене це було чимось більшим, Медок. Мені було нудно, а те, як ти хвалився своєю майстерністю, мене веселило. Ніколи так не сміялася.

Я не бачив її обличчя, але я був певен, що вона це говорила з посмішкою.

- Але тепер я все чудово розумію, - закінчила Феллон.

- Так? І що ти такого дізналася про життя? - Запитав я. - Розпорошуєшся тепер так само, як твоя мати? Феллон, ти мала рацію. Ти ненормальна.

Я зліз із ліжка. Вона перекинулася на спину і сіла. І тут я звернув увагу на те, у що вона одягнена. На ній були лише футболка та маленькі трусики.

Ось лайно. Я ненадовго заплющив очі.

Член під баскетбольними шортами сіпнувся, і я стиснув руку в кулак, щоб повернути собі контроль.

- Крихітко, не треба переоцінювати свої можливості. Ти ж не думаєш, що можеш викинути мене з мого власного дому? Це я тут мешкаю, а не ти.

Її груди піднялися, а потім різко опустилися, очі спалахнули гнівом. Ось воно, те, заради чого я жив останні два роки! Хоч у неї й не було більше пірсингу на обличчі, про що я, безсумнівно, шкодував, скуйовджене волосся було, як і раніше, чудове. Ночами вони завжди виглядали саме так. Вона все ще носила ці сексуальні окуляри, і я не міг змусити себе перестати думати про її сильні стрункі ноги.

Так-так, я побував між ними.

А який темперамент! Так, у ній насправді відчувалася ірландська кров.

- Медок!

Затримавши подих, я розвернувся і побачив Ханну в бікіні, що стоїть у дверях.

- Джакузі готове, - сказала вона, проводячи руками по стегнах.

Я перевів погляд на Феллон. Вона сиділа на ліжку і круглими очима дивилася на мою подружку.

Я посміхнувся.

— Дозволяю тобі тут

залишитися, — сказав я розслабленим голосом. — Можеш їсти все, що

знайдеш, та користуватися басейном. А потім вали звідси до біса і навчись

нарешті жити своїм власним життям.

Розділ 4

Феллон

Я добре знала, які почуття відчуваю до Медока. І чудово розуміла, чому. Я його ненавиділа. Ненавиділа за те, що він зробив зі мною. Але з чого б, чорт забирай, йому ненавидіти мене? Весь ранок ці думки не виходили в мене з голови. Минулої ночі Медок поведився грубо, неадекватно. Він ясно дав зрозуміти, що зневажає мене.

Минулого разу ми так і не розставили крапки над «і», але це не пояснює того, що з ним діялося. Він же отримав, що хотів, правда?

Тоді чому він сердився?

Я витерла обличчя, одягла окуляри і стала спускатися вниз сходами, продовжуючи прокручувати в голові слова, сказані ним минулої ночі.

- Думаєш, я тепер хоч пальцем до тебе доторкнусь? Знаєш, як я звик називати тебе? Підстилка з доставкою додому. Ти завжди була під рукою, коли мені була потрібна розрядка.

Він ніколи раніше не був таким жорстоким. Принаймні поки ми не почали...

Пролунав гучний крик і луною прокотився довгим коридором, що веде до сходів. Я зупинилася.

- Медок, постав мене на землю! – долинув голос Едді з нижнього поверху.

Я схрестила руки на грудях, бо до мене раптом дійшло, що я в одній маєчці і без ліфчика, а Медок все ще в будинку. Але я швидко опустила їх назад.

Він досі тут. Це добре. Він там, де й має бути, зате тепер мені не доведеться капати на мізки Едді, щоб вона пустила його до будинку.

Опустивши підборіддя та розправивши плечі, я знову рушила вниз. Увійшовши на кухню, я побачила, що Медок стоїть у Едді за спиною і через її плече намагається залізити ложкою в тісто, яке вона вимішувала. На його обличчі грала легка посмішка, а в куточках очей з'явилися зморшки. Я зупинилася, трохи не доходячи до них, і примружилася.

"Припини посміхатися", - подумки наказала я. І примружила очі ще більше. Він різко опустив ложку, зачерпнув якусь масу шоколадного кольору і підніс її до рота, незважаючи на відчайдушні спроби Едді припинити це неподобство. Потім відвернувся, коли Едді жартома спробувала вдарити його по голові, і вони обоє розсміялися.

- Тільки спробуй ще раз туди залізити, маленький пустуне! Я тебе такому не вчила.

Вона погрозливо потрясла в повітрі великою дерев'яною ложкою, розбризкуючи олію. Незважаючи на фартух, кілька крапель упало на її білу кофтинку.

Медок підморгнув їй і просто зі срібною ложкою в роті пішов до холодильника і дістав тонізуючий напій Gatorade.

Мій погляд затримався на величезному татуюванні шириною на всю спину, від плеча до плеча.

Серце пропустило удар. Це моє ім'я? Я заморгала і похитала головою. Дурна ідея. Не може такого бути. У нього був набитий напис Fallen [Падший], а не Fallon. Просто букву «е» трохи зіпсувало полум'я, що виривалося з неї.

Незважаючи на це, татуювання виглядало чудово і додавало йому сексуальності.

У ті рідкісні моменти, коли ми з матір'ю розмовляли і мова заходила про татуювання, вона не втрачала можливості в фарбах описати мені, як я виглядатиму років у вісімдесят.

Та чудово я виглядатиму.

Медок був у джинсах, які без ременя ледве трималися на стегнах. Футболки на ньому не було. Наче прокинувшись, він забув одягнутися до кінця. Але хто я така, щоб судити його за це? Я стояла в дверях у піжамних шортах і маечки і виглядала куди непристойніше. На голові був абсолютний бардак: заплутана копиця з ковтунами поступово покривала спину і звисала на обличчя.

Він був бадьорим і свіжим, а я здавалася втомленою та пониклою.

- Феллон! - вигукнула Едді, побачивши мене. Я моргнула. – Ти вже встала.

Складно було не помітити, що її голос нервово тремтів.

Медок відвернувся від мене, але я помітила, що він на мить завмер, перед тим як знову сьорбнути Gatorade. Хоча швидко впорався із собою.

– Да-а-а, – простягла я. - Важко спати, коли ви поверхом нижче розвели таку метушню.

Медок повернув голову і через плече глянув на мене, піднявши брову. Він явно був роздратований.

Хлопець повільно опускав очі, розглядаючи моє вбрання. А може, просто хотів змусити мене відчутися себе ніяково. Моє обличчя вмить залилося фарбою. Спочатку він перевів погляд на мої груди, потім на живіт, плавно дійшов до пальців ніг і знову повернувся до обличчя. У його глибоких блакитних очах читалася огида.

До того ж він скривився, як учора вночі. Але тоді він дивився на мене уважно та без емоцій. Я міцно стиснула зуби і постаралася вирівняти подих. Так, він дивиться на мене зверху вниз, але це не повинно мене зачіпати. Я давно навчилася не реагувати на такі речі.

Зрештою, сам Медок завжди зберігав спартанський спокій. Увесь час ми росли під одним дахом. Він ніколи не кричав і ніяк не висловлював своє невдоволення, доки його не доводили до ручки. І ніколи не можна було знати, напевно, коли цей момент настане. Ця його риса завжди мене лякала.

- Феллон, Медок раптом несподівано приїхав вранці, - почала пояснювати Едді. - Але він зараз поснідає з нами і поїде, так? - Вона подивилася на Медока, багатозначно піднявши брови.

Він перевів погляд на неї, потім знову глянув на мене задоволеними і пустотливими очима і похитав головою.

- Ніііі, - із задоволенням простягнув він. - Ми з Феллон учора вночі поговорили. Все нормально, – він із задоволеною усмішкою подивився на мене. - У мене на літо купа планів, і для їх втілення дуже потрібна велика хата. Саме така, як ця. Справді, Феллон? Так що я залишаюся, але ми поводитимемося пристойно і триматимемося подалі один від одного.

Закінчивши, він кивнув і глянув на Едді невинними очима. Я мільйон разів бачила, як він робить таке безтурботне, наївне обличчя і легко одержує те, чого хоче.

Думаю, ця здатність тільки зіграє йому на руку, коли він піде стопами батька і стане юристом. Переконувати людей можна не лише словами. Мова тіла, тон і правильно розставлені паузи не менш важливі. Голос має звучати природно, поза – бути розслабленою. А ще треба розважати аудиторію різкою зміною тем. Що частіше, то краще.

Дивіться, пауза закінчиться через три, два, один...

- Ну, Едді, - він злегка штовхнув її плечем. – Все ж в порядку.

Медок підійшов до неї зі спини, обійняв і притиснув до себе. Весь цей час він не зводив з мене очей.

- Тож давай ти заспокоїшся і просто доробиш ці шоколадні панкейки. Я вже слона готовий з'їсти.

- Медок! - гучним пошептом пожурила його Едді, не намагаючись приховати посмішку.

От і все. Він переміг. Або принаймні він так думав.

Я закашлялася.

- Так, Едді, Медок все правильно сказав. Ми відмінно порозуміємося. Я тобі вже казала вчора.

За цих слів Медок підняв брови. Можу посперечатися, він не очікував, що я йому підіграватиму.

– За тиждень мене тут не буде. Я приїхала, тільки щоб смачно поїсти та скористатися басейном.

Це саркастичне зауваження я вимовляла повільно і з розстановкою, дивлячись Медоку прямо в очі. Схоже, я скучила за нашими іграми більше, ніж мені того хотілося б.

- Куди ти потім поїдеш? - спитав він, спершись на гранітну поверхню острівця посеред кухні.

- У Чикаго. А з осені я навчатимусь у Північно-Західному. А ти?

– У Нотр-Дамі, – зітхнув він, витягнувши губи у вузьку смужку. У його голосі чути приречені нотки.

Хоча ні, то була не приреченість. Скоріше, смиренність. Ніби він програв бій. Нотр-Дам – школа, де навчалася вся його сім'я. Батько Медока, тітки та дядьки... Навіть його дідусь там навчався. Мені було важко уявити, що він всерйоз планував вчинити якимось по іншому, коли батько вже давно все вирішив за нього.

- А точно! - Едді жбурнула ложку в миску і витерла руки об фартух. – Мало не забула віддати вам подарунки на честь закінчення навчального року.

Вона пройшла в далеку частину кухні і дістала з шафки дві якісь штуки.

- Феллон, я збиралася відправити тобі подарунок поштою, але якщо вже ти приїхала ... Ось, тримайте.

Вона простягла нам з Медоком щось незрозуміле, що віддалено нагадує ліхтарі. Знизу вони були із чорного пластику, а зверху стирчала скляна капсула. У її підстави розташовувалися шість дисків, що крутяться, з літерами алфавіту.

- Це ж криптекс! - Я посміхнулася Едді, поки Медок дивився на свій подарунок як баран на нові ворота.

– Але... – він зсунув брови, – ти ж знаєш, що я лише хотів побачити тебе в купальнику.

- Та заткнися ти вже, - відмахнулася від нього Едді.

- Що це таке?

Він роздивлявся головоломку, продовжуючи хмурити брови.

- Це головоломка, - пояснила Едді. - Ти повинен відгадати загадку, написану на дні, і скласти з букв відповідь, обертаючи диски. Тоді він відкриється і можна буде забрати подарунок.

Медок перевернув криптекс і прочитав вголос:

– «Розсипалося до ночі золоте зерно, глянули вранці – немає нічого». Едді, що це? - Він підвів на неї очі. - Ні, що це серйозно?

Медок підняв криптекс високо над головою і вдав, що збирається розбити його. Едді підбігла і вихопила подарунок.

- Тільки спробуй! – заволала вона. Медок глянув на неї і засміявся. - Не смій розбивати його! Ворухни своїми звивинами.

– Ти ж знаєш, що то не моє.

І він почав крутити диски, намагаючись підібрати відповідь.

Я прочитала про себе свою загадку. «Не сонце ж винне, що пливе по небу вата?» І це все? Посміхнувшись, я за хвилину збрала з літер слово «хмара». Криптекс відкрився, і я витягла з капсули подарункову картку до скейтерського магазину, куди я регулярно навідувалася, поки мешкала тут.

- Дякую, Едді, - прошебетала я.

Не засмучувати ж її тим, що я більше не катаюся на скейті.

Я глянула на Медока. Він усе ще стояв, наморщивши чоло, і намагався навмання підібрати відповідь. У нього нічого не виходило. І чим довше це тривало, тим дурніше він почував себе. Я підійшла до нього та взяла його подарунок. Коли мої пальці торкнулися його руки, у мене перехопило подих.

Я прочитала загадку і повільно повторювала її вголос, набираючи відповіді.

– «Розсипалося до ночі золоте зерно, глянули вранці – немає нічого».

Пролунало клацання. Я звела очі. Медок дивився на мене, а не на криптекс.

- "Зірка", - сказала я змовницьким пошепком.

Він не дихав і виглядав розгубленим. Напевно, я виглядала так само щоразу, коли дивилася на нього знизу вгору, думаючи про речі, про які боялася спитати.

Але з того часу багато води витекло, і ми стали іншими. Тепер я хотіла від нього тільки одного: щоб він страждав. Але, судячи з дівчини, яку він притяг додому минулої ночі, він залишився тим самим. Продовжував використовувати людей.

Я заплющила очі, всім своїм виглядом демонструючи, як мені нудно, і простягла йому відкритий криптекс.

Він вдихнув на повні груди і посміхнувся. Напруга в кімнаті повільно зникла.

- Дякую, - він повернувся до Едді. – Бачиш? Ми чудово ладнаємо один з одним.

Діставши з капсули подарунковий сертифікат на картинг, він вийшов через скляні двері до просторого внутрішнього дворика з басейном.

Я проковтнула, намагаючись заспокоїти бурю у животі.

– Ось так просто? - Запитала я у Едді. – І ти тепер дозволиш йому залишитись, незважаючи на те, що між нами було?

- Ти ж сама сказала, що не проти.

– Так і є, – поспішила додати я. – Просто я... Просто не хочу, щоб у тебе потім виникли проблеми із роботодавцем.

Вона посміхнулася куточками губ і почала наливати масло на сковорідку.

- Ти знаєш, що Медок знову почав грати на піаніно? - Запитала Едді, не зводячи очей з плити.

- Ні, - відповіла я, здивована такою різкою зміною теми. - Мабуть, його батько у захваті.

Медок із п'яти років займався музикою: грав на піаніно. Джейсон Карутерс мріяв, щоб його син опанував цей інструмент досконало, але в п'ятнадцять років (приблизно в той період, коли в будинок переїхали ми з матір'ю) Медок зрозумів, що батько змушує його грати, щоб потім було чим похвалитися. Містер Карутерс любив малювати і справляти враження, а Медок не хотів ставати його знаряддям.

Тож він кинув грати. Навідріз відмовився займатися і погрожував, що зламає інструмент, якщо його не приберуть з очей геть. Тому його перенесли до підвалу, і тепер він стояв там разом із моєю рампою.

Але мене завжди мучило питання.

Медок любив грати на піаніно. Для нього це було чимось на зразок віддушини. Принаймні мені так здавалося. В основному він грав, коли готувався до занять музикою, але якщо раптом був чимось дуже засмучений або, навпаки, щасливий як ніколи, то насамперед біг до інструменту.

Закинувши музику, Медок почав страждати від відсутності такої віддушини і в результаті став творити дурниці: пропадати десь із цим дурнем Джаредом Трентом, знущатися з Татума Брандта, красти запчастини для авто... Щоправда, про останнє знала тільки я.

- Маю сумнів, що його батько в курсі, - продовжила Едді. - Медок, як і раніше, відмовляється брати уроки, а тим більше виступати. Ночами, коли всі сплять і ніхто його не бачить і не чує, він спускається в підвал і грає, вона зупинилася і подивилася на мене. – Але я чую. Тихі переливи клавіш із підвалу. Дуже погано, але чую. Примарні звуки, які чи є насправді, чи мені це здається.

Я уявила собі Медока, що глибоко вночі грає в підвалі на піаніно на самоті. Цікаво, що він там грає? І чому?

Тут мені згадався той Медок, що вдерся до мене посеред ночі. Той, що відкритим текстом обізвав мене повією.

І серце перестало битися як шалене. Тепер воно билося рівно і розмірено.

– А коли він знову почав грати? - спитала я, дивлячись через скляні двері у внутрішній дворик, де він говорив по телефону.

– Два роки тому, – м'яко відповіла Едді. – Того дня, коли ти поїхала.

Розділ 5

Медок

Тепер я зрозумів, чому Джаред щовечора влаштовував вечірки, поки вбивався по Тейт. Відволікатися корисно. Якщо якась думка не дає тобі спокою, її легко можна витіснити випивкою та дівчатами, змусивши життя проноситися повз зі швидкістю світла. Але варто їй трохи сповільнитись, як настирливі думки знову полізуть у голову і почнуться проблеми. Хоча їм це все зіграло лише на руку. Джаред мучив її, і одного прекрасного дня вона дала відсіч. Але він знову взявся за своє, і тоді вона поставила його на місце.

Ми з Феллон багато в чому були на них схожі. Тільки я не любив її, а вона мене. Була справа, я нею захопився: мені подобалося, що вона дозволяла робити з собою те, про що мріє кожен чоловік, який лише досяг статевої зрілості. Але ми не любили одне одного.

Ми обидва були лише дітьми з довбаної сім'ї і брали приклад зі своїх хворих на всю голову батьків.

Ні я, ні вона не знали, що можна жити інакше.

Наївшись панкейків, вона пішла до себе в кімнату, а я почав готуватися до вечірки. Свято мало розпочатися після обіду і продовжитися до останнього гостя.

З одного боку, я сподівався, що вона прийде, але з іншого – хотів, щоб вона трималася подалі від мене.

Феллон дивно впливала на моє тіло.

Я переконував себе, що це вона інша.

Востаннє, коли я бачив її, вона солодко спала на шкіряному дивані в домашньому кінозалі, загорнувшись у мою футболку. Пам'ятаю, як вона надула губи і почухала ніс уві сні. Тоді я ще подумав, наскільки вона нестерпна вдень і яка приваблива вночі.

У школі всі її брали за фрика і думали, що вона лесбіянка. І ніхто з хлопців не вважав її сексуальною.

Симпатичною – так. Незважаючи на шапочки, які вона носила навіть влітку, і окуляри, які завжди приховували очі.

Але не сексуальною. Їх лякав її пірсинг, а через її манеру одягатися ніхто не хотів зустрічатися з нею.

Один я знав правду. Я бачив її без одягу – випадково, звісно – і знав, що під нею ховається.

Але з того часу минуло два роки. І я більше не вважав її сексуальною. Тепер вона була для мене смертельно небезпечною. Незважаючи на ірландське походження, у неї була золотиста шкіра з прекрасним розсипом ластовиння на перенісці та щоках. Вона пофарбувала волосся. Якщо раніше вони були невиразного русявого кольору, то тепер це був мікс із трьох відтінків каштанового зі скромним світлим меліруванням.

Колір волосся вигідно підкреслював її величезні зелені очі, і коли я побачив Феллон сьогодні вранці, у моєму тілі напружився кожен м'яз. Я збудився від одного тільки погляду на неї, коли вона увійшла до кухні в такому вигляді, немов її всю ніч чудово трахали.

Та що зі мною таке? Цей поїзд пішов багато років тому, і вона вже ніяк не могла викупити свою провину.

- І щоб ніхто не їхав звідси за кермом, - погрозила мені пальцем Едді, поки я вмикав ноутбук і виносив у двір колонки, готуючись до вечірки.

Я байдуже кивнув і відправив її додому.

- Іди краще свій "Секс в іншому місті" подивися.

Вона закотила очі і поплилася нагору, у свою спальню на третьому поверсі.

Ні, прислуга мешкала в окремій частині будинку не тому, що ми настільки зазнались. Власне, крім Едді, в нас більше нікого й не було. Третій поверх був окремою квартирою зі своєю кухнею, двома спальнями, двома ванними та вітальнею. Так було не завжди, але батько переробив там усе спеціально для Едді, коли зрозумів, що кращої хатньої робітниці йому не знайти.

Феллон ще вранці кудись поїхала на своєму спортивному байку і повернулася близько години. Більше я її не бачив. О пів на четверту чи не всі учні випускних класів були в мене вдома. Джекс приїхав раніше, щоб допомогти мені все підготувати та розставити їжу, яку ось-ось мали доставити. Я бачив на парковці біля будинку машину Джареда. Це означало, що вони з Тейт були в кімнаті. Я виділив їм окрему кімнату, щоб вони могли спокійно проводити час разом, не ризикуючи потрапити на очі батькові Тейт.

Ну, його на фіг. Вони любили один одного, а я любив їх, ніби вони були моєю сім'єю, тому *mi casa es su casa* [Мій дім - ваш дім].

- Давай, чувак, поспішай, - підганяв мене Джекс, поки ніс кран для барила пива, а я тягнув стаканчики. Гості вже насолоджувалися чудовим вечором: хтось у домі, хтось у дворі.

- Джемісон, - крикнув я Бену, який тусувався в басейні з Кендрою Стівенс і вже активно її клеїв. – Навіть не думай про це, хлопче. Я вже побував там, – піддражнив його я.

- Заткнися, Медок. Це все твої мрії, - відповіла вона і лягнула рукою по воді, намагаючись мене оббризкати.

- Та гаразд тобі, крихітко, ти була непогана, - знизав плечима я, одночасно показуючи Джексу, де барило. - Для товстушки ти навіть не надто спітніла.

Бен витріщив очі, а Кендра заволатала:

- Медок!

Вона закинула свої худі ноги на надувний матрац і розхлюпала випивку.

Я повернувся до Джекса. Він беззвучно покатався зі сміху, та так, що в нього все обличчя було червоне.

Витягнувши пробку з барила і засунувши на її місце сопло, Джек висипав близько п'яти пакетів льоду в короб, де стояло барило, а я почав зливати піну.

- Привіт, Медок, - до мене підійшли Ханна та її подруга Лексі. - Джексе, - кивнули йому дівчата, і він кивнув їм у відповідь.

- Як маєте, жінки? - Запитав я, сьорбаючи пиво.

- Як проводиш літо, Медок? - поцікавилася Ханна з таким виглядом, ніби ми не бачилися минулої ночі.

- Прекрасно. А ти?

- Теж непогано, - відповіла вона і поклала руки на стегна, випинаючи груди. - А в тебе як минають канікули, Джекс?

- Краще не буває, - промимрив він, продовжуючи висипати лід.

- О, думаю, буває набагато краще.

Вона провела рукою йому по спині, і я побачив, як він напружився. Її натяк важко було зрозуміти.

- Ще побачимось, - підморгнула йому Ханна, і вони з Лексі розчинилися в натовпі.

Я посміявся про себе і зробив ще один ковток.

У школі на Джекса звертали дедалі більше уваги. Зважаючи на те, що Джаред був зайнятий, а я збирався виїхати до коледжу, це було не дивно. Але я був певен, що він упорається з навантаженням. Щоправда, він був людиною настрою. Іноді перетворювався на хижака і працював за простим алгоритмом «знайти і знищити». А іноді поводився так, ніби краще повідсмикує собі всі нігті на ногах, ніж поговорить з певною дівчиною.

- Опір марно, Джекс, - я поплескав його по спині. – Не дозволяй їм налякати тебе. Просто розслабся і отримуй задоволення.

- Дай мені перепочити, - він випростався і відкинув убік порожній пакет з-під льоду. - Я займаюся сексом довше, ніж ти. Просто такі дівчата мені не до смаку, - він дивився на натовп, що оточував басейн. – Вони бачать у мені іграшку.

Я простяг йому пиво.

- А що в цьому такого?

У нього сіпнулася щелепа, але голос залишився спокійним.

– Просто мені це не подобається.

Ні, Джекс аж ніяк не боявся жінок, і я знав, що у нього було важке життя.

Але я часто запитував, чи знаю я, що таке «важке життя» насправді. Я багато спілкувався з Джаредом і Джексом, так що скласти «А» та «Б» і зрозуміти, що їх бив батько, який тепер сидів у в'язниці, не склало особливих труднощів. Причому Джекса – більше, тому що він з цією людиною виріс, тоді як Джаред провів із ним лише одне літо.

Похмурі настрої Джареда були помітнішими, і висловлював він їх агресивніше. У Джекса вони також були, але помітити їх було не так просто. Він міг півночі пропадати невідомо де, а потім вчасно прийти до школи, як ні в чому не бувало. Обох братів переповнювала злість, але вони по-різному з нею справлялися.

Якщо перейдеш дорогу Джареду, отримаєш удар у живіт. Якщо перейдеш дорогу Джексу, він зламає поліцейську базу і додасть ордер на твій арешт.

Якщо вдариш Джареда, він поб'є тебе до смерті. Бити Джекса ніхто не ризикував. Він завжди носив із собою ніж.

- Чи то справа та дівчинка, - стрепенувся Джекс, вказавши напрям, не випускаючи з рук склянку. – Вона виглядає як продавщиця у магазині порнокниг. Хто це, чорт забирай?

Я простежив його поглядом. Зі скляних дверей за басейном щойно з'явилася Феллон.

Господи Ісусе. Якого біса?

Феллон ніколи не оголювалася, не фарбувалася і не робила укладання.

Якого диявола вона зробила все це зараз?

До неї підійшла Тейт, взяла її за руку і посміхнулася. Вона провела Феллон до одного зі столиків і, здається, збиралася представити її Джареду.

Але Джаред вже знайомий із Феллон. А ось звідки її знала Тейт?

Розділ 6

Феллон

- Почуваюся так, ніби потрапила в альтернативний всесвіт, - вигукнула я, коли побачила, з ким Тейт збиралася мене познайомити. - Ти зустрічаєшся з ним? - Перепитала я, очам своїм не вірячи.

Спочатку з'ясувалося, що це дівчисько дружить з моїм зведеним братом, а тепер виявляється, що воно ще й спить з другою половиною дуету говнюків.

М-м-м, я зрозуміла. Здається.

Медок був привабливим та сексуальним. Джаред був просто сексуальним. Медоку пощастило більше. Тейт взяла на себе місію з перевиховання цих засранців?

- Що ж, - сказала Тейт, сідаючи за стіл навпроти Джареда, - вона не твоя фанатка, отже, принаймні вона з тобою не спала. Вже непогано.

Джаред розвалився на стільці. Він явно почував себе у своїй тарілці. Одягнений у чорні купальні шорти до колін, він водив вказівним пальцем по губах і уважно мене роздивлявся.

Не особливо обтяжуючи себе тим, щоб приховувати емоції, я схрестила руки на грудях і постаралася не дуже різко говорити.

- Востаннє, коли я бачила вас двох разом, він довів тебе до сліз, - нагадала я і почала чекати на відповідь.

Тейт, що стояла праворуч від мене, пирхнула, а Джаред усміхнувся крізь пальці.

- З того часу мій характер сильно змінився на краще, Феллон. З тобою, схоже, цього не сталося. Почнемо все із чистого аркуша?

Він простяг мені руку. Я деякий час сумнівалася, змушуючи всіх відчувати себе ніяково.

Але таки потиснула руку.

Яка різниця? Якщо дівчинка щаслива – а вона виглядала щасливою, то це не моя справа.

Вони були гарною парою. Він виглядав так само, тільки став вище і більше, а на ній були сексуальні червоні трусики від купальника і спортивний топ з коротким рукавом.

- Привіт мужик.

Джаред кивнув комусь у мене за спиною, і я відчула, як хтось навалився на спинку мого стільця. Але ні, ніхто до мене не торкався.

- Тейт, - спитав голос Медока у мене за спиною, - звідки ти знаєш Феллон?

- Ми зустрілися вчора на пробіжці у парку. Я запросила її на вечірку. Сподіваюся, ти не заперечуєш? - Тейт усміхнулася мені і продовжила: - Але вона мені не написала, тож я не була впевнена, що вона прийде. А ви, хлопці, звідки її знаєте? Ще зі школи?

- Феллон живе в моєму будинку, - спробував підчепити мене Медок.

- Наші батьки одружені, - пояснила я і повернулася до Медока. – Але ми не дружимо. І ніколи не дружили.

Медок примружився, ніби терміново намагався придумати дотепну відповідь.

- Я бачу твій бюстгальтер, Феллон.

Він зітхнув і глянув убік, вдаючи, що йому нудно.

Я знала, що він бачив мій ліфчик. Його всі бачили. Так і було задумано. Я не збиралася купатися, тому одягла чорний бюстгальтер із хитромудрими бретельками: вони йшли за спину, перехрещувалися і знову спускалися вперед через плечі. Таку білизну не ховають під одягом, тому зверху я одягла вільну маечку з глибоким вирізом, у якій було видно ліфчик. З чорними шортами та шльопанцями вона виглядала еротично. А з аксесуарів на мені були лише сережки у вухах та окуляри. Я вже впіймала кілька зацікавлених поглядів і була впевнена, що це виведе Медока з себе. Я розуміла, що він зробить усе заради того, щоб я не дісталася нікому іншому.

- Тобі яке діло? – я зловтішно посміхнулася. - Тейт, скажи йому, що я виглядаю сексуально.

- Я б їй дала, - підтримала Тейт.

З-за спини долинув смішок Джарета.

Медок дивився на мене з таким виглядом, ніби збирався взяти на "слабо". Він хотів пограти, але ще не був готовий зізнатися у цьому.

Склавши руки під грудьми, щоб підкреслити її наявність, я нахилилася до нього і прошепотіла:

- Пам'ятаєш, чим усе закінчилося, коли я минулого разу прийшла на твою вечірку без запрошення? Досі згадуєш і пускаєш слинки, так?

Медок важко задихав, але промовчав, продовжуючи пропалювати мене поглядом.

- Медок, та гаразд тобі! – я обернулася праворуч і пішла до басейну. - Це ж вечірка. Не будь занудою.

І я повернулася до нього спиною, незважаючи на те, що страшенно шкодувала, що не можу бачити його обличчя в цей момент. Зібравши волю в кулак, я стягнула майку через голову і впустила на землю шорти. Розмови довкола різко припинилися. Я на секунду зупинилася, щоб глибше вдихнути. Навколо всі відірвалися від своїх справ та розмов, щоб подивитися на мене у спідній білизні.

Насправді навколо було багато дівчат, одягнених значно відверто. Хоча мій ліфчик і був навмисне сексуальним, він принаймні повністю прикривав груди, а трусики шортиками не виставляли напоказ попу. Але це все одно була спідня білизна.

У мене затремтіли руки. Що я творю?

Я не збиралася влаштовувати виставу. І одяглася так, щоби привернути його увагу, а не всіх навколо. Але якщо мені хотілося, щоб він повівся так само, як два роки тому, коли я з'явилася на його вечірці, цей крок був необхідний. Я хотіла, щоб він розлютився, вийшов з себе. Хотіла спровокувати його.

- Тейт, - я обернулася, намагаючись не зустрічатися поглядом з Медок, - тягни свою дупу в басейн. Побалакаємо про Північно-Західний.

Вона підняла брови і заморгала, ніби не знаючи, що мені відповісти.

- М-м-м, ну гаразд.

Тейт відсунула стілець, підвелася і рушила за мною. Я тим часом уже пірнула до басейну.

Плавати ми з Тейт не збиралися. Просто шаленіли і сміялися. Іноді хтось стрибав бомбочкою в басейн чи якась ідіотка дозволяла своєму хлопцеві її туди зіштовхнути. Я спеціально не шукала очима Медока, хоч була впевнена, що він десь поруч. То тут, то там іноді миготіли його безглузді шорти в чорно-сіру клітку.

Гаразд, може, не такі вже й безглузді. Медок умів носити речі, що не кожному дано. Пам'ятаю, як я ненавиділа його одяг, поки жила тут: завжди чистий, акуратний, весь від модних брендів.

Але потім зрозуміла, що це лише частина його образу. Вечорами, коли він ходив по дому тільки в джинсах, ставав зовсім іншим хлопцем: сильним, владним, моїм.

Схоже, не я сама бачила найкращу сторону Медока, коли Татум Брандт вважала його другом. Наскільки я могла судити, вона була честолюбна і до всього підходила з розумом.

Маю визнати, що, спілкуючись з нею, Джаред перестав бути таким дурнем, яким я його запам'ятала. Він мав симпатичне татуювання: розкішне дерево практично на всю спину. Усі мої татуювання були маленькі.

Я все ж таки змушена визнати, що Джаред заслужив її любов. Він не сказав їй жодного грубого слова, не розмовляв з іншими дівчатами і завжди торкався до неї, коли вона опинялася поряд. То за плече прийме, то по спині погладить, то в лоб поцілує.

І ці люди були найкращими друзями Медока. Мені було приємно перебувати у їхній компанії. Принаймні вони мене не дратували.

Я вилізла з басейну, витерлася, перевдягнулась і налила собі пиво з барила. Джаред і Тейт тим часом приєдналися до Медок з якоюсь білявкою біля вогнища.

Сонце вже сіло, але ще не було холодно. Тільки легкий вітерець погойдував дерева. Вечірка була в розпалі, але народ потихеньку починав розходитися. Хтось пішов у будинок, дивитися кіно чи грати у відеоігри, решта розбрелася хто куди. Можу посперечатися, кілька спалень були вже зайняті.

- Цікаво, звідки в Медока раптом взялася сестра? - долинув до моїх вух низький, оксамитовий голос.

Я відірвалася від крана і відкрила рота з подиву, не в змозі повірити своїм очам.

Твою матір.

Переді мною стояв хлопець – явно молодший за мене – невимовної краси. Хто ж це, чорт забирай?..

Гладка шкіра, строгий, грубо окреслене підборіддя та високі вилиці. Прямі брови під невеликим кутом лише підкреслювали приголомшливі блакитні очі, і так помітні на тлі засмаглої шкіри. Або, може, він від природи такий смаглявий. У нього було довге каштанове волосся, зібране в хвіст.

Татуювань я на ньому не помітила. Втім, вони йому не потрібні. З його зростанням та фігурою ховати тіло під татуюваннями було б просто злочином. Хоча варто зізнатися, що дивитися на нього так, як я теж було злочином. Я трохи охолодила запал, сподіваючись, що за окулярами він не помітив, з яким виглядом я на нього витріщалася.

- Медок не має сестри, - я підігала губи. - Хто ти такий?

- Джексон Трент, - невимушено відповів він. - І не хвилюйся, я не збираюся до тебе клеїтися. Думаю, тоді мені довелося б стати в чергу після того, як ти всьому світові показала свою білизну.

Він усміхнувся, і очі його заблищали.

- Я оцінив твою сміливість. І просто вирішив підійти познайомитись.

- Твоє прізвище Трент? Як у Джареда?

Я сьорбнула пива і знову подивилася на нього.

- Так, він мій брат.

Він сказав це так гордо, що відповідати сарказмом було б безсердечно.

- Мені подобаються твої сережки, - він жестом показав на мої вуха. - Це ти надихнула Медока?

- Надихнула на що?

Ми повільно рушили у бік багаття. Мої сланці голосно шльопали по калюжах біля басейну.

- На пірсинг, - відповів він, переходячи на шепіт. - Ходять чутки, що він щось собі проколов, але ніхто не бачив, що. Тейт думає, що то є Принц Альберт. А я схилиюся до того, що Сходи Якова. Медок живе за принципом «усе чи нічого».

Пірсинг? У Медока? Після того, як цей придурок все життя знущався з мого? Я гірко посміхнулася.

- Я не хотіла б це знати.

- А нам це просто спокою не дає, - усміхнувся він, і ми приєдналися до групи людей, що сидять навколо багаття.

У дворі були джакузі з підігрівом та місце для багаття, тож влаштувати вечірки на вулиці можна було будь-якої пори року.

У вогнищі горіла вся пара полін, заливаючи все навколо м'яким світлом. Язики полум'я танцювали в сутінках, відбиваючись у наших очах і гарно граючи на обличчях.

Джаред сидів на землі, притулившись до великого каменю, а Тейт зручно вместилися в нього між ніг, притискаючись спиною до його грудей. Медок теж був не один. Він сидів на низькому стільці навпроти мене, і між ніг у нього теж влаштувалася дівчина.

Втім, нічого дивного.

Він обхопив її за шию, але швидше ніжно, ніж агресивно. Він трохи погладжував її, водячи по колу великим пальцем. Вона дивилася на вогонь і час від часу заплещувала очі від задоволення, явно насолоджуючись його увагою.

Я дивилася на його пальці, зачарована тим, як танула в його руках. Він був ніжним та уважним, а його рухи – м'якими та повільними, власними. Унизу живота з'явилося давно забуте відчуття. Я стиснула стегна, відчуваючи той самий жар.

Тоді я звела очі. І щось стиснулося у мене в грудях.

Він дивився на мене. Я завмерла. Його погляд був зовсім не таким, як завжди. Всі веселощі випарувалися. Від підступності не залишилося й сліду. Він мовчав, але гра вже почалася.

Маски були зірвані.

З динаміків заграла Whore гурту This Moment, і я пильно подивилася йому в очі. Він теж пронизав мене поглядом. Я поворухнула язиком, бо в роті вміть все пересохло.

Він торкався до неї, але не зводив очей з мене, і щоразу, коли він проводив пальцем її підборіддям або гладив щоку, я відчувала легке поколювання.

Я моргнула, обірвавши зоровий контакт.

- Ти ще катаєшся на скейті?

Я знову моргнула, почувши далекий гуркіт грому.

- Вибач, що ти сказав? - Перепитала я, переключаючи увагу на Джекса.

Дихай, Феллон. Просто дихай.

- У тебе скейтерське татування на внутрішній стороні зап'ястя, - він показав, де. - Це твоя рампа з різким кутом стоїть у підвалі?

Моя рампа? Він бачив її?

- Вона все ще там? - Перепитала я, не вірячи своїм вухам. У це важко було повірити.

Він кивнув головою.

- Так, поряд з піаніно.

Я швидко опустила погляд.

Як дивно. Якщо всі мої речі відправили в контейнер для сміття, то в чому сенс залишати громіздку рампу, яка займає місце? Дуже багато місця. Я вже збиралася дізнатися у Джекса, чи не було там ще й скейтбордів, сподіваючись, що Медок чи хтось із його друзів залишили їх, щоб самим кататися, але він уже заговорив з якимсь хлопцем, що сидить з іншого боку від вогню. .

Тейт поплескала мене по плечу, і я повернулася до неї.

– Що у вас із Медоком?

Вона намагалася говорити якомога тихіше, але Джаред стрільнув у мене очима, почувши її запитання.

- Створюється відчуття, що ви один одного недолюблюєте.

Я кинула побіжний погляд на Джареда, намагаючись зрозуміти, чи розповів йому Медок про те, що було між нами, але він уже нас не слухав.

- Просто ми ніколи не ладнали, - як ні в чому не бувало знизала плечима я. - Ти ж пам'ятаєш, як ці двоє поводитися з тобою, коли я була тут минулого разу, - спробувала пожартувати я, показуючи в бік Джареда і Медока. - Упевнена, ти чудово розумієш, про що я.

Вона посміхнулася і нахилила голову, дивлячись на свого бойфренда.

- Так, розумію, - відповіла вона і раптом глянула на мене суворим поглядом. – Але ще я чудово знаю, що будь-яка медаль має і зворотний бік. Тож вам треба поговорити.

- Так ми важко можемо в одній кімнаті знаходитися.

Медок сидів на тому самому місці, переводячи погляд то на Тейт, то на мене, і це могло означати тільки одне. Він був розлючений. Може, він гадав, про що ми розмовляємо, а можливо, просто не хотів бачити мене тут.

Чорт, та звісно, він не хотів мене тут бачити – тому я й прийшла. Ліворуч від мене чиясь розмова перейшла на підвищені тони, і я відірвала погляд від Медока.

- Думаю, якщо тобі яєць не вистачає вийти на трасу самому, то чи не краще було б заткнутися?

Хлопець, що знаходився поряд з Медоком, вступив у суперечку з Джексом, який сидів поруч зі мною.

– Щоб обігнати кого? – посміхнувся Джекс. – Тебе? М-да, куди мені до тебе? Я вийду на трасу тільки якщо буде гідний суперник.

- Не знаю, чого ти хочеш від мене, Джексе, але мене це вже дістає.

- Хочеш знати, чого хочу? – нахабно перебив його Джекс. - Я хочу, щоб твоя подружка витерла з губ свій вульгарний рожевий блиск і стрибнула до мене в машину. Ось що я хочу.

Я перевела погляд на хлопців, що сиділи навколо багаття. З усіх боків від вогню почулися смішки. Медок теж беззвучно засміявся, хитаючи головою. Тіло Джарета тремтіло від сміху, і він уткнувся в шию Тейт, щоб це не було так помітно.

Тейт перехопила мій розгублений погляд і пояснила все.

- Це Ліам, - прошепотіла вона. - Він хлопець Кейсі.

Вона показала на симпатичну темноволосу дівчину, що сидить поруч із Ліамом, яка в ступорі дивилася на свої коліна.

– Торік він їй зрадив, але тепер вони знову разом. Джек нічого не говорив, але, гадаю, він...

Хоче її. Я закінчила думку Тейт в голові. Ну, коли він її хоче, чому не підкотить до неї? Зрозуміло ж, що відбити дівчину в її хлопця не важко.

Ліам міцно стиснув зуби, поглядаючи то на Джекса, то на свою подружку, яка сиділа здивовано і, здавалося, була готова крізь землю провалитися.

– Між вами щось є? - поцікавився він у Кейсі.

Вона підібгала губи і проковтнула, ховаючи очі.

- Звичайно, ні!

Усі з цікавістю спостерігали за Джексом та Ліамом, включаючи Джарета та Тейт. Навіть Медок усміхався, реготав чи, навпаки, завмирав, залежно від того, жартував Джек чи отримував образи. Тоді я зрозуміла, що вони справді були практично сім'єю та горою стояли один за одного. Медок дивився на Джекса з усмішкою. Видно було, що він пишається ним як брат, та й з Тейт вони цілком знаходили спільну мову. У цих людях Медок знайшов те, чого йому не вистачало, – сім'ю.

Кейсі мовчала, час від часу стріляючи очима у бік Джекса. Вона здавалася такою вразливою. Колись я була такою ж.

Але й у стражданнях є своя краса. Мені було боляче, і довелося гори згорнути, щоби пережити це. Але те, що нас не вбиває, робить тільки сильнішим і злішим, ніж раніше.

Змахнувши руками, я похитала головою. Досить з мене цієї ідіотської комедії.

- Воу, - влізла в розмову я просто посеред чергового тупого коментаря Ліама. - Тобто ти минулого року обдурив свою дівчину, - я зробила паузу і помахала Кейсі. - Привіт, Кейсі, мене, до речі, Феллон звати, - а потім перевела погляд назад на Ліама. - А тепер сам переживаєш, що вона зробить те саме? На мою думку, вона гідна кращого хлопця, ніж ти.

Знову почувся сміх, і Кейсі задерлася на місці. Їй було вкрай незатишно.

Зсунувши брови, дівчина встала і раптом забарилася, не знаючи, що робити. Я звернула увагу, як вона нервово погладжувала великим пальцем зворотний бік долоні іншої руки.

- Я їду додому, - Кейсі схопила футболку і натягла її прямо поверх купальника. - Бувайте усі.

Вона спустилася кам'яними сходами до басейну, і я помітила, як Джек стиснув кулаки, коли Ліам підвівся з місця і підійшов до нього.

Він нахилився і навис над Джеком, який сидів на землі, обіймаючи коліна. Джек підняв голову і чекав на продовження.

- Ліам, дай йому спокій, - раптом низьким голосом скомандувала Кейсі, що мене здивувало.

Я перевела погляд на її хлопця і побачила, як спалахнули його очі.

Ліам не звернув на неї жодної уваги і почав пошепки загрожувати Джексу.

- Вона моя.

- Тільки поки що я на неї не претендую.

Ліам підірвався і побіг за Кейсі через весь дворик. Нам усім коштувало величезної праці не розсміятися вголос.

Тоді я дуже добре зрозуміла одну річ: може, я ненавиджу Медока, але друзі в нього прекрасні.

Розділ 7

Медок

Я готовий був придушити її.

Не дівчину, що сидить біля моїх ніг, яку я обіймав за шию, уявляючи, що це Феллон, а саму Феллон.

Дівча відчувала себе на моїй вечірці настільки по-господарськи, ніби це був її будинок, а довкола – її друзі. Вони з Тейт вже поводитися як найкращі подружки, а Джекс їй усміхався і намагався фліртувати. Для повноти картини не вистачало лише того, щоб Джаред кинувся обговорювати з нею мотоцикли чи ще якесь лайно.

Що вона задумала? Навіщо їй знадобилося повертатись після такої довгої відсутності, якщо два роки тому вона практично втекла звідси? Вона збиралася пробути тут лише тиждень. Що вона збиралася робити?

- Хто це? - Обернувшись, запитала Тейлор, дівчина, що сиділа у мене між ніг.

Вона вказала поглядом на Феллон і знову дивилася на мене. І тут до мене дійшло, що я вирячився на Феллон.

Не добре.

Я променисто посміхнувся, щоб здатися нахабним і впевненим у собі.

- Думаю, хтось, кому подобається дивитися.

Феллон теж пильно дивилася на мене. Ми вирячилися один на одного вже чорт знає скільки часу, і я дуже сподівався, що ніхто цього не помітив.

Я окинув поглядом тих, що зібралися навколо багаття. Тейт уткнулася Джареду в плече, він щось шепотів їй на вухо, і решта теж була зайнята розмовами.

- Зникни, люба, - кинула моя супутниця на адресу Феллон і посміхнулася.

- Ти на вечірці, люба, - Феллон передражнила вдавано-ввічливий тон Тейлор. – Якщо хочеш усамітнення, то знайди собі кімнату.

Тейлор сіпнулася, щоб підвестися, але я поклав руки їй на плечі і обережно посадив її на місце.

Тейлор була не з сором'язливих. Вона виразила і єхидничала, але їй вистачало сміливості відповідати за свої слова.

- Все нормально, - я насилу стримав смішок, але мої слова прозвучали переконливо. - Від Феллон завжди одні проблеми. Не піддавайся на провокацію.

Зелені очі Феллон спалахнули чи не яскравіше, ніж вогонь. Я був упевнений, що її реакція не змусить на себе довго чекати. Вона за словом у кишеню не лізла.

- Тобі треба уважніше стежити за тим, кого ти запрошуєш на вечірки, Медок.

Розслабивши спину, Тейлор сперлася на сидіння.

– Я не запрошував її, – відповів я. – Хоча, взагалі-то, мені її шкода. Вона практично не має друзів.

Тейлор засміялася.

- Так, у такому одязі можна хіба що ворогів нажити.

– Медок, якого біса... – почала Тейт, але я перервав її.

- Все гаразд, Тейт.

Фелон випростала спину і зсунула окуляри на чоло. Навколо багаття раптом стало тихо, як на цвинтарі.

Фелон продовжила.

– Навіть у школі вчать, що хулігани задирають оточуючих лише тому, що не впевнені у собі. Їм важко, і вони самостверджуються за рахунок інших, вона підтягнула до себе коліна, обняла їх руками і продовжила м'яким, але трохи глузливим тоном. – Не треба на них злитися. Навпаки, їм треба поспівчувати. Медоку ніколи в житті не доводилося самостійно приймати рішення, а це означає, що в нього і життя ще до ладу не було. Будинки, машини, гроші... – це ілюзія успіху. Як виграти битву, але програти війну.

Вона зупинилася, щоб вдихнути повітря, і повільно прошепотіла:

- Медок уявлення не має, хто він такий насправді.

Моє серце стислося, неприємний холодок пробіг по грудях та руках. Я вдавав, що посміявся з її слів, але насправді мені було не до сміху.

Феллон завжди була впертою, як барана. Завжди. Вона часто говорила чудове, що сама не розуміла, щоб виглядати крутішою, ніж вона є.

Але цього разу все було інакше. Вона все прорахувала. Думала про мене, проаналізувала. І передбачала мою реакцію.

- Ти маєш рацію, Феллон, - відповів я, розглядаючи пиво в стаканчику, ганяючи по колу коричневу рідину.

Поблажливо зітхнувши, я дістав із кишені телефон і показав на нього.

- Але ще я точно знаю, що якщо прямо зараз зателефоную батькам, вони обидва дадуть відповідь на мій дзвінок. Мама прилетить сюди першим же рейсом, як тільки дізнається, що вона мені потрібна. А батько не боїться прослуховування і не ховається від поліції. У мене є друзі, і я нізащо не проміняв би їх на все це лайно, – я обвів рукою двір і показав на будинки. – І я маю ще одну перевагу.

Я посміхнувся від вуха до вуха, допив пиво і схопився на ноги. Чудово знаючи, що дивляться на мене, я намагався не зустрічатися ні з ким очима.

Не роби цього.

Кинувши під ноги стаканчик, я втік униз сходами, обігнув басейн і підбіг до ноутбука, з якого грала музика.

- Я вмію співати.

У небі блиснула блискавка. Мені знадобилася хвилинка на підготовку.

Клікнувши на один із плей-листів для тренувань, я включив пісню Offspring – ідеально підходящу до цього моменту – і схопив пляшку води. Вона мала послужити мікрофоном.

Текст починався раніше музики, але я чудово знав, де вступати. Зрозуміло, мені довелося внести деякі зміни. У мене була всього секунда, щоб перевести подих, а потім заспівав перероблену версію Why don't you get a Job? (Чому б тобі не знайти собі роботи?)

– My dad's got a wife! - Закричав я, вставши на борт джакузі. – Man, he hates that bitch! [У мого батька є дружина, і він ненавидить цю суку]

Усі голови обернулися в мій бік.

Я ще міцніше стиснув пляшку з водою і, коли почалося соло на барабанах, почав трясти головою в такт, розгойдуючи натовп.

Так, я викаблучувався. І отримував від цього насолоду. За це люди мене любили.

У натовпі сміялися і починали підспівувати. Я посміхнувся і продовжив співати. Люди піднімали вгору келихи, розплющуючи пиво, танцювали та схвально кричали.

Раптом чиясь рука схопила мене за зап'ястя і стягнула з борту.

- Що з тобою відбувається, чорт тебе забирай? – спитав Джаред.

Я куражився і не міг взяти себе в руки. Усі навколо співали та танцювали. Мабуть, вони напилися куди сильніше за мого.

Я посміхнувся.

- Стривай, - зупинив його я. - Ти хочеш дати мені кілька порад про те, як спілкуватися з дівчатами? Повільніше, я записую.

– Придурок, вона – твоя родина. І вона щойно втекла звідси, бо ти її зганьбив.

Стоп, вона втекла?

Я спробував обійти Джареда, щоб потрапити до будинку, але він перегородив мені шлях.

- Думаю, вистачить із неї на сьогодні, - він пом'якшав, але його голос залишався твердим.

Цікаво, коли це він встиг набути такого загостреного почуття справедливості? Він роками мучив Тейт, а тепер намагається наставити мене на правдивий шлях?

- Пам'ятаєш, я якось хотів допомогти тобі, а ти порадив мені заткнутися? – скрипучи губами, видавив я. – Настав час наслідувати свою власну пораду.

Не має значення, що в нього в голові. Може, він думав, що я напився, чи хотів залагодити конфлікт, суті якого не розумів, але мені дуже не сподобалося, як він одразу ж кинувся на її захист.

Феллон не дістануться мої друзі.

Відчинивши розсувні скляні двері, я влетів усередину і, лавіруючи між гостями, що оббивалися на кухні, пробіг через хол у фойє з мармуровою плиткою на підлозі.

Оббігши край масивних поручнів, я помчав сходами, стрибаючи через сходинку.

- Ти не сестру шукаєш годиною? - Крикнув мені в спину мій друг Сем.

Я пригальмував і зробив крок назад. Він сьогодні чергував біля дверей: забирав ключі у новоприбулих і перевіряв на тверезість тих, хто їхав.

Я повернувся до нього, вже почувши недобре.

- Зведену сестру, - поправив його я. - Так, її я і шукаю. А що?

Він тицьнув великим пальцем у бік парадних дверей.

- Вона щойно взяла твою машину і кудись поїхала.

Мої очі розширились. Сем, сукін ти син!

- Ти що, дав їй мої ключі? – заволав я, злітаючи вниз сходами зі швидкістю світла.

Він увесь виструнчився, сидючи на табуретці, і притулився спиною до стіни.

- Вона твоя сестра, - сказав він, ніби цього пояснення було достатньо.

Я простяг руку.

- Дай мені ключі Джареда, - гаркнув я.

- Вони з Тейт тримають їх у своїй кімнаті. Тим більше, що вони сьогодні нікуди не збиралися їхати.

- Тоді дай ключі Джекса!

Сем відкрив рот від подиву і кинувся шукати у вазі потрібні ключі.

Кинь усе це. Вирушай у ліжко.

Або краще знайди Тейлор і зтягни її в ліжко.

Іноді я ставив собі запитання: ангел на правому плечі дійсно сподівається, що я його послухаюсь, чи тільки намагається виманити демона пограти?

Я вихопив у Сема з рук ключі і вибіг надвір.

Розділ 8

Феллон

Стягнувши ключі Медока, я вибігла з дому і поїхала куди очі дивляться. І тільки виїхавши на широку дорогу, зрозуміла, що не маю жодного поняття, куди податися. У цьому місті я не мала ні друзів, ні рідні, ні місця, де я могла б спокійно зібратися з думками.

У школі Святого Йосипа залишитися наодинці із собою можна було у каплиці. Я не молилася і не ходила на меси, незважаючи на те, що учні були зобов'язані їх відвідувати. Але мені подобалося у каплиці. Там було красиво і тихо, і я знаходила необхідну самоту.

Але зараз я не мала можливості там опинитися. Вже стемніло, тож йти до кар'єру було небезпечно. До того ж незабаром піде дощ, і дорога стане мокрою. Була вже майже опівночі, тому потикатися до якихось критих закладів теж не було сенсу.

Розкот грому луною пролунав нічним небом. Я вдарила по гальмах, бо краплі дощу заливали лобове скло. Я звернула увагу на грім та блискавки ще на вечірці. Тому я і взяла машину Медока. На мотоциклі я б промокла до нитки.

Коли його величність про це дізнається, він ще тиждень не зможе заспокоїтись. Хлопцям не подобається, коли хтось без попиту бере їхні речі.

А мені не подобається, коли користуються мною, тож, думаю, ми квити. Я посунула важіль на п'яту передачу і натиснула на газ.

Феллон, пригальмує і зберися.

У мене вже було зібрано ціле досьє на маму та містера Карутерса. Залишався Медок.

Але я й подумати не могла, що це буде так важко. Бачити його. Знати, що він сказав правду. Я намагалася здаватися сильнішою, ніж була. Після того, що зі мною сталося, все так і мало бути.

На очах навернулися сльози, але я з усіллям волі проковтнула ком, що застряг у горлі.

Я летіла порожнім шосе, повністю зосередившись на дорозі, у світлі фар, що відбивалося на мокрому асфальті. Десь далеко попереду яскраво сяяло вогнями місто, коли ліворуч я побачила знайомий покажчик.

Парк "Ірокез Мендоза".

Скільки вечорів та вихідних, проведених там, миттю спливали у пам'яті.

Тут я любила проводити час із тими нечисленними друзями, якими обзавелася, поки навчалася у місцевій школі. Я похитала головою і мало не засміялася. В "Ірокез Мендозі" був чудовий скейтпарк.

Піддавшись ностальгії, я повернула ліворуч і поїхала до парку, зупинившись навпроти одного з кількох чаш. Висвітлення включали, лише коли у парку проходили заходи, тож зараз там стояла непроглядна темрява. Вийшовши з машини, я не вимкнула фари, щоб хоч якось висвітлити простір навколо себе.

Яскраве світло різало очі. Дощ лив як із відра. Поки я шльопала по калюжах до порожньої чаші, сланці голосно рипіли при кожному кроці. Вдивляючись у темну порожнечу всередині, я скинула взуття і, тремтячи від холоду в мокрому одязі, сіла на край чаші, а потім зісковзнула всередину і відчула ступнями шорстку поверхню бетону.

Мене раптом охопило почуття захищеності та комфорту. Чаші ніколи мене не лякали. Я звикла скочуватися по них вертикально вниз, насолоджуючись тим, як все швидше і швидше стукає серце, і, злетівши за інерцією на самий верх, знову розганятися і котитися вниз на максимальній швидкості.

У цьому місці я колись могла дихати на повні груди. Але тепер...

Я обернулася. Крізь шум дощу долинув приглушений рев двигуна. Віск шин розрізав нічну тишу – чорний Mustang різко загальмував поряд з GTO Медока.

Розправивши плечі, я задерла носа і завмерла в очікуванні.

Медок вилетів із машини як ошпарений і навіть двері за собою не зачинив.

– Ти сперла мою машину? – закричав він, дивлячись усередину чаші.

Фари за його спиною освітлювали мокрий бетон, і я намагалася спокійно дихати, хоч серце шалено билосся.

Він був тут. Він був один. І він був злий як ніколи.

Дежавю.

Це мені й було потрібне. Мій план спрацював. Однак я обернулася до нього спиною.

Скільки разів я повторювала собі, що мене не повинна турбувати його думка. Зрештою, я не збиралася закохувати його у себе. Щоб план спрацював, йому не треба було ні любити мене, ні шанувати. Що б він про мене думав, я все одно отримаю те, що хочу. Це не має значення.

Тоді чому я не можу просто взяти і заманити його до пастки? Чому мені так хочеться відступити?

- Не сперла, а запозичила, теплична ти рослина.

Він зістрибнув у чашу і поплескав у мій бік по мокрому бетону.

- Не смій торкатися моїх речей, Феллон!

- І ти це говориш після того, як учора вдерся до мене в кімнату і торкався до мене? Ти ніколи не отримаєш усе й одразу, Медок.

Він зупинився за кілька метрів від мене і пильно подивився в очі. Мені здалося, що стіни чаші зсуваються, поки він просто стояв навпроти і дивився на мене з таким виглядом, ніби міг знищити на місці, не промовляючи жодного слова. Точніше, він уже зробив це одного разу. Але зараз не про це.

На ньому досі були тільки шорти та шльопанці. Жодної футболки. Гадаю, він так поспішав кинутися за мною в погоню, що не встиг переодягнутися. За часи моєї відсутності

Медок дуже змінився. Тепер його руки і плечі нагадували витвір мистецтва. Він завжди любив тренуватися, і це окупилося з лишком. Він мав постать кватербека. До того ж, він був високим. Як би я хотіла, щоб не було тієї невидимої нитки, що вічно тягла мене до нього, змушувала мріяти про те, щоб знову до нього доторкнутися. Я могла б вдати, що між нами не існувало жодного зв'язку, але це було б брехнею. Бійся своїх бажань, Феллон.

Медок чудово знав, наскільки він сексуальний, і не міг не розуміти, що всі інші про це знають. Але мало хто здогадувався, що ховається під білявою шевелюрою, живими блакитними очима та засмаглим тілом. Медок був поганою людиною.

Настане день, коли від його прекрасної зовнішності не залишиться і сліду і поряд з тією, хто зрештою зв'яже своє життя з ним, буде просто старий засранець. Іноді мені доводилося нагадувати собі про це. Не було в ньому нічого такого, що могло б мене привабити.

Дощ не припинявся, і вода стікала по його обличчю. Він моргнув. Декілька крапель зірвалися з вій і покотилися по щоках.

- Знаєш що, - посміхнувся він, ніби ладен був розвернутися і піти, - мені так набридли всі ці дурниці. Чи не простіше просто взяти і сказати, що тобі від мене треба? – Медок заговорив впевненіше та голосніше. — Коли поруч Едді, ти поводишся, ніби все нормально, а потім приходиш на мою вечірку при повному параді, роздягаєшся до білизни в присутності всіх моїх друзів і пригадуєш той випадок дворічної давнини, — хлопець дивився мені просто у вічі. - Чого ти хочеш від мене?

Він говорив щиро. Це було схоже на крик душі.

– Нічого! - Крикнула я у відповідь, і мої очі спалахнули гнівом. – Мені нічого від тебе не потрібне. І більше ніколи не знадобиться!

Від несподіванки він відступив на півкроку назад.

– Більше? Так ось у чому річ? – перепитав Медок. – У тому, що ми просто спали два роки тому?

Просто спали. Я опустила очі.

Краще засунути барабанну паличку собі в ніс, ніж дати йому помітити, як мене зачепили його слова. Я витерла воду з чола і поправила волосся.

- Знаєш що? - примружившись, знову почав Медок, не давши мені й слова сказати. - Іди до біса, Феллон. Мені також було шістнадцять. Я був таким же незайманим, як і ти. Ти сама цього хотіла, і ти це чудово знаєш. Я не примушував тебе! І тобі не було чого бігти до батьків і скаржитися. Боже мій!

Ах ось воно що.

На той час він уже важко дихав.

- Вони ставилися до мене так, ніби я тебе змушував або ще гірше! - репетував він, розмахуючи руками в повітрі. - Ти їм сказала, що я змушував тебе?

– Медок, я...

Про що він, дідько, говорив? Дихання, руки, ноги – у мене все тремтіло.

- Та пішла ти, Феллон, - обірвав мене Медок, тільки ще більше розлютившись. - Тобі нічого не варто було припинити все це. Одне тільки слово – і я б більше тебе не зачепив, але я думав...

Він змахнув рукою, дивлячись кудись під ноги, і підібгав губи. Йому було гидко продовжувати.

У мене перехопило подих від такої несправедливості. Та якого диявола?

Його слова були як ляпаси. Я не була готова до такого. Що за марення він несе?

Я зробила крок у його бік.

- Кажеш, вони сказали тобі, що це я настукала?

Він смикнув головою, і я помітила, як напружилася його шия.

- Твоя мати сказала, що тобі було гидко те, що я з тобою робив. І що тобі довелося втекти від мене, тому ти зникла відразу.

Кожне слово наче ніж встромлялося в серце. Його рана теж була глибока.

Прокляття. Я заплющила очі і похитала головою. Не може такого бути!

Якщо вони набрехали Медоку, що я на нього скаржилася, то він весь цей час вважав мій від'їзд добровільним. Думав, що я пішла до батьків і попросила відправити пеня подалі.

Я облизала нижню губу, широко розплющила очі і зустрілася з ним поглядом. Він хмурився.

Виходить, Медок ніколи не хотів, щоб я виїжджала, а був певен, що я втекла від нього.

Несподіваний поворот.

Але це не змінить моїх планів. Навіть якщо батьки набрехали нам обом, вони все одно заслуговують на покарання. Медок виявився не такою сволотою, як здавався мені весь цей час, але й невинною вівцею його не назвати. Весь цей час йому не було до мене справи, і він, як і раніше, ставився до мене як до повії. Жодного разу не зателефонував, не написав, навіть не спробував знайти мене. Мені довелося через багато пройти, і я з усім цим змушена була справлятися поодиночі.

Отже, всі вони, як і раніше, були ворогами.

- Геть з дороги.

Я вилізла на борт чаші і пробігла повз нього.

Але, перш ніж я встигла сісти в машину, Медок упіймав мене за лікоть і потягнув назад.

- Ну вже ні. Я не дам тобі поїхати, доки не почую пояснення.

Я дивилася на нього знизу нагору, відчуваючи тепло його тіла через мокру футболку.

– Пояснення? - Знизала плечима я. - Думаю, Медок, це генетичне. Розмір пеніса передається у спадок. Тож ти нічого з цим не зробиш.

Я повернулася до нього спиною, прямуючи до ГТО, і, як не намагалася її приховати, на моїх губах з'явилася посмішка.

Тільки-но я відчинила дверцята машини, як мене смикнули назад і зачинили її прямо перед моїм носом.

Чорт!

Серце билосся як шалене, і гаряча кров пульсувала у венах. До того як я встигла обернутися, Медок навалився на мене зі спини і притиснув грудьми до дверей машини.

Я важко дихала, відчуваючи, як тепло в грудях повільно піднімається нагору.

- Скажи мені, що тобі було гидко, - зажадав він, мало не торкаючись губами мого вуха і обпалюючи його диханням. – Я хочу почути це від тебе.

Він цілує мене. Впивається вологими губами в мої губи. Я відчуваю запах цигарок. Тютюн пахне від його рук і з рота. Цей запах залишається на всьому, чого він торкається. Його рука зісковзує на мою попку і міцно стискає її.

- Чи готова піднятися нагору? - Запитує він. – Хочу побачити, наскільки ти справді погана дівчинка.

Я хитаю головою. Ні.

– Я хочу повернутися на вечірку.

Навіщо я дозволила йому поцілувати себе?

Спроба вирватися не вдається, і він затискає мене так сильно, що перехоплює подих.

- Але ж ти вже завела мене. Гарзд тобі, крихітко, підемо розважимося.

Він піднімає руку і проводить великим пальцем по моєму соску.

Мої очі округляються. Я міцно стискаю кулаки, готуючись його вдарити.

- Відійди від неї.

З-за спини хлопця, що нависає наді мною, долинає голос Медока.

- Знайди собі іншу, Медок.

- Це моя сестра, - різко заявляє Медок. - Або відстань від неї, або вали до біса з мого будинку, Нейт.

Нейт злякано відступає.

- Гарзд. Я не знав, що то твоя сестра, чувак. Вибач.

Нейт йде, але я все ще почуваюся незручно.

– Медок, я...

- Заткнися, - кричить він, хапаючи мене за руку. – Я знаю, навіщо ти прийшла. Як завжди, хочеш бути у центрі уваги. Шукаєш, з ким добре провести час, як і твоя матуся?

- Нічого подібного, виродок.

Я намагаюся вирвати руку, але він тягне мене нагору.

- Та гаразд! У тебе що, тут є друзі? Щось мені так не здається.

Ми зупиняємось біля дверей моєї кімнати. Медок відпускає мене.

- Іди до себе в кімнату, Феллон. Пограй у Lego.

- Ти мені не сутенер, Медок. І я не повія.

Я кладу руки на талію.

- Але якщо ти продовжуватимеш так мене називати, я цілком можу нею стати. Твій друг Джаред у дворі, чи не так? Він симпатичний. Може, він буде першим у мене.

Я обходжу Медока і йду до сходів. Він знову хватає мене і заштовхує до спальні.

- Медок, дай мені спокій!

- Тримайся подалі від моїх друзів!

Він відпускає мене, але продовжує наступати, і мені залишається тільки задкувати. Медок дуже злий, але я не боюся його.

– Ой, наче я тільки про те й мрію, щоб приєднатися до твоєї компанії, – посміхаюся я. – До цієї зграї Кенів та Барбі, яких цікавить лише стрічка новин у Facebook.

Медок дедалі ближче. А я вже притиснута спиною до стіни зі стікерами.

- Ти поводишся так, ніби ти краща за мене, - гарчить він. - Але хіба не ти п'ять хвилин тому намагалася затягнути в ліжко мого друга? Для людини, яку дратують мої друзі, ти надто легко погодилася розсунути ноги перед одним із них!

Я піднімаю погляд і дивлюсь прямо йому у вічі.

– Я роблю, що хочу і коли хочу. І ніхто не вправі вирішувати за мене! Ні ти, ні батьки, ні мої друзі. Я нікому не підкоряюся. Я вільна!

- Вільна? - гірка усмішка злітає з його губ. – Серйозно? Думаєш, зробила кілька зайвих дірок у вухах, забилася татухами і раптом стала вільною? Ти зробила ці татуювання не тому, що хотіла їх. Ти хотіла довести, що можеш. Тобі завжди треба щось комусь доводити! Ти... не... вільна!

Я даю йому дві ляпаси поспіль обома руками, але втретє він перехоплює мою долоню на півдорозі. Він тримає мене за зап'ястя, і ми дивимось один на одного. Іскра раптом проноситься в його очах, і, перш ніж я встигаю схаменутися, він торкається губами моїх губ.

Ми ще міцніше чіпляємось один в одного. Він міцно притискає мене до себе, впиваючись у мої губи. Це зовсім не схоже на поцілунок Нейта внизу. Медок поводиться природно. Він нічого не планував наперед, а піддався пориву пристрасті.

І я відчуваю, що це вірно.

Хлопець відривається від мене, важко дихаючи, і дивиться широко розплющеними очима.

- О господи, - він зрушує брови з жахом. - Пробач, Феллон. Не знаю, що я думав. Я не збирався...

Я нахилилася до нього, не можу глянути в очі.

- Не зупиняйся.

Я повільно обіймаю його за шию рукою, що тремтить, і притискаю до себе. Медок здригається, коли я торкаюся його губами, і обіймає мене за талію.

- Мені подобається з тобою лаятись, - шепоче він, укладаючи мене на ліжко і залазячи зверху. – Але це змінить усе.

Я стягую з нього футболку.

- Це нічого не змінить.

- Скажи це, Феллон.

Він ще сильніше притис мене до машини, продовжуючи дихати в шию.

– Розкажи мені, як тобі було гидко, коли я торкався тебе... коли цілував тебе.

Упираючись долонями у двері, я згадувала, як сама пестила кожен сантиметр його тіла.

Два роки тому Медок став для мене цілим світом. Я чекала його ночами, і серце билося з шаленою швидкістю від однієї тільки думки, що він прийде, від усвідомлення, що він знову торкатиметься мене. Я любила це відчуття. Мені хотілося, щоб сонце ніколи не вставало.

Упершись руками в машину, я сильніше притулилася до його тіла, і вологе тепло між ніг ледь не змусило мене застогнати.

Я повернула голову вбік, насилу вирівнюючи дихання.

- Хочеш почути, як я цього хотіла? - Слова давалися мені важко.

Він накрив долонями мої руки і ще більше притиснувся до мене. Я відчула на шиї його губи.

- До біса минуле, - видихнув Медок. - Хочу почути, що ти за цим сумувала.

Розділ 9

Медок

Не давши їй шансу відповісти, я нахилився і з жаром поцілував у шию.

- Медок, - простогнала вона, розсовуючи коліна.

Я обійняв її за талію і, не відриваючи губ від шиї, притиснув до машини.

Чортова Феллон.

Вона не повинна була так легко піддаватися.

Продовжуючи цілувати шию, я запустив пальці їй у волосся, потім прикусив мочку вуха і поцілував підборіддя. Вона повернула голову, і наші губи злилися у поцілунку. Її насолода і тепло були просто нестерпними. Мій член смикнувся вгору, а коли Феллон притиснулася до мене своєю апетитною попкою, я мало не застогнав.

- Блін, Феллон, - охнув я, стягуючи з неї через голову майку і жбурляючи її під ноги.

Вона відкинула голову і поклала мені на плече. Її груди здіймалися все частіше і частіше. Вона подивилася на мене відчайдушним, благаючим поглядом, а потім і зовсім заплющила очі. Її тіло знемагало від бажання. Як і моє.

Однією рукою я акуратно обхопив її за шию, а іншою владно повів по животі.

- Я хочу ввійти в тебе, - я притягнув її голову до себе і підняв підборіддя. Тепер вона дивилася прямо мені у вічі. — Але спробуй знову мене обдурити.

Її обличчя було мокре від дощу. Вона моргнула, струсивши краплі з вій. Я довів її майже до несамовитості. І сам уже готовий був розірвати її на частини. Чи не відриватися від неї ні на секунду. Усю ніч безперервно. На мить перервавши поцілунок, я обвів язиком кінчик її язика і втягнув собі в рота.

Господи, яка ж вона смачна.

Я запустив руку їй у шорти і поклав долоню між ніг.

- О боже, - заскулила Феллон.

Вона була мокрою та гарячою. Вже готовий вибухнути, середнім пальцем я увійшов до неї, а великий притис зовні.

Звиваючись і стогнучи, вона єрзала спиною вгору-вниз по моїх грудях. Потираючи двома пальцями клітор, я притулився членом до її попки.

Мокре від дощу тіло блищало у світлі фар. Кінцями пальців я відчував пульсацію в неї між ногами. Вона знемагала.

Я по черзі розстебнув і зняв з неї ліфчик і шорти, стягнувши їх разом з трусиками вниз, а потім зробив крок назад, щоб насолодитися видом.

Вона ледве трималася на тремтячих ногах, притулившись до дверей, і, як і раніше, упиралася руками в скло.

Краплі води каскадом стікали її струнким тілом: ковзали вздовж по спині, повторювали вигин підтягнутої попки і скочувалися по стегнах.

- Сядь на капот, крихітко.

Хотілося кричати, але я намагався спокійно говорити. Мені було важко дихати.

В голові промайнула думка, що непогано було б сховатися від дощу, але на вулиці було тепло... Хоча кого я обманюю? Мені подобалося дивитись на неї. Вона була така красива під дощем.

Поклавши руки на стегна, вона розвернулася і, не підводячи голови, спідлоба дивилася на мене. Вона зробила кілька кроків праворуч і сіла на капот, звисивши ноги.

Я пішов за нею і став навпроти, зберігаючи між нами деяку відстань.

Її груди були більшими, ніж у моїх спогадах. Я подумав, що не варто поспішати. З того часу, як я останній раз торкався до неї, пройшло так багато часу, що хотілося відкрити її тіло заново.

Але терпіння було закінчено. Мій член був твердий як камінь.

- Розсунь ноги, - хрипко скомандував я, і легка усмішка з'явилася на моєму обличчі.

Їй треба було перевести подих. Я бачив, як піднімається і опускається від збудження її груди. Або це було тривожне очікування.

Вона стиснула зуби, але зробила те, що я сказав. Фелон взяла виклик. Спираючись на лікті, вона розвела ноги убік, відкриваючи те, що я так сильно хотів побачити.

Ох вже це дівчисько.

Не відриваючи очей від її гарячого мокрого тіла, я розв'язав шорти і скинув на землю.

Її очі округлилися: вона помітила відблиск металу на головці.

Влаштувавшись у неї між ніг, я повільно і ніжно поклав її спиною на капот. У машині грала Sail AWOLNATION. Звуки пісні долинали до нас крізь шум дощу. Обхопивши її за стегна, я торкнувся губами гарячої вологої шкіри живота. Це зводило мене з розуму. Я піднявся вище і обхопив губами сосок.

- Ах, - задихаючись, стогнала Феллон, але я не збирався так швидко припиняти її муки.

Переключившись на другий сосок, я то смоктав його, то покусував, то обхоплював губами і тягнув на себе ... І, чорт забирай, він був таким солодким на смак. Два роки тому я ні чорта в цьому не тямив. Звичайно, деякі приймачі я тоді дізнався, але ми були такими юними і недосвідченими і не знали, що і як треба робити.

Тепер – зовсім інша річ. Я чудово розумів, чого хочу, і не боявся це брати. Не упускав жодного шансу.

Прискорюючись, я опускався нижче живота, цілуючи кожен сантиметр її тіла. І кожен поцілунок все більше наближав мене до того, що мені насправді було потрібно.

Одним різким рухом я обхопив губами клітор і вп'явся в нього як у персик.

- О Боже!

Звиваючись, вона відкинула голову, і капот прогнувся від її рухів. Я не бачив її очей. Вона заплющила очі від задоволення.

Водячи язиком по колу, я то натискав сильніше, то, навпаки, послаблював тиск.

«Як же я її ненавиджу! Я їй не довіряю. Вона знову залишить мене в дурні».

Ні, я не намагався зробити їй задоволення, просто хотів довести її язиком до оргазму, щоб вона точно знала, що належить мені.

Але що міцніше вона вчіплялася мені у волосся, чим сильніше згиналася від моїх ласок, то ясніше я розумів, що хочу почути своє ім'я з її вуст. Мені хотілося, щоб їй сподобалося.

- Медок, - її голос тремтів. - Медок, будь ласка!

Я підняв очі й побачив, що вона дивиться на мене. Феллон провела рукою по моїй щоці.

- Зроби це, - благала вона. - Будь ласка...

Це було саме те, на що я чекав, хоч сам і не усвідомлював.

Я став на повний зріст і, стиснувши зуби, насолоджувався виглядом її розкішного тіла. Ця шалено красива дівчина ненавиділа мене, а я ненавидів її, але... чорт забирай, мені подобалася ця ненависть. Вона була справжньою, навіть дикою, хай і безглуздою.

Не перестаючи дивитися їй у вічі, я присунув її до краю капота і увійшов до неї.

- А-а-ах... – вона заплющила очі і стиснула зуби.

- Чорт, Феллон.

Я зупинився і заплющив очі, насолоджуючись давно забутим відчуттям. Вона була така тепла і вузька, це тепло проходило крізь мене і розливалось по тілу: через стегна нагору, до грудей. Навіть холодні краплі були не в силах стримати мій запал.

Я не знав, скільки чоловіків у неї було після мене і не хотів знати. Нависаючи над нею, відчуваючи її всю, я чекав, що вона розплющить очі.

Коли це нарешті сталося, Феллон глянула на мене, обняла за шию тремтячою рукою, притягла до себе і поцілувала. Наші язики сплелись у танці. Покусуючи її вологі губи, я почав рухатись. Спочатку повільно, намагаючись відчути кожен міліметр її гарячого лона, насолоджуючись кожним стогін, що зривався з її губ.

Відірвавшись від них, я стиснув однією рукою її груди, а другою сперся на машину. Кожен м'яз у мене в спині був напружений до краю, а плечі палали. Вдихаючи і видихаючи повітря з легень, я ледве стримував себе. Це було нестерпно. Я різко і глибоко увійшов до неї. Вулкан у мене між ніг уже був готовий вибухнути, але це було так приємно.

З кожним моїм рухом її груди підскакували. Я рухався все швидше.

Вона вп'ялася в мене нігтями.

- Ще, Медок. Це так приємно.

Я випростався, підтяг її до себе і закинув її ноги собі на плечі.

- Скажи мені, що ти за цим сумувала.

- Так, - відповіла Феллон тремтячим пошепки і кивнула. - Я сумувала за цим.

Я теж нудьгував.

Я знову різко увійшов до неї. Як в останній раз. Наче завтра ніколи не настане.

Вона вигнула спину, як дика кішка. Її груди тремтіли. Гучний, протяжний стогін зірвався з її губ:

– Да-а-а... О боже!

Навколо мого члена все стиснулося. Вона дихала часто і плутано, її живіт тремтів, а очі були міцно заплющені. Було так приємно відчувати, як вона кінчає.

Хвиля спеки прокотилася по моєму члену і обпекла голівку. Я витяг його і, важко дихаючи, скінчив їй на живіт.

У горлі все пересохло, а серце билось з такою силою, ніби намагалося зламати ребра та вискочити з грудей. Я впустив голову їй на груди і заплющив очі, насолоджуючись тим, як вона піднімається і опускається при кожному зітханні.

У голові не було зв'язкових думок. Одні лише розрізнені слова.

Чудово.

Гаряче.

Чорт.

Дідько.

Я гадки не мав, що мені тепер робити, і її мовчання говорило про те саме. Перш ніж я встиг підвестися, вона раптом запустила руку в моє мокре волосся.

Завмерши, я не зрушив з місця і дав їй погладити себе. А потім здригнувся, усвідомивши, що не використав презерватив.

Чорт. Чувак, серйозно? Вони ж у тебе в бардачку.

Чому я про це не подумав? Я завжди ними користувався, за винятком кількох випадків... знову ж таки, з Феллон. Але ми тоді були юними та дурними.

- Я ніколи нічого не говорила нашим батькам, - заговорила Феллон, відриваючи мене від думок і повертаючись у реальність.

Батькам? Вона вирішила згадати про них зараз?

– Чого не казала? - Продовжуючи лежати в неї на грудях, я підняв голову і подивився їй в очі.

- Вони тобі збрехали, - вона провела рукою по моєму волоссю і підняла очі до неба. - Я ніколи не скаржилася їм на те, що ти зі мною робив, Медок. Вони самі впізнали і відправили мене подалі.

Примруживши очі, я сперся руками на капот і випростався.

- Ти хочеш сказати, що ніколи не хотіла їхати від мене?

Розділ 10

Феллон

Що я творю?

Що я, матір вашу, творю?

Значить, батьки йому збрехали. Сказали, що я хотіла поїхати. Йому було боляче. Добре! Це мені лише на руку. Медок хоч більше і не в топі мого списку ворогів, на відміну від батьків, але все одно заслужив на покарання.

Перебуваючи в солодкій знеможі після оргазму, я вирішила захистити його серце від цього болю, щоб пам'ять про нас залишилася світлою. Хотіла вірити, що він мене не використав.

Але саме це він зробив. Скористався мною, а потім благополучно забув про це.

До того ж, переспати з ним входило в мій план.

– Все йде за планом, – нагадала собі я.

Хоч це сталося раніше, ніж я планувала, і моя поведінка була необачною, але в мене не було сексу цілу вічність. Опиратися виявилось набагато складніше, ніж я передбачала.

Тоді ми з Медоком були божевільними тінейджерами: нам було по шістнадцять. Ми були надто молоді для того, що робили, але навчалися усьому разом.

А тепер він став чоловіком, і ми знали, що робимо. Медок був добрий. Дуже гарний. І я навіть почувала себе винною за те, що хотіла від нього більшого.

А його пірсинг? Господи боже.

Я відвела очі убік і сіла, відштовхнувши його від себе.

- Так, Медок. Я не хотіла нікуди їхати.

Він зробив крок назад, але я все ще відчувала його погляд. Опустившись навколішки, я збрала з землі мокрий одяг і відвернулася, щоб протерти майкою живіт.

– Як вони дізналися?

- Та яка різниця? - М'яко відповіла я. – Ми були дітьми. Те, що ми робили, було неправильним. Вони це розуміли. Тож відіслали мене подалі, для нашого ж блага.

Я спробувала натягнути труси та шорти, але це виявилось непросто. Вони були холодними та мокрими наскрізь. У мене затремтіли руки.

- Але вони мені збрехали, - він продовжував стояти переді мною абсолютно голий. – Усі ці роки я думав...

- Медок, ми пережили це, - перебила його я, намагаючись не дивитися йому в очі, поки одягала ліфчик. - Це минуло, яке не варто ворухити, згоден.

Мені здавалося, що раніше, ніж я засну, пройде ціла вічність, але відключилася, щойно голова торкнулася подушки. Я не пам'ятала, як лягала в ліжку, як намагалася влаштуватися зручніше. Після сварки з Медок, розмов з Едді, вечірки і «дощу» я просто заплющила очі і прийшла до тями через кілька годин майже в тій же позі.

Але варто було підняти повіки, як у голову полізли всілякі думки.

Я затримала подих. Чорт. Ми переспали! Все нормально. Це частина плану.

Але, Феллон, тобі сподобалося! Так, навіть дуже сподобалося.

Все нормально, інакше й не могло бути. У тебе не було сексу вже два роки. Ти перезбуджена.

Ти розповіла Медоку, що батьки збрехали?

Так, але я не хотіла, щоб він думав, що я була здатна його так підставити. Хоча мене це не мало хвилювати. Дрібна помилка, але загалом реалізації плану вона не завадить. Розслабся.

Але Медок все розповість батькові! Рано чи пізно його батько приїде та...

І що? Я хочу, щоб містер Карутерс приїхав. Мій план вже за кілька днів почне давати плоди.

Поки що все за розкладом.

Я глибоко вдихнула холодне повітря і, тремтячи, видихнула. Тоді чому я не почувуюся щасливою?

Перший рік поза домом був якимсь зім'ятим. Те, що сталося, справило на мене занадто велике враження, щоб усвідомити, що, власне кажучи, трапилося, і привести думки в порядок. Весь останній рік мені хотілося лише помститися, а потім спостерігати за їхніми стражданнями, кожного з них. Насолоджуватися тим, як їхній маленький затишний світ перевертається з ніг на голову, як колись мій.

Але зараз мої думки були лише про минулу ніч.

Про його губи на моїй шиї. Про те, як Медок дивився на мене, вивчав кожен сантиметр мого тіла, ніби бачив його вперше. Про те, як обпікав його погляд і як владні рухи його рук давали зрозуміти, що він шалено хотів мене.

І нехай він наскрізь зіпсований шмаркач і егоїстичний засранець, але через нього я втратила розум.

Звичайно, не варто забувати, що, якщо хтось страшенно гарний у ліжку, це не означає, що перед тобою хороша людина.

Для Медок це була просто гра. А для мене – війна.

Перевернувшись на спину, я сіла і підсунулася до краю ліжка, але одразу похилила голову і зітхнула

Чорт.

Низ живота тягнуло, усередині все боліло. Та й не лише всередині.

Вставши, я на тремтячих ногах прокралася до дверей і прочинила її. З глибини будинку почувся звук пилососу. Едді вже встала. Вислизнувши з кімнати, я побігла через коридор у ванну.

У кімнаті Медока була власна ванна кімната. У мене не було. Мене тут не цінували так високо.

– Ти вже встала! – пролунав за спиною голосний голос. - Чудово. Для мене.

Обернувшись через плече, я побачила Медока. Він зачинив двері своєї кімнати і побіг до мене.

Ком застряг у мене в горлі. Якого...

Він навалився на мене грудьми, як лайнбекер [Півзахисник у американському футболі], і закинув собі на плече.

- Медок! Постав мене на місце!

- Тсс.

Він затяг мене у ванну, зачинив двері і посадив мене на туалетний столик.

– Медок...

Домовити мені не дали. Притулившись до моїх губ, він обвив мене своїми сильними руками і почав цілувати з такою силою, що я ледь не задихнулася. Щоразу, коли він відривався, щоб зробити ковток повітря, я робила те саме, бо через мить шалений поцілунок відновлювався. Його губи жадібно обхоплювали мої і рухалися швидко та різко. Він забрався обома руками мені під футболку і масажував груди. Я нічого не могла з собою вдіяти. Прослизнувши руками в чорні піжамні штани, я схопила його за ідеально гладку попу і притиснула до себе.

- Я заздалегідь хотів би вибачитися за свою напористість, люба леді, - видихнув він, стягуючи з мене футболку через голову, незважаючи на мої жалюгідні спроби чинити опір. - Але я вже страшенно збуджений.

- Може, річ у тому, що зараз ранок?

Я схрестила руки на грудях, не даючи себе роздягнутися.

- Та який ранок? - Він тицьнув мене в живіт і почав лоскотати, намагаючись змусити прибрати руки. - Я взагалі всю ніч мучився. Не варто було тобі говорити, щоб ти замкнулася.

Минулого вечора він провів мене до кімнати і скомандував зачинити двері на замок. Напевно, він знав не всіх гостей вечірки, тому не був упевнений у моїй безпеці. Я особисто бачила три п'яні тіла, поки піднімалася до себе. Напевно, були й інші.

- Ти намагався захистити мене від потенційних ґвалтівників?

- Так, але мій план мав слабку сторону, - він усміхнувся, не перестаючи тикати і лоскотати мене. - Я ж і сам не міг до тебе пробратися.

Він обхопив моє обличчя долонями, прослизнув язиком мені в рот і знову почав цілувати. По шкірі пробігли мурашки, і я здригнулася. Внизу живота розлилося знайоме тепло. Я теж поклала йому руки на обличчя і відповіла на поцілунок.

Медок не був би Медоком, якби втратив такий чудовий шанс стягнути з мене футболку. Він зняв її через голову, ніби фокусник, який смикає скатертину з повністю накритого столу.

- Медок, ні, - спробувала заперечити я, знову обхоплюючи груди руками. Але це не врятувало. - У мене все болить після вчорашнього.

Він насупив брови і надув губи.

– Болить? Через мене? Це ж чудово.

Охі ідіот. Не варто було йому цього казати. Тепер він почував себе альфа-самцем.

- Ну що ж, - зітхнув він і зняв мене зі столика. – Тоді ти у безпеці. На певний час.

Хоч би так. Я повільно моргнула. Все під контролем. Все під контролем. Все під контролем.

Усі мої плани летіли до біса. Нам треба було пригальмувати.

Зупинитись.

Він узяв мене за підборіддя і знову вп'явся в губи. Цього разу я не відповіла на поцілунок, але свіжий аромат його парфумів зводив мене з розуму. Боже, як мені подобався його запах.

Він відхилився назад, глянув на мене і посміхнувся.

- Радий, що ти повернулася, Феллон.

А потім розвернувся і вийшов із ванної, ніби все, чого він так хотів, уже було в його руках.

Та ну його до біса. До біса його!

Я зачинила двері в нього за спиною і гучним пошепком видала тираду з таких слів, які були в лексиконі хіба що в портових повій та їхніх клієнтів. А потім ще півгодини не виходила з ванної, намагаючись упорядкувати свої думки.

У житті Медок все було так просто. Йому ні про що не треба було турбуватися, він просто плив за течією. Його розслаблена посмішка, нерозважливе ставлення до всього, дивовижна здатність... бути собою!

Після вчорашньої сварки минулої ночі ми мали жаркий, скажений секс. Мабуть, його не хвилювало, якими методами він йшов до своєї мети. Його цікавила лише нагорода.

Чорт. Стоячи навпроти величезного дзеркала, я почухала потилицю і заплющила очі. Мені треба було побути на самоті.

Переосмислити останні події.

Піти прогулятися чи вирушити на пробіжку.

Але Медок втрутився у мої плани. Тільки я переодяглася в білі шорти та футболку, як він заявив, щоб я йшла назад і переодягалася знову. На моє заперечення він пояснив, що ми збираємось на озеро із друзями, тому мені потрібно взяти купальник. Звичайно, я послала його кудись подалі, тоді він обійшов барну стійку, за якою я тихо і мирно снідала, запустив руку мені в шорти і схопив за попу, продовжуючи як ні в чому не бувало базікати з Едді, яка нічого не підозрювала.

Серце билось нерівно, пульс стукав у скронях. Зрозумівши, що він не відчепиться, поки я не погоджусь, я поплелася перевдягатися.

До того ж з нами поїде Тейт, а значить, ми будемо в компанії, тож чіплятися він не стане.

Принаймні мені так здавалося.

- Де ми? - Запитала я, коли машина звернула до маленького одноповерхового цегляного будинку.

Він розташовувався не в самому благополучному районі: з нестриженими газонами та потворними парканами із сітки-рабиці. Але сам будинок виглядав цілком пристойно: з акуратним ганком і чистими вікнами, хоч стіни і здавалися обшарпаними.

- Ходімо.

Проігнорувавши моє запитання, Медок вийшов із машини. Наслідуючи його приклад, я зачинила двері і потупала слідом по доріжці з плитки.

- Медок, Медок!

Я обернулася на голос і побачила хлопця років сім. Він вибіг назустріч і з розмаху врізався в Медока. Той спіймав його і поклав обійми.

Груди стиснули, і я різко втягнула повітря.

Світле волосся, блакитні очі, довгі ноги. Хлопчик був жахливо схожий на нього.

Ні. Я похитала головою. Це просто смішно. Медоку був років десять, коли ця дитина з'явилася на світ.

- Мама сказала, що якщо я погано поводитимусь, то нікуди з тобою не поїду. Але я поводився добре! - Усміхаючись, заторотив малюк.

Медок послабив хватку і глянув на нього з підробленим невдоволенням.

- Добре? – повторив він. - Хлопче, та що ти таке кажеш? Що ми думаємо про хорошу поведінку?

Потім обидва засунули по два пальці в рот, ніби намагаючись викликати блювоту, і засміялися. Я мимоволі посміхнулася, тож довелося прикрити рота рукою.

Ні. Медок не може добре ладнати з дітьми. Я відмовляюсь у це вірити.

- Ось ось.

Він поплескав малюка по спині і обернувся до мене.

- Феллон, це мій пацан.

Схиливши голову набік, я недовіжливо подивилася на нього. Переді мною й досі стояла картина п'ятихвилинної давності.

- Ну, не те щоб мій, - він зрозумів, про що я думала. - Але він далеко піде, тобі не здається?

Я поклала руки на пояс і намагалася висловлюватися ввічливо лише тому, що поряд була дитина.

- Медок, що відбувається?

Він відкрив рот, але з дому вийшла жінка з маленьким рюкзачком у руках.

- Медок, - привітала вона, - привіт.

- Привіт, Грейс.

Грейс виглядала досить молодо - їй явно не було і тридцяти, - а її довге каштанове волосся було зібране в акуратний хвіст. На ній був білий халат, тож можна було припустити, що вона – медсестра і, зважаючи на все, одинока мати.

- Тут змінний одяг, нехай переодягнеться, коли накупається. Вона віддала рюкзак Медоку. – А ще сонцезахисний крем, печиво та вода. Ти ж привезеш його на вечерю?

Медок кивнув головою.

- Ми, може, заїдемо в бар пропустити по склянці, а потім одразу додому.

- Чудово.

Вона посміхнулася і похитала головою, звична до його жартів.

— Він так чекав на цю поїздку, — продовжила Грейс. - Дзвони, якщо що.

Медок нахилився і обійняв хлопця.

- Ну-у-у ма-а-ам, - картинно занили обидва, показуючи, що їй побоювання марні.

Вона закотила очі і простягла мені руку.

- Привіт, я Грейс. А ти?

Гарна мати. Хоче переконатися, що син у безпеці.

- Привіт, - я потиснула їй руку. - Феллон. Я... м-м-м... зведена сестра Медока, – вивалила я, сподіваючись, що вона пропустить повз вуха його смішок.

Технічно я не збрехала.

- Приємно познайомитися. Бажаю Вам гарно провести час.

Вона помахала рукою і повернулася до хати.

Медок розвернувся. Я все ще ніяк не могла повірити, що він добре ладнав з дитиною. Та вони ще й виглядали майже однаково. Обидва у довгих чорних купальних шортах та футболках. Тільки на Медоку були чорні шкіряні шльопанці, а хлопчик був у кедах.

- Феллон, це Лукас, - нарешті він нас познайомив. - Він мій молодший брат, а я його великий брат. Прямо як у передачі.

Я видихнула. Все ясно. Я була рада, що ситуація нарешті прояснилася, бо до цього вона здавалася дивною.

- Вона довіряє тобі дитину? - Запитала я напівжартома, напівсерйозно.

- Що? - Він поклав руку на серце і вдав, що моє запитання зачепило його за живе. - Я чудово лажу з дітьми. І одного прекрасного дня стану прекрасним батьком. Лукасе, скажи їй.

Хлопець підняв на мене очі і відповів не замислюючись:

- Він навчив мене, як визначати, що на жінці стрінги.

Я засміялася, прикривши рота долонею.

Медок посадив дитину на шию, і ми пішли в машину.

- Я ж казав тобі, жінки – вороги. Їм не зрозуміти, наскільки важливі такі навички.

Розділ 11

Медок

- А Джаред і Тейт їдуть? – почувся ззаду голос Лукаса.

- Гей, хлопче, не пинай сидіння. Це шкіра, - пожурив його я, запускаючи руки за спинку і витягаючи його ноги з-під крісла водія. - Так, вони їдуть.

- Круто.

Ми сиділи в машині і дружно хитали головами у такт музиці. Феллон сиділа поруч зі мною. Я не міг утриматись і раз у раз поглядав на неї. Про що вона думає? Суспільство Лукаса її не напружувало, але вона явно не очікувала його появи і була здивована.

Немає нічого особливого в тому, що я проводжу час з дитиною, яка не має батька! Феллон завжди засуджувала мене за самолюбуння, егоїзм і ще купу всього, але тоді вона справді у все це вірила. Тепер сиділа поруч і дивилася у вікно, не знаючи, як реагувати на те, що відбувається.

Або при світлі дня вона раптом усвідомила, що ми зробили минулої ночі. У неї завжди був бзик щодо темряви. Коли ми залишалися одні в її кімнаті без світла, то все, що відбувалося, було для Феллон начебто нереальним.

Віддаючись мені вночі без залишку, вдень вона поводитися так, ніби нічого не сталося. Намагалася не зустрічатися зі мною очима. Ледве могла з себе моє ім'я видавити. Але я досить швидко зрозумів, як це працює, і звик.

Мені було шістнадцять, і я вів дуже насичене статеве життя. Навіщо було скаржитися, що в мене не було доступу до її дивовижного тіла весь інший час? У тому віці я був радий тому, що мав.

Не те, що тепер. Минула ніч була набагато кращою за всі мої найяскравіші спогади. Зазвичай я чекав, поки Едді заборонив будинок на ніч, і тільки потім вислизав з кімнати в повній впевненості, що дорогою до кімнати Феллон нікого не зустріну. З нею я почував себе щасливим та живим. Давно забуте відчуття.

Коли Феллон зникла, у мені щось зламалося. Так само, як і в Джареді, коли Тейт на рік поїхала до Франції. Але я не втратив контроль над собою, як він тоді, а діяв.

Її мати сказала, що вони з батьком дізналися про те, що сталося з нею, що Феллон почувала себе жакливо, що я на неї тиснув. Від моєї насилу досягнутої впевненості в собі не залишилося і сліду.

Я дуже переживав.

Ми з Феллон, хоч і жили в одному будинку, ніколи не ставилися один до одного як брат та сестра. Ми й час до ладу разом не проводили, тож у нас зовсім не було відчуття, що ми робили щось жакливе. Мені це подобалося і ще хотілося. Але за останні два роки я виростив у собі ненависть до неї.

Жодна дівчина не витримувала в порівнянні з нею. Тільки з Фелон я відчував себе дійсно добре. І після цього всього минулої ночі вона мені заявила, що ніколи не брехала батькам, що взагалі їм нічого не говорила. З одного боку, я був щасливий, але з іншого – мене охопила агресивність. Серце знову палало через те, що вона хотіла мене, і я всю ніч провів у роздумах про те, скільки часу витрачено марно, що батьки забрали його в нас. Мені вже не терпілося накидати говна на вентилятор.

Я неодмінно це зроблю. Незабаром.

Але якщо почати розбірки з батьком зараз, він повернеться додому, і Феллон поїде. Якщо не вдасться переконати її затриматися, то в мене залишилося лише кілька днів до її від'їзду до Чикаго. Тож розбір польотів із батьком може зачекати.

Ми припаркувалися поряд із машиною Джареда. Витягнувши з багажника рюкзак Лукаса, я віддав його разом з рушниками Феллон, а сам узяв величезну сулію з водою та підстилку.

- Тейт, перестань! – голос Джареда змусив мене підвести голову. - Тейт!

Він біг за своєю подружкою. Вона явно була не в душі.

Чудово.

Я вже починав думати, що найкращі друзі завжди тільки й шукають привід, щоб лаятись. Щоправда, їхні сварки завжди закінчувалися примирливим сексом, тож у цьому був сенс.

- Залиш мене в спокої. Джареде, я серйозно, відчепись! - кричала Тейт через плече, а мені нічого не залишалось робити, як безглуздо посміхатися, коли вона зняла шльопанець і запустила їм у Джареда.

Він підняв руки, захищаючи голову і послав їй повітряний поцілунок.

- Якраз збирався тобі сказати, що ти, як завжди, сприймаєш усе надто близько до серця.

Вона зупинилася просто посеред паркування, стягнула другий шльопанець і замахнулася, розвернувшись усім тілом.

- Що відбувається? - Пошепки запитала Феллон.

Зітхнувши, я провів рукою по волоссю.

– Прелюдія.

Я зачинив багажник і попрямував у бік пляжу, залишаючи друзів наодинці.

– Може, нам варто втрутитись?

Феллон йшла за мною, постійно спотикаючись об каміння, тому що час від часу оглядалася на парковку, звідки досі долинали приглушені крики Джареда і Тейт.

- Тільки якщо хочеш опинитися між двома вогнями. Через десять хвилин їх уже не буде відірвати один від одного, – сказавши це, я подумав, що сам із задоволенням не відлипає би від Феллон.

Як би сильно я не любив Лукаса, але якби знав, що Феллон збирається приїхати, то хотів би залишитися з нею наодинці. І лягати. Мучити одне одного. Та все, що завгодно.

Я б не замислюючись витерпів будь-яку сварку, якщо врешті-решт Феллон постала б переді мною оголеною. Мені не вдавалося викинути її з голови.

Але плани на день уже пізно було міняти, тож я приречено опустив на землю сулію і розстелив ковдру. Скидаючи сланці, я бачив, як Лукас радісно побіг до води.

- Не хочеш одягти на нього рятувальний жилет? - Поцікавилася Феллон, зупинившись поруч і стягуючи з себе футболку.

Питання змусило мене посміхнутися. Її побоювання були очевидні, адже я й сам завжди відчував укол страху, коли бачив, як Лукас робить те, що може завдати йому шкоди. Озера небезпечні, але моя єдина спроба надіти на нього рятувальний жилет зазнала невдачі, і я не збирався робити це знову. Лукас дав мені зрозуміти: він знає, що робить.

Я також зняв футболку.

- Його батько був рятівником на узбережжі. Вони тоді мешкали у Вашингтоні. Тож Лукас чудово плаває, не переживай. А коли батька не стало, вони з матір'ю переїхали сюди ближче до рідні. Тепер у нього поряд немає чоловіка, який би займався ним. А хлопчина просто любить плавати. Тож улітку я намагаюся дати йому накупатися на рік уперед.

Феллон задумливо пішла до води.

– Погнали, – підштовхнув її я.

Увійшовши в прохолодну воду, я спочатку відчув, як вона ледь торкнулася щиколоток, потім приховала стегна, а потім і живіт. Підстрибнувши, я пірнув рибкою на дно, де вода була практично крижаною.

Терпіти не можу це озеро. Вода тут брудна та каламутна. Плаваєш уздовж поверхні і не бачиш, що відбувається під тобою.

Це мене бісить.

Я бував тут уже мільйон разів, у компанії різних дівчаток та алкоголю. У цьому нудному місті просто більше нема чим зайнятися. Колись це було весело: гасити, напиватися... Здавалося, що може бути краще?

Тепер я приїжджав сюди тільки заради Лукаса, і того дня мені чомусь хотілося, щоб Феллон поїхала з нами. Раптом мені спало на думку, що ми можемо посваритися на очах у нещасної дитини. А враховуючи той факт, що Джаред і Тейт, як завжди, сварилися, жодного буфера між нами не буде, якщо Феллон раптом вирішить випустити кігтики.

М-да, мабуть, варто було залишити її вдома.

Виринувши, я глянув у бік пляжу і побачив її в купальнику.

Або без.

Боже мій. Мій член смикнувся і почав тверднути, незважаючи на те, що вода була крижана.

На ній було біле бікіні. Бікіні, і це все сказано. Одна з найжорстокіших і найжорстокіших форм спокуси.

Низ купальника прикривав усе, що потрібно, верх зав'язувався спереду, а не на спині. Достатньо лише потягнути – і... жодних складнощів. Навіть не потрібно витратити час на пошук потрібної зав'язки наосліп. Потягнеш за мотузку – і все відкриється.

Вона розпустила волосся, і мені нестерпно захотілося притиснути її до себе.

Спину обдало фонтаном бризок. Я здригнувся.

– Ти, дрібний...

Я зупинився на півслові і просто оббризкав його у відповідь.

– Ти мав такий вигляд... Тобі треба було охолонути, ось я й допоміг, – засміявся Лукас, закинувши руку за голову і відпливаючи від мене на спині.

Охолонути? Та він хоч розуміє, що говорить? Телебачення Ось де діти набираються цього лайна.

Феллон все ще стояла на березі, поклавши руки на стегна, і зрідка нерішуче торкалася води ногою. Незрозуміло було, чи вона через секунду кинеється у воду, чи розгорнеться і втече назад на паркування.

Я підняв голову і крикнув:

- Досить давати дитині уроки жіночої анатомії, давай пірнай!

Її очі спалахнули. Кілька секунд вона дивилася на мене, і я відчув, як у ній спалахує гнів. Постоявши на березі ще з хвилину - тільки щоб мене позлити, - вона повільно увійшла в озеро і не зупинялася, поки не опинилася на достатній глибині, щоб пірнути.

Весь наступний час ми плавали та грали у воді. Лукас веселився, а ось Феллон знадобився час, щоб звикнути до нашої компанії. Спочатку вона трималася від нас подалі, плаваючи на матраці і лише зрідка бовтаючи ногами у воді. Потім я схопив матрац, а Лукас зіштовхнув її у воду, і вона нарешті розслабилася.

Вона піддавалася хлопчику, коли вони плавали наввипередки, а коли ми з нею жартома стали топити один одного, досить усміхалася. Незабаром Джаред і Тейт повернулися, не особливо намагаючись приховувати ідіотські посмішки на обличчі. Феллон знову почала триматися від мене на відстані.

Нічого страшного. Зараз мені нічого від неї не було потрібне.

Хоча кого я обманюю? Я був готовий головою об буйк вдаритися, аби Лукаса з нами не було, бо не міг позбутися нав'язливої ідеї таки потягнути за мотузку.

– Лукас! – заревів я. - Іди, посидь на ковдрі з Джаредом і Тейт. Попий і поїж печево.

- Блін, ну ось ... - засмутився він.

Я ж, навпаки, розплився в посмішці, бачачи, як він спливає до берега, і прямуючи до Феллон. Вона сиділа на фіолетовому матраці зі спинкою та підлокітниками. Одну ногу вона поставила на край і трохи торкалася пальцями поверхні води.

- Отже ... - Замислено почав я, спершись однією рукою про матрац, - Феллон, навіщо ти повернулася додому?

Вона ледь помітно посміхнулася. Мені здалося, що вона хоче уникнути відповіді.

– Це не мій дім.

Я був настільки приголомшений її раптовим приїздом, що до минулої ночі навіть не замислювався, що вона тут робить. Її мати була за кордоном. В Італії, Іспанії чи десь ще. Витрачала гроші мого тата на брендові шмотки і бозна на що ще. А у Феллон тут не залишилося ні друзів, ні когось, з ким би вона підтримувала зв'язок. Зрідка у неї були контакти з моїм батьком, але його теж не було вдома, тож питання напрошувалося саме собою.

- Тоді навіщо ти приїхала в будинок чоловіка своєї чорт-де матері, що хитається хто за де, який не вважаєш домом?

Вона посміхнулася ще сильніше.

– І де на мене не чекають?

Я поринув у воду і заплющив очі.

Перед очима замиготіли картинки минулої ночі.

– Чому ж, ще як чекають, – парирував я.

Вона посміхнулася.

— Коли ти заходив до мене в кімнату позавчора вночі, то зовсім не це говорив.

Мені не було чого відповісти.

Тієї ночі я поводився як повний придурок.

Поправивши волосся, я підтягнувся на краю матраца і пильно дивився, як вона старається не перевернутися.

- Я був певен, що ти набрехала про мене батькам. У мене було повне право на тебе злитися, Феллон. Ти ніколи не подзвонила і не приїхала додому. Що я мав думати?

Не удостоївши мене відповіддю, вона мовчки сиділа на матраці, сховавши очі за сонцезахисними окулярами. Її погляд завжди здавався мені якимось неспокійним, наче вона шукала щось, але не могла знайти.

Я повторив своє запитання:

– Навіщо ти повернулася додому?

Вона глибоко зітхнула і, нарешті, подивилася мені в очі.

- Попрощатися, - відповіла Феллон. - Я поїхала так несподівано, що не встигла навіть попрощатися із цим місцем. І мені це необхідно, перш ніж я почну нове життя в Чикаго.

Попрощатись. Може, й мені треба було те саме?

– Вони знайшли тебе у кінотеатрі, так? - Запитав її я.

Вона сумно посміхнулася.

- Так, у твоїй футболці. А на підлозі валялися твої джинси, - закінчила вона і вичікувально подивилася на мене.

- Ти заснула, - спробував порозумітися я. – Я не хотів тебе будити.

Вона продовжувала свердлила мене поглядом.

- Я вкрив тебе? – запитав я, відчуваючи, як ґрунт виходить з-під ніг.

Я багато про це думав. Після першого разу ми почали зустрічатись кожну пару днів, а потім взагалі всі ночі проводили разом. Це тривало тиждень. Ми завжди займалися цим в її кімнаті, в абсолютній темряві, і ми суворо заборонили собі згадувати про це будь-де. Це були негласні правила, які я прийняв вже через дві спільно проведені ночі.

Але мені не хотілося з ними миритись. І нарешті ми влаштували перегляд фільму в підвальному кінотеатрі, і, природно, все закінчилося тим, що я опинився на ній. Це було очікувано. А потім вона одягла мою футболку та відключилася.

Згадуючи все це зараз, я розумів, як нерозумно було сподіватися, що нас не застукать. Навіть якби вони на неї не натрапили, рано чи пізно Едді помітила б, що ми весь час втомлені. Ми по півночі проводили разом і в результаті дуже мало спали.

Тихий голос Феллон звучав сумно, але, здається, вона мені вибачила.

– Все давно скінчилося. Тепер це просто минуле, Медок.

Я повільно заплющив очі, а потім звернувся до неї.

- Нічого не закінчилося, і ти сама це чудово знаєш.

– Минула ніч – це випадковий збіг обставин, збіг. Ми розлютилися один на одного.

Я різко схопив її за ногу і стягнув з матраца у воду, поки вона не встигла схаменутися.

- Медок! - тільки й встигла скрикнути Феллон, перш ніж пішла під воду. Змахнувши руками, вона виринула, обсипавши мене бризками. – Ось ти зараза!

Матрац затуляв нас від цікавих поглядів друзів на березі.

- Збіг, кажеш? - Прошепотів я, притискаючись до неї.

Вона притримувала рукою матрац, а сонячне проміння відбивалося від води і танцювало на її обличчі та волоссі. Я чекав, що вона почне далі: подивиться на мене, накричить, піде. Але вона тільки уткнулася мені в груди і теж чогось чекала.

Продовжуючи притримувати її однією рукою, іншою я провів її животом, схопив за груди і притиснув до себе ще міцніше.

Вона відштовхнула мене і жадібно вдихнула повітря.

– Твій... молодший брат тут.

- А якби його тут не було?

Я схилив голову набік і подув на неї.

Вона нарешті підвела голову і глянула на мене крижаним поглядом. Я нахилився і шепнув їй на вухо:

- Закрий на ніч двері, Феллон.

І поплив від неї у бік берега, пірнувши на глибину, де вода не була зігріта променями полуденного сонця.

Давати семирічному уроки чоловічої анатомії теж не варто.

Розділ 12

Феллон

З мене досить. Його присутність надто сильно на мене діяла, настав час з цим закінчувати. Так, Медок виріс. З цим не посперечаєшся. Він порозумнішав, став гостріше жартувати і виглядав краще, ніж будь-коли. Здавалося навіть, що він дбав про друзів і, можливо, міг би стати в один прекрасний день добрим чоловіком і дбайливим батьком. Просто ми не пара. Він одного разу вже придбав мене, а потім забув. Тепер мені треба було виїхати з цього будинку з власної волі і з гордо піднятою головою. Я більше не хотіла бути іграшкою в чийось руках: ні Медока, ні мами. Мене лякала перспектива, що моє життя буде схожим на нього. Джейсон Карутерс постійно дурих свою дружину. Хоча мати також була не свята. Не те, щоб я в цьому сумнівалася, але під час підготовки мені вдалося дізнатися напевно.

Їхній шлюб був лише видимістю. Медок же був гідним сином свого батька, тому робив усе, що йому заманеться, а якщо якійсь дівчині це було не до вподоби, тут же була інша, яку все влаштовувало.

Мені не хотілося ставати однією з багатьох.

Опинившись на березі, я затремтіла всім тілом від холоду. Тейт лежала на ковдрі, зігнувши коліна і спираючись на лікті. Її бікіні був трохи скромніший за мій. Я одягла б цілісний купальник, якби знала, що з нами буде дитина. Джаред валявся на спині поруч із нею, поклавши руку дівчині на стегно і заплющивши очі. Лукас їв яблуко та крекери з арахісовим маслом.

– Ну, що цього разу? - спитав Медок у Джареда з Тейт, схопивши рушник і шпурнувши його мені. Я ледве встигла зловити його прямо перед собою.

Джаред зітхнув з таким виглядом, ніби нічого незвичайного.

- Я запропонував їй переїхати до мене, - зізнався він, і мої брови поповзли вгору.

Медок пирхнув.

- І за це вона закидала тебе тапками? По-моєму, це вже пахне шлюбом.

- У Чикаго, - пояснила ситуацію Тейт різким і незадоволеним тоном. - Він запропонував мені з'їхатися і жити разом у Чикаго. Я сказала йому, що не хочу далеко їхати від батька, так що поступатиму в Північний Захід замість Колумбії. А він відповів, що взагалі ніколи не мріяв вступити до Нью-Йорка і теж хоче залишитися десь поблизу, щоб бачитися з Джексом.

Медок намагався відкрити сулію з водою.

- Ну і відмінно. Ви обидва у вигравші. А в чому, власне, проблема?

- Проблема в тому, - заступилася я за Тейт, розвернувшись до Медока, - що він все це вирішив, не обговоривши з нею. У нього вже був готовий план дій, складений без участі.

- Як і в неї, - парирував Медок.

- Але він каже, що ніколи не хотів вступати до Нью-Йорка, - продовжила я трохи голосніше, відчувачи погляди Тейт і Джареда. - А тепер її гризе совість тому, що через неї він робить те, чого не хоче насправді.

Медок закотив очі.

- Закрий вуха, Лукасе.

Лукас послухався. Медок обвів поглядом присутніх, зустрівшись очима з кожним.

- Тейт, дивись. Не хочу тебе образити, але ти жила в довбаному світі єдинорогів, якщо справді думала, що Джаред Трент збирається перебраться до Нью-Йорка. Там ніхто не водить машину. Де йому там ноги розім'яти? Ти хоч знаєш, скільки там коштує паркування?

Джаред усе ще лежав, не розплющуючи очей, але його груди здригнулися від беззвучного сміху. Добре, що Тейт цього не помітила.

Дівчина відкрила рота з подиву. На її обличчі з'явився вираз: «Що за кретин, я йому зараз у щелепу ногою заїжджу». Не можу знати напевно, але гадаю, що Медок відчув її радість навіть на відстані.

Я підняла руку.

- Тобто ти хочеш сказати, що для нього машина важливіша за неї? - Закричала я на Медока.

Гучно зітхнувши, він підвівся в мене за спиною і закрит мені рота рукою.

Коли він розмовляв з Джаредом та Тейт, я чула в його голосі посмішку.

- Значить, ви обидва будете в Чикаго, а я - в Нотр-Дамі, всього за годину їзди. Ідеально.

Близько чотирьох Джаред з Тейт поїхали, щоб повідомити її батькові останні новини про зміну планів на коледж, а ми з Медок відвезли Лукаса додому, щоб встигнути до вечері.

Медок вів машину тихими звивистими доріжками до нашого – його – будинку, і ніхто з нас не наважувався порушити мовчання. У повітрі висіла напруга, в'язка, як смола, і я не розуміла, що в нього на думці. Медок зазвичай багато балакає, але зараз, вирулюючи на дорогу і розганяючись до дозволеної на шосе швидкості, він мовчав. По обидва боки від нас проносилися дерева, і складалося відчуття, що ми мчимо тунелем.

- Феллон, - почав він, і я підняла на нього очі, - нам уже не по шістнадцять.

Я пильно подивилася на нього, не до кінця розуміючи, що він мав на увазі.

- Я знаю.

Він потяг на себе важіль, переключаючись на шосту швидкість. Він дивився то у бічне вікно, то через лобове скло на дорогу і всіляко намагався уникати зорового контакту. Йому було страшенно ніяково.

- Думаю, якщо ми обоє подорослішали, то тепер зможемо порозумітися. Якщо хочеш, можеш залишитись на все літо.

Що? Це він серйозно? Я чекала, що він скаже ще щось, але він замовк. Тоді я дивилася у вікно.

"Він насправді не хоче, щоб я залишилася". Хоча, може, й хоче.

- Підстилка з доставкою додому, так?

У мене в животі все завирувало від думки, чому він хотів, щоб я залишилася. Медок похитав головою.

- Я не це мав на увазі.

Ну так звичайно. Навіщо я йому тут потрібна? Так, якесь непорозуміння ми прояснили, але він, як і раніше, бачив у мені товар другого сорту. Я недостатньо хороша для нього, як мені одного разу сказала мати.

І він мені теж не дуже подобався. Навіть якби він насправді хотів, щоб я залишилася, з чого мені добровільно прирікати себе на його суспільство на все літо?

- Якби мені була потрібна підстилка, я б без проблем її придбав, Феллон, - він відмахнувся від мене. - Як тобі пояснити? Думаю, мені просто подобається, коли ти поряд. А ще я знаю, що подобаюсь тобі. Як би старанно ти не намагалася це приховати, я, як і раніше, тебе збуджую. Тож припини вдавати, що тобі все одно, - сказав він, натискаючи кнопку на козирку від сонця, що відчиняла ворота.

Я міцно стиснула зуби.

Це він серйозно? Як йому пояснити, що якщо двом добре в ліжку, це ще нічого не означає? Люди приходять до бару, знайомляться, спілкуються близько години і вже їдуть разом додому! При цьому обидва зовсім нічого один для одного не означають.

- Знаєш, що мені насправді не подобається? - Розлютилася я, вилазячи з машини, щоб він міг припаркуватися впритул до будинку. - Мене дратує твоя тачка! Ця безглузда пузотерка схожа на Chevy Cavalier, яка коштує вдвічі менше, ніж ти вгрозив на цю купу металу!

Тікаючи в будинок, я чула його регіт за спиною.

- А минулої ночі, коли ти кричала моє ім'я, вона тобі дуже подобалася!

Кого я обманюю? Простіше проковтнути цілий лимон, ніж зізнатися, що він мені подобається. Хоча кому яке діло? Так, я хочу його. А хто б утримався? Нехай він принесе мені задоволення. Ще раз. Просто треба взяти ініціативу до своїх рук.

Усього за пару хвилин я встигла прийняти душ. Відганяючи від себе всякі думки, тремтячими руками я одягла чорні мереживні трусики і вінтажний бюстгальтер із блідо-рожевого атласу. Насправді бюстгальтером його можна було назвати з великою натяжкою: два трикутники, що вільно облягають груди.

Медок сподобається: сексуальний і практичний у використанні. І легко можна дістатися тих місць, які він приховує.

Розпустивши волосся, я надала їм деяку недбалість – Медоку подобалося, коли я так робила, – і завдала легкого макіяжу: трохи туші та блиск для губ.

У холі було темно. Спальня Медока розташовувалась зовсім поруч, так що прокрастися туди непоміченою не важко. Прослизнувши всередину, я почула шум води у ванній і з посмішкою попрямувала до його ліжка.

Все йшло за планом. Мені вдалося опинитися тут до того, як він вийде із душу. На цей раз я хотіла здивувати його.

Сидячи на краю ліжка, я відчувала, як тепло розливалось по венах. Пальці ніг потопали у ворсинках бежевого килима, а руки лежали з обох боків на ліжку.

Як мені краще сісти? Я зігнула ноги в колінах і перепробувала кілька поз, але вони здавались неприродними. Розсунути ноги чи не треба? Я лягла на ліжку і сперлася на руки. Як це все безглуздо. Медок тільки посміється з мене.

Гаразд, може, й не посміється, але байдуже... Сьогодні ввечері ініціатива буде в моїх руках.

Не хочу, щоб він знову пригнічував мене.

Поставивши ноги на підлогу і щільно стиснувши коліна, я поклала на них руки.

Шум води припинився, а мені ніяк не виходило заспокоїтися.

Медок вийшов з ванної в рушнику, загорнутому під грудьми, і здивовано дивився на мене.

Його очі округлилися, але він швидко взяв себе до рук. На його обличчі читалися напруга та злість.

Мене лякав цей момент. Я боялася, що перейшла межу, коли ось так прийшла до нього в кімнату, хоча він цілком спокійно вторгався в мій простір безліч разів. Перевівши погляд нижче його живота, я помітила, як росте горбок під рушником. Це додало мені впевненості.

- Ти злий на мене, - знущаючим тоном помітила я, відкидаючись на спину. – Тому що я змінила правила гри.

Він наблизився до мене, ступаючи, як звір, що підкрадається до своєї здобичі.

- Ні, не злий. Просто здивований.

- Але ж ти бував у цьому ліжку з іншими дівчатами, чи не так? - Запитала я. – То чому б і не зі мною?

Сама я якось не замислювалася про це до того моменту, поки не запитала, але це була правда. Медок спав з іншими дівчатами в цій кімнаті, у ліжку.

Але не зі мною.

- Ти цього хочеш?

Його низький сексуальний голос заводив мене.

Але я вагалася, чи цього хочу насправді.

– Ти ніколи не кохавсь у цьому ліжку, – розсудила я. - Ти їх просто трахав. Вони приходили та йшли, змінюючи одна одну.

Я могла наговорити йому багато такого, але навряд чи це щось змінило. Мені не хотілося, щоб мене використали.

Він був правий. Якого біса я робила? Ми з Медоком могли б поставити крапку сьогодні вночі. Я могла б виїхати звідси з власної волі, а не чекати, поки мене викинуть на вулицю... Але хіба Медок тоді зрозуміє, що втратив щось важливе?

Сумніваюсь. Якщо зайнятися з ним сексом, а потім позбавити цього задоволення, його самолюбство навряд чи постраждає.

Заплющивши очі, я нарешті зрозуміла, яку ж дурість створила, і на очах навернулися сльози.

- Ні, думаю, я таки не хочу цього, - прошепотіла я і вискочила в хол.

- Феллон! - Він кликав мене розгубленим голосом. Але я вже втекла.

Пробігши через темний коридор, я заскочила до себе в кімнату, зачинила двері і замкнула її на замок. Притулившись спиною до дверей і важко дихаючи, я заплющила очі, не даючи сльозам хлинути з очей.

Вже давно ніщо не могло змусити мене плакати. Я завжди вміла зупинитися, проковтнути біль і придушити істерику.

«Ти можеш це зробити, ти впораєшся, – сказала я собі. – Просто візьми себе до рук. Поки ще не зробила чергової дурниці».

На тумбочці лежав телефон, і я відкрила останнє повідомлення.

"Все готово. Опублікую, коли скажеш».

Це SMS прийшло три дні тому, в день мого приїзду. Тремтячими руками я почала набирати відповідь.

- Феллон! - Медок постукав у двері.

- Дай мені спокій, - скомандувала я через зачинені двері. – Ні.

Переходячи на підвищені тони, я відповіла:

- Ти сам велів мені замикатися, коли я не хочу тебе бачити, придурок. Саме це я й зробила.

- Мені було шістнадцять, і в мене були руки, як сірники! – його приглушений голос ставав голосніше з кожним словом. - А тепер у мене з'явилися м'язи, - продовжив він, - і через п'ять секунд ці двері розлетяться в тріски, якщо ти її не відчиниш!

Я підбігла до дверей, відімкнула замок і відчинила їх.

- Як ти смієш?!

- Та що з тобою діється?

Відштовхнувши мене, він пройшов до кімнати і обернувся до мене.

– Ми чудово провели день. І в мене вже були грандіозні плани на ніч, починаючи з джакузі.

Звісно, він мав плани.

Я зачинила двері за спиною, похитала головою і сумно посміхнулася.

– Я просила дати мені спокій. Чому б тобі просто не зробити це?

Голос мій був спокійний, але тіло було напружене до краю, коли я пройшла повз нього.

Він схопив мене за лікоть і повернув обличчям до себе.

- Ти приходиш до мене в кімнату одягнена ось так, - він показав рукою на моє вбрання. - А потім тікаєш, ні слова не сказавши, і чекаєш, що я навіть не поцікавлюся тим, що діється в тебе в голові?

- Та яка тобі різниця? Не твоя справа. Ти ж у будь-якому випадку дбаєш тільки про себе.

Я вирвала руку і обійшла ліжку, намагаючись зберегти між нами безпечну дистанцію.

Він зрушив брови, явно збентежений, ніби зовсім не розумів, що відбувається. Та як він міг зрозуміти? Я раптом різко змінила думку про нього, дозволила йому спокусити себе, а потім повністю змінила правила гри і спробувала спокусити його сама, щоб довести, що здатна на це. Коли моя спроба з тріском провалилася, мені знову довелося відштовхнути його. Звичайно, він був збентежений. А як же по іншому? Хоча я сама почувала себе не краще. Приїхавши сюди, я чудово розуміла, чого хочу. Я мала чіткий план дій.

- Та що тебе, чорт забирай, не влаштовує? Це все через питання про інших дівчат у моєму ліжку? - спитав він, знову наближаючись до мене.

Ледве чутне зітхання вирвалося з моїх грудей. План летів до біса.

- Це не має значення.

- Я б теж міг запитати тебе про інших хлопців, але ж я цього не зробив, - сердився він. – Хочеш, скажу, чому? Тому що я потім не зможу викинути це з голови. Це мене мучитиме. Ти справді хочеш знати, скільки дівчат пройшло через моє ліжка?

Це його мучатиме?

– Ні, я не хочу це знати. Ми ж не зустрічаємося, - відповіла я на його шпильку.

Медок завмер на місці. Його обличчя погрубіло, підборіддя злегка піднялося вгору, все воно ніби скам'яніло. Я не розуміла, злий він, скривджений, збентежений або роздратований, але точно знала, про що він думає в цю секунду. Спостерігаючи, як він повільно обходить мою кімнату, бере велике м'яке крісло і ставить навпроти дзеркала, я думала про його широкі плечі та пружні сідниці в чорних піжамних штанах, що ледве тримаються на стегнах.

- Іди сюди, - скомандував він.

Я підбрала пальці на ногах, але залишилася стояти там, де стояла.

Побачивши це, він пом'якшав.

- Будь ласка.

Зручно вмовстившись у кріслі і широко розставивши ноги, він дивився в очікуванні мене через дзеркало.

Медок щойно вийшов із душу, і крапельки води на грудях виблискували в приглушеному освітленні кімнати. Від спраги, що раптом охопила мене, довелося облизати губи.

Та це просто смішно! Я поклала руки на стегна і постаралася відвести очі убік, але погляд мимоволі повертався до нього.

Гаразд, до біса все.

Я опустила руки і повільно підійшла до крісла, вдаючи, що мені нудно. Медок узяв мене за зап'ястя і ривком посадив до себе на коліна.

– Легше! - Заперечила я, марно намагаючись знову піднятися на ноги, але він міцно тримав мене за руку.

- Довірся мені.

Я розлютилася, але чинити опір перестала, тільки щоб подивитися, до чого це все приведе.

- Чого ти хочеш? – прогарчала я, ерзаючи на ньому попою, бо поруч із стегном випирав... він.

- Дивись, - Медок підвів голову. – Дивись у дзеркало. Що ти бачиш?

- В якому сенсі?

Що за біс?

- Відкрий очі! - Огризнувся він, змусивши мене здригнутися від несподіванки.

Чорт. Поруч із ним треба завжди бути наготові, щоб вчасно вловлювати миттєві зміни його настрою.

Прийнявши руки, він узяв мене за кінчик підборіддя і повернув обличчям до дзеркала. Я вже важко могла дихати.

- Що ти бачиш?! - Закричав він.

- Тебе і мене! Медок і Феллон!

Серце було готове розірватися.

Я подивилася на його відбиток у дзеркалі. Моя поза не закривала огляд, тому ми могли безперешкодно розглядати один одного.

– А я бачу дещо інше, – тихим голосом відповів Медок. – Ці імена нічого для мене не означають. За ними порожнеча. Коли я з тобою, то бачу не дочку жадібної гламурної сучки та ірландського наркобарона і не сина спритного юриста та барбі-веганки.

Я була готова розреготатися. Медок мав досить іронічний погляд на життя.

Він же, навпаки, хмурився і був серйозним як ніколи, а я з досвіду знала, наскільки рідкісні в нього такі моменти.

Однією рукою він спирався на крісло, а іншу простягнув і запустив мені у волосся.

- Я бачу перед собою все, що мені потрібне до кінця моїх днів, - вів далі він. – Дівчину з обличчям скривдженої дворічної дівчинки, якій не дали цукерку, та хлопця, який взяв та зробив собі пірсинг голівки, бо хотів пожити у її світі хоч трохи.

Я заплющила очі. Не роби цього зі мною, Медок.

- Я бачу красиву жінку з дивовижним тілом і чоловіка, який божеволіє, тому як сильно її хоче.

Він опустил руку мені на шию і почав погладжувати її.

- Я бачу тисячі ночей на кухонних столах, в душах, басейнах, на диванах, де він трахатиме її, поки вона не крикне, - він понизив голос до шепоту. – Я бачу її очі... і знаю їхній вираз, коли вона кінчає.

Мої соски затверділи, і я стала жадібно ковтати повітря. Його блакитні, блискучі, як кристали, очі дивилися прямо на мене. Він продовжував:

- Я бачу хлопця, який так розлютився, коли вона поїхала, що трохи не збожеволів від думки, що вона його ненавидить.

Кам'яний вираз мого обличчя пом'якшав. Очі сповнилися сльозами. У горлі став ком: я більше не могла стримуватися.

– Медок...

- Я бачу, - перебив він, продовжуючи водити рукою по животу і підбираючись до ажурного ліфчика, - тіло, з якого він злизував краплі дощу минулої ночі і яке він хоче так само пестити зараз, тому що, дитино, ти доводиш його до несамовитості.

Нахилившись, Медок став покривати мої плечі ніжними, чуттєвими поцілунками, повільно спускаючись до спини, а потім піднімаючись назад, і зрештою закинув мою голову собі на плече.

– Медок...

Я задихалася. Уся спина вкрилася мурашками. Його губи... боже мій, його губи.

Сильні руки вже були під моїм атласним ліфчиком - стискали і масажували груди, - коли я почала рухати стегнами.

- Чорт, та ти подивися на себе.

Від його плутаного голосу я міцно стиснула ноги, розплющила очі і глянула на себе в дзеркало, в якому побачила молоду жінку в шикарній білизні на колінах у розпаленого чоловіка. Наші погляди зустрілися, і мене обдало такою хвилиною спека, що я була готова розірвати зубами його на частини від бажання.

Як я хотіла його!

Поклавши голову Медок на плече і продовжуючи спостерігати за нами, я прослизнула рукою собі в трусики. Він буквально пронизував мене поглядом, спостерігаючи за тим, як я пестила себе руками.

Він відкинувся на спинку крісла, однією рукою притримуючи мене за спину, іншою міцно притиснувши до себе.

Під його пильним поглядом із моїм тілом відбувалося щось неймовірне. Медок завжди все робив поспіхом, і навіть минулої ночі все відбувалося поспіхом.

Але зараз він діяв так, ніби у нас в запасі багато часу.

Підвівшись, я трохи приспустила трусики, і вони зісковзнули по ногах вниз. Медок вчепився руками в підлокітники. Крізь тонку тканину штанів було видно, як набухає його член. Від цього видовища мій клітор став пульсувати ще сильніше. Раз удар. Два. Три.

Чорт. Ці відчуття були такими сильними та...

– Я...

Я хотіла сказати йому, що ненавиджу його. Сказати, що насправді про нього гадаю, що мені соромно. Але слова не йшли на думку.

– Медок, я... – глибокий вдих. - Я хочу тебе. Тут і зараз.

З цими словами я знову сіла до нього на коліна, але цього разу не в півоберта, а обличчям до дзеркала.

– Я хочу тебе ось так.

Кути його губ поповзли вгору. Він схопив мене за шию і притис до себе.

Наші губи злилися у поцілунку. Я обняла його і запустила пальці в коротке м'яке волосся, цілуючи так старанно, ніби це єдине, заради чого варто жити. Продовжуючи погладжувати мій живіт, він розвів мої ноги якнайширше.

- Медок, я вже згораю від нетерпіння.

Переїнявши ініціативу, я спрямувала його руку між своїх ніг, важко видихнувши, коли він прослизнув усередину мене.

О боже, так.

- Медок.

- Мені подобається, коли ти називаєш мене на ім'я.

Його подих почастишав. Збоку здавалося, що він отримує не менше задоволення від того, що відбувається, хоч я і не торкалася його. Невже йому так подобається задовольняти мене?

Вперше за два роки я відчувала таке сильне бажання. Я хотіла його. Я хотіла його знову і знову, розуміючи, що між нами все скінчено.

Це був останній раз, коли ми кохаємося. Ми цілуємо востаннє. Він востаннє хоче мене.

Мені захотілося закрити обличчя руками і закричати, що я не маю це робити, не повинна йти. Але на нас лежав важкий тягар минулих образ, які не можна було просто взяти і забути.

Вставши, я знову сіла до нього на коліна (цього разу обличчям) і подивилася прямо в очі.

Мені треба було заспокоїтися, щоб не вибухнути сльозами.

– Я хочу тебе бачити, – через хвилювання з горла вирвався тільки здавлений шепіт. – І хочу поцілувати, коли кінчатимеш.

Я підняла коліна, даючи Медоку можливість зняти штани. Перш ніж він відкинув їх убік, моя рука прослизнула йому в кишеню і вивернула звідти презерватив.

Він усміхнувся.

- Як ти дізналася, що він там?

- Ти ж у нас самовпевнений сучий син, - сипло прошепотіла я, і цього разу це був не сарказм.

Я поклала презерватив йому в руку, а потім обвила його шию руками і з жаром поцілувала. Наші губи зімкнулися у ніжному поцілунку, і ми не відривалися один від одного, навіть коли він одягав презерватив.

Коли його товстий і твердий член проникнув у мене, я відчула, як полум'я внизу живота спалахує з новою силою.

- Зараз, Феллон, - видихнув Медок, відкидаючи голову назад, на спинку крісла.

Почути своє ім'я було незвично. Він завжди говорив "детка".

- Назви мене на ім'я ще раз.

Ми обидва заплющили очі, віддаючись відчуттям, що нас накрили.

Емоції переповнювали мене.

- Феллон, - видихнув Медок.

– Хто тебе зараз цілує?

Я покрила його щоку поцілунками, а потім дісталася губ і повільно смоктала і покусувала їх доти, доки він не застогнав.

– Боже.

- Ні, він тут ні до чого.

Медок засміявся.

- Феллон.

Хлопець підняв голову і подивився прямо на мене, а я почала плавно рухатися вгору-вниз.

Повільно вгору, дивлячись йому у вічі, спостерігаючи, як він дивиться на моє тіло.

І знову вниз, вбираючи його в себе, насолоджуючись тим, як тремтять від задоволення вії. Раніше мені ніколи не доводилося бути згори, а це, виявляється, так приємно.

У такій позі він міг входити до мене максимально глибоко.

Я відчувала, як він третється об стінки мого лона, відчувала його серезжку, і це приносило мені якесь особливе задоволення.

- Хто скаже на тобі?

Поклавши великі пальці Медоку на щоки, я обхопила його шию.

- Феллон.

У мене перехопило подих, коли він узяв мене за талію і підняв, щоб я могла обвити його ногами. Його член просто був усередині, а я безперервно вдихала і видихала, ковзаючи по ньому і торкаючись губ.

- Тобі не виграти, Феллон. Але мені подобається ця гра.

Він підняв мене і притиснув спиною до дзеркала, впиваючись у мої губи, перш ніж опустити мене на підлогу. Поцілунок вкрав мій подих, але мене це не злякало.

Як тільки мої пальці торкнулися підлоги, Медок розгорнув мене обличчям до дзеркала і схопив за груди обома руками, одночасно покриваючи шию поцілунками.

Він знову підкорив мене собі, але мені було начхати.

Здавалося, ініціатива повністю перейшла на його бік, доки я не почувала:

- Чому ти зводиш мене з розуму, Феллон?

Його дихання було плутаним, а руки і губи рухалися грубо і швидко.

– Чому саме ти?

Раптом я зрозуміла, в якому розпачі він був весь цей час.

Це я все контролювала.

- Медок.

Відірвавшись від поцілунку, я широко розставила ноги і сперлася на дзеркало.

– Будь ласка, ти потрібний мені.

Тепло розлилося в мене між ногами.

Медок примостився ззаду і ввійшов. Я закусила губу від солодкого болю: так глибоко він проник.

- Як мені добре.

Ледве чутний шепіт зірвався з губ, коли його товстий і довгий член заповнив весь простір усередині мене.

А він заплющив очі, закинув голову і прошепотів тремтячим голосом:

- Феллон, ти мене занапастиш.

Не хвилюйся, любий, це не страшно. Ти зі мною таке вже робив.

Розділ 13

Феллон

Я намагаюся вирватися, але вона міцно стискає мою руку.

- Мам, ні! Будь ласка!

Моє серце готове розірватись. Хочеться кричати та зробити їй боляче. Сльози суцільним потоком стікають по щоках.

- Ти підеш туди, Феллон, - кричить мама і продовжує тягнути. - Припини скиглити і роби те, що тобі кажуть!

Коли вона підтягує мене до дверей кабінету, я спотикаюся і мало не падаю, так мені не хочеться туди заходити.

- Я не можу це зробити! Будь ласка, благаю тебе. Будь ласка!

Вона зупиняється на місці і дивиться мені у вічі.

- Феллон, як ти думаєш, що станеться далі? Сподіваєшся, що він одружиться з тобою і ви житимете довго і щасливо? Забудь ці казки. Він навіть не лишиться з тобою. Отже, якщо ти цього не зробиш, твоє життя скінчилося. Все, чого я так важко домогалася всі ці роки, полетить до біса.

Все безнадійно. Поклавши руки на живіт, я знову відчуваю, як накочує нудота.

Шість тижнів. Рівно шість тижнів минуло з нашої останньої зустрічі та вісім – відколи я завагітніла. Принаймні так сказав лікар.

Медок сумує за мною? Він хоч би думає про мене? Мені хочеться повернути час назад і бути з ним лагіднішою. Коли він намагався поцілувати мене у спортивному залі після уроків, мені не варто було його відштовхувати. Я сумую за ним, і мене це дуже дратує. Ненавиджу це сумне відчуття.

Мені не можна було в нього закохуватися.

Я хитаю головою.

- Я не буду цього робити.

- Чому ти так сильно хочеш його лишити? - гарчить на мене мати.

Моє серце б'ється з шаленою швидкістю, але я, здається, в змозі себе контролювати.

– Бо він мій. Мій та Медока. Спершу нам треба поговорити.

– У нього вже давно інша.

Вона дістає телефон і показує екран. Шлунок зводиться, і я вся зіщулююсь від болю, намагаючись знову не розплакатися.

Медок опублікував на Facebook фотографії з вечірки, де він обіймає якусь дівчину.

— Ти серйозно думала, що він любить тебе?

- Мені треба з ним поговорити.

Вона прибирає телефон у дорогу сумочку та стискає руку з ідеальним манікюром у кулак.

- Він хоч колись розповідав про тебе своїм друзям? Ти хоч раз була з ним на побаченні, Феллон? Для нього це було не кохання! Феллон, він тебе використав!

- Ти брешеш!

Я роблю крок до неї. Усі мої м'язи зводять, як у агонії.

- Він кохає мене. Я знаю, що кохає.

Може, наші стосунки останнім часом не були ідеальними, але я знаю, що він хоче бути зі мною. Він ніколи не заглядався на інших дівчат, коли я була поряд. І я не винесу життя без нього.

Вона змахує рукою.

— Тоді прийми мої вітання, і ласкаво просимо до цього чарівного реального світу, де кожна жінка – по-своєму ідіотка! – кричить вона. – Ми всі хоч раз у житті це зазнали.

- Він усміхався, коли бачив мене. Він кохає мене. Насправді. Він відчиняв переді мною двері. Він справді любить мене.

Мама дивиться прямо на мене.

— Послухай, я розповім тобі, у чому різниця між чоловіком та жінкою. Жінка завжди прагне аналізувати вчинки, а чоловік думає лише про себе. Медок жодного разу не з'явився з тобою на публіці. Він не хоче, щоб ви були разом!

Мене розбудив звук телефону, що вібрує. У кімнаті було темно. Годинник показував опівночі. Сон здавався таким реальним, що я протерла очі, щоб вигнати з голови цю страшну картину.

Повернувшись на бік, я підняла з підлоги телефон: у пориві пристрасті Медок натрапив на тумбочку і впустив його.

Медок.

Я повернула голову і мимоволі залюбувалася тим, як мирно він спав поруч: на животі, по груди вкритий простиралом. Волосся все ще було вологим після душу і стирчало в різні боки, чому він здавався молодшим або, може, просто безтурботнішим, ніж зазвичай. Обома руками він обіймав подушку, і я заздрила його повільному, розміреному диханню.

Мене займало татуювання на його спині: що ж означало це слово, Fallen, і як воно пов'язане з моїм ім'ям? Очевидно, мені ніколи не вистачить рішучості поставити це питання.

Телефон знову завібрував у руці. Я глибоко зітхнула та відкрила повідомлення.

Батько вже двічі дзвонив, а тепер написав, не дочекавшись відповіді. Мати теж дзвонила та залишала повідомлення. Я видалила їх усі, не відкриваючи. І так зрозуміло, що це буде безглузда балаканина про моє повернення або ще якесь гівно, яке мені зовсім не хочеться слухати.

Перед тим, як відкрити повідомлення від батька, я побачила, що є ще одне непрочитане.

Феллон!

Ти хочеш, щоб я це опублікував?

Поглянувши на Медока, я раптом зрозуміла, що план треба змінити. І надрукувала відповідь.

Ні. Краще відправ все Карутерсу.

Ти впевнена? - Відповідь не змусила себе довго чекати.

Я більше не була впевнена, але це був єдиний спосіб по-справжньому попрощатися з минулим. У нас з Медоком немає майбутнього. Це не було любов'ю, і мені більше нема чого себе обманювати.

Нині.

Я написала СМС батькові Медока.

Перевірте електронну пошту. Зустрінемося у вас в офісі. Через дві години.

Такі як він сплять в обнімку з телефоном, але я знала, що він, швидше за все, ще не спить, а проводить час із коханкою.

Відповідь надійшла через кілька хвилин.

Вже їду.

"Кетрін Трент".

Я кинула папку на стіл Джейсона Карутерса і плюхнулася на стілець навпроти.

Він примружився і трохи повагався, але потім все ж таки відкрив її. Його губи витяглися, коли він переглянув документи, рахунки та фотографії.

– Навіщо ти це зробила? - питання було поставлене з кам'яним обличчям, начебто Карутерс уже зі мною розібрався.

Я глянула на Джейсона. Ось яким стане Медок років за тридцять. Коротко стрижене світле волосся акуратно укладене. Містер Карутерс у чудовій формі і може дати фору багатьом двадцятилітнім. Не дивно, що мати стрибнула до нього в ліжку до того, як були готові всі папери для розлучення з попереднім чоловіком. Він був багатим, красивим та впливовим. Ідеальний набір для мисливця за грошима.

Мені завжди було ніяково в його присутності. Як і в присутності Медока.

— А як ви самі думаєте? - Огризнулася я у відповідь.

— Гроші.

- Вони мені не потрібні.

Я говорила короткими фразами, бо не хотіла влаштовувати істерику, а це дуже непросто.

- Краще я витрачу всі брудні гроші свого батька, ніж прийму від вас хоч пенні.

— Тоді чого ти хочеш? - спитав він, вставши з стільця і прямуючи до бару, щоб налити трохи віскі.

Я випросталась і подивилася у вікно, що стояло за його столом.

— Вставати та йти, коли з вами розмовляють, некрасиво.

Повисла мовчанка, поки він не повернувся і не сів за стіл прямо навпроти мене.

- Я збиралася викласти в Інтернет те, що ви отримали сьогодні поштою. Підкупи суддів.

— Одного судді, — поправив він.

- І інтрижка з місіс Трент, яка тягнеться вже досить довго, - незворушно продовжила я. — Ви зустрічаєтеся з нею упродовж двох шлюбів.

Мені самій було важко повірити в це. Коли я почала копатися в його брудній білизні, мене не здивувало, що він спить з іншою жінкою. Після весілля та мами, і він досить швидко почали ходити ліворуч. Ми з Медок про це знали, хоч і не обговорювали, але я чудово бачила, що він розуміє всю ілюзорність цього шлюбу. Мені також це було очевидно. Ми ніколи не були навіть жалюгідною подобою сім'ї не відчували один одного в теплих почуттів.

Рівно до того тижня, коли все непоправно змінилося і ми з Медок стали коханцями.

— І чому ти всю цю історію не опублікувала?

Дуже добре питання.

Я подивилася йому в очі, намагаючись не показати, як сильно нервую.

— Тому що, як з'ясувалося, я не така вже погана людина, щоб завдати болю людям, які її не заслуговують. Бувай.

- Дякую.

На його обличчі позначилося щире полегшення, чорт би його забрав.

— Я роблю це не заради вас.

Він поклав руки на стіл.

— Де мій син?

– Спить, – посміхнулася я. – У моєму ліжку.

Такі люди, як Джейсон Карутерс, рідко переходять на крик, але зараз він був у нестямі від люті і намагався опанувати себе.

- Так чого ти все-таки від мене хочеш, Феллон?

- Я хочу, щоб ви розлучилися з моєю матір'ю.

Його очі розширилися з подиву, але я й не думала зупинятися.

- Зрозуміло, ви продовжите утримувати її. Хоч у мене і немає до неї жодного кохання, я не хочу, щоб мати опинилася на вулиці без гроша в кишені. Залишіть їй будинок і деяку суму грошей як втішний приз.

Він гірко засміявся, хитаючи головою.

- Ти не думала, що я і сам був би не проти розлучитися з нею, Феллон? Твоя мати намагається відтягнути неминуче, не погоджуючись на розлучення, і увага, яка приверне довгий і нудний судовий процес, буде їй тільки на руку. Повір, мені не важко розлучитися з нею і практично нічого не втратити. Але я не хотів би влаштовувати публічний скандал.

Бідненький.

– Мене не стосується, як ви розбиратиметеся з цим і наскільки постраждає ваша репутація. Якщо хочете, щоб все пройшло швидко і безболісно, пропоную вам розщедритися.

Він стиснув губи, замислившись. Його слова не викликали сумнівів. Юрист такого рівня не зможе виграти суд у власної дружини? Я вас благаю.

Його турбувала виключно власна репутація і нічого більше, адже мати зробить усе можливе, щоб привернути до процесу якнайбільше уваги, і намагатиметься втоптати його в бруд. Але все у цьому світі має ціну.

І вона – також.

- Що ще?

Він підняв брови. Умови йому явно не подобалися.

– Один товариш мого батька, Тед О'Рурк, подаватиме у вересні на умовно-дострокове звільнення. Прослідкуйте, щоб його клопотання схвалили.

- Феллон, - він знову похитав головою, - я захищаю поганих хлопців у суді. У мене немає зв'язків у комісії щодо умовно-дострокового.

Кого він хоче обдурити?

Я нахилилася і поклала руку на стіл.

- Перестаньте вдавати з себе безпорадного. Не змушуйте мене просити двічі.

- Я подивлюся, що можна зробити, - він нахилив голову в мій бік. - Що небудь ще?

– Нічого.

Я посміхнулася, не розкриваючи рота.

– Тобто це все – твоя мати та Тед О'Рурк? Нічого не попросиш собі?

Я заправила волосся за вухо та опустила руки. Якщо візьму руки в кишені, він сприйме це як ознаку слабкості.

- Це ніколи мене не стосувалося, Джейсон, але ви зробили так, що торкнулося, чи не так? Ось чому ви злякалися, коли застукали нас з Медоком разом. Ви знали, хто мій батько і яка у мене мати, і тому бачили в мені лише найгірше. І не хотіли, щоб ваш єдиний син забруднився в цьому лайні.

Він почухав перенісся.

- Феллон, ви ж тоді були дітьми. Це було надто. Все сталося надто швидко і далеко зайшло. А ти мені завжди подобалася.

– А ось ви мені – ні, – парировала я. - Почуття провини, туга, байдужість дорослих - все, що мені дісталось. Мені ніколи не забути весь той жах, який трапився потім.

Він розгублено примружився.

- А що сталося потім?

Я перестала хмуритися. Він нічого не знає?

Ну звичайно. З чого моїй матері йому про це розповідати?

Я похитала головою, ігноруючи питання. Та кому яке діло? У будь-якому разі навряд чи він став би на мій захист.

– Тут усі фотографії з Кетрін Трент, які я маю. Жодних електронних копій.

Він моргнув.

- І ти так просто віддаєш їх мені? Шантаж так не працює.

– Це не шантаж, – посміхнулася я. - Не судіть всіх по собі. Я знала багатьох поганих людей і тому впевнена, що ви зробите те, про що вас просять. Якщо ви дотримаєтеся слова, все так і залишиться в секреті.

Карутерс знав, хто мій батько, і представляв моє можливе коло спілкування. Я ніколи не вдалася б до допомоги тих людей, щоб комусь помститися, але він не міг бути в цьому впевнений.

Містер Карутерс підвів очі на мене і запитав:

- Звідки мені знати, що я можу довіряти тобі? Не можна, щоб ім'я Кетрін затоптали в багнюку.

- Я ніколи вам не брехала, - нагадала я, розвернувшись і попрямувала до виходу.

- Феллон! - Наші погляди знову зустрілися. – Я чудово знаю свої сильні сторони. І про помилки, які зробив, теж не забуваю, - він підвівся і засунув руки в кишені. – Я не приділяв уваги ні дружинам, ні синові і рідко цікавився чимось за межами зали судових засідань, – він стомлено зітхнув. - Але, що б ти не думала, я люблю Медока.

- Вірю, що любите.

- Може, це не так уже й погано? - Він примружився, уважно вивчаючи мене. – Те, що ми живемо у різних містах? Після всього, що сталося, хіба ти не погодишся, що це йому пішло тільки на користь? Невже тобі справді було так боляче?

Боляче. Я стиснула зуби, і в моїх очах блиснула лють. Невже він ніколи нікого не любив по-справжньому?

Я перейшла майже на шепіт.

- О, мені було боляче! Було боляче, коли мене відіслали від нього якнайдалі і не дали навіть попрощатися. Було боляче, бо я не можу побачитися з ним чи просто поговорити. Було боляче, бо мати роками не дзвонила мені і не кликала додому на канікули. І ще було боляче, коли я потай повернулася через кілька місяців і виявила поряд з Медок іншу дівчину, - розправивши плечі, я пильно подивилася йому прямо в очі. - Але найболючіше було, коли мати насильно притягла мене до клініки, в ту маленьку кімнатку, де я знаходилася зовсім одна, поки машина вишкрібала мою дитину.

Його очі розширилися, і в мене не було жодних сумнівів, що він не знав про це.

Я кивнула і різким тоном додала:

- Так, це було, мабуть, найжахливіше.

Розвернувшись, я вийшла з кабінету, намагаючись не думати про те, як убитим горем виглядав Джейсон Карутерс перед тим, як закрити обличчя руками.

Розділ 14

Медок

- Медок!

Я розплющив очі, поморгав, проганяючи сон, і різко сів на ліжку, побачивши, що на мене дивилася Едді.

- Едді, якого біса?

Слава богу, я був прикритий!

Становище було страшенно незручним. Едді не бачила мене голим з тих пір, як минулого Нового року, напившись, я стрибнув у басейн з крижаною водою на суперечку з Тейт.

– Де Феллон? - Запитав я, оглядаючись на всі боки.

- Любий, не знаю, що відбувається, але Феллон поїхала, а твій батько чекає на тебе внизу і хоче поговорити з тобою прямо зараз.

Кивнувши, вона подивилася на мене з таким виглядом, що одразу стало зрозуміло, що варто поквартитися.

Ось лайно. Я відкинув ковдру і вискочив із кімнати. За спиною почулося незадоволене цокання Едді. Їй була не до душі моя біганина по дому, в чому мати народила.

- Куди поїхала Феллон? - крикнув я, забігши до себе в кімнату і зачинивши двері в коридор.

- Гадки не маю. Коли я підвелася, її вже не було.

Ні. Ні. Ні. Я швидко натягнув труси, джинси та футболку, а потім міцно замружився і похитав головою. Потім, хапаючи шкарпетки та ключі, чітко усвідомив, що не збираюся витратити багато часу на розмови з батьком.

Потрібно було знайти її і притягнути назад, хоч би й за волосся, якщо вона чинитиме опір. Що це взагалі за хрень?

Збігши вниз сходами, я підібрав черевики там, де кинув учора, і зайшов до кабінету батька.

– Де Феллон? - З викликом запитав я, плюхнувшись на стілець навпроти його столу, одягаючи шкарпетки і туфлі.

Батько сидів на краю столу з келихом віскі в руці. Спочатку я своїм очам не повірив. А потім занепокоївся. Батько був із тих, хто завжди тримає ситуацію під контролем. Якщо він п'є з ранку, тоді... навіть не знаю, що тоді. Ніколи не бачив його з випивкою в руках.

- Вона поїхала.

– Куди?

- Не знаю. Вона поїхала з власної волі, Медок. І ти зараз нікуди не поїдеш. Нам потрібно поговорити.

Зав'язавши шнурки, я гірко засміявся.

- Говори, що хотів сказати, і швидше.

- У тебе не може бути жодних стосунків із Феллон. Це просто неможливо.

Така прямота збила мене з пантелику. Мабуть, він знав, що ми знову взяли до старого. Але чи потрібні мені самі ці стосунки?

- У тебе за спиною два шлюби, що розпалися. Хто ти такий, щоб давати мені такі поради?

Він простяг руку, взяв зі столу папку і тицьнув нею мене в груди.

- На, поглянь.

Я зітхнув, але все одно відкрив її.

Господи.

Усередині були фотографії батька та мами Джареда, Кетрін. Багато фотографій. Пульс став луною віддаватися у вухах. Ось вони разом входять до його квартири, ось обіймаються і цілуються біля вікна, ось він відчиняє перед нею двері машини і подає руку.

- У тебе роман із мамою Джареда?

Кивнувши, він зліз зі столу і, обійшовши його, сів у крісло.

- Ми сходимося і розходимося вже вісімнадцять років. Так що не треба мені розповідати, як це бажати чогось, що не можеш отримати. У нас з Кетрін дуже довга та важка історія. Ми просто зустрілися в невдалий час, але любимо один одного і збираємося одружитися.

- Ти серйозно? - ахнув я і засміявся. - Що за маячня?

Я не міг повірити власним вухам. Мій батько і мама найкращого друга зустрічаються і збираються одружитися. І він говорить про це з таким виглядом, ніби погоду обговорюємо. Так, цей мій чортів тато, він такий. Робить, що йому заманеться. А ти змиришся з цим, чи ні.

- Почекай, - на думку спала нова думка і моментально мене приголомшила. - Вісімнадцять років? Ти ж не батько Джареда, правда?

Він глянув на мене як на божевільного.

- Звичайно, ні. Вона народила його незадовго до того, як ми познайомилися, протерши обличчя руками, він змінив тему. - Цей подаруночок я отримав від Феллон. Папку про Кетрін разом із матеріалами по одній моїй справі. Тож, гадаю, ти й сам уже зрозумів, що вона мене шантажує, Медок.

Я стиснув рукою папку так міцно, що плетіння затріщало.

- Ти мені брешеш.

- Ні, не брешу, - його голос був спокійним, і це допомагало мені тримати себе в руках. - Тут все набагато складніше, ніж ти можеш собі уявити. Але я хочу, щоб ти знав, що, незважаючи на те, що Феллон повернулася сюди з прихованими мотивами, я не думаю, що вона хотіла нашкодити тобі. Вона могла віддати ці матеріали пресі, але прийшла до мене. Вчини дівчисько інакше – наша сім'я могла б постраждати.

Я не міг відірвати очей від фотографій. Гнів закипав у мені.

- Вона дуже зла на мене, - м'яко продовжив батько, наче розмірковуючи вголос. - Але вона не звернулася до преси, Медок, бо не хотіла завдати тобі болю.

- Перестань намагатися захистити мене, - огризнувся я, знову плюхаючись на стілець.

Якщо вона повернулася, щоб шантажувати батька, тоді все, що було між нами, теж обман.

- Що в неї на тебе є крім цього? - Я потряс у повітрі папкою.

Батько заплющив очі і заговорив нерішучим тоном.

– Я вів переговори про підкуп судді. Це протизаконно, мене можуть позбавити ліцензії щонайменше. Але рішення далось мені нелегко, і, якби ситуація повторилася, я зробив би це знову, - він подивився прямо на мене. – Однак Феллон просить про небагато. Мені не хотілося говорити про це, щоб тебе не поранити ще раз. Але тепер, коли правда впливла, можеш рухатися далі. Я не змушував Феллон виїхати. Вона сама написала мені минулої ночі.

Він кинув мені свій телефон, щоб показати листування. Останнє останнє повідомлення було від Феллон.

- Вона не та жінка, що тобі потрібна.

Я був такий приголомшений СМС на екрані мобільного, що слова батька долинали до мене як віддалена луна.

- Її батько, для початку ... - Він осікся.

А потім я перестав слухати його. Шлунок звело. Я випустив з рук телефон, і він із гучним звуком упав на підлогу. Я сперся ліктями на коліна і закрив обличчя руками.

Це почуття було мені знайоме. Те саме я відчув два роки тому, коли мені сказали, що вона раптово поїхала в невідомому напрямку. Я відчував це, коли дивився на її порожнє ліжко, в якому ми разом втратили цноту. Коли мене мучило безсоння, я спускався у підвал і грав на піаніно.

Мені було ніяково від думки, що все це повторюється. Найменше на світі я хотів знову поринути у цей кошмар.

- Замовкни. Просто замовкни. Вісімнадцять років, кажеш? – перепитав я. - Це означає, що ти зустрічався з Кетрін Трент, коли був одружений на мамі.

Він опустив очі на стіл, а потім знову підняв мене. Батько нічого не відповів, але в його погляді я побачив почуття провини.

Заради Бога. Та що з ним сьогодні таке?

– Медок, – тихим голосом почав батько. - Я відправляю тебе в Нотр-Дам заздалегідь.

Що?

Мабуть, він з лица зрозумів, що ця ідея мене пригнічує, тому продовжив.

– Тобі не варто стирчати тут. Має бути розлучення, і Патрісії доведеться приїхати додому, у неї не буде вибору. А ти можеш пожити в нашому будинку в Саут-Бенді, доки не відкриються гуртожитки.

- Тільки не це!

Я знову схопився на ноги і похитав головою.

Батько був спокійний і не рушив з місця. Втім, нічого дивного.

- Гаразд, тоді їдь до матері в Новий Орлеан до кінця літа. Але тут ти не залишишся. У тебе блискучі перспективи на майбутнє, але щоб розвиватися, потрібен простір.

Що за чортівня тут відбувається? Я не збираюся проводити залишок літа в Індіані, де майже нікого не знаю, за винятком хіба пари однокурсників батька, з якими він мене знайомив, коли ми їздили туди на змагання та зустрічі випускників.

Та не поїду нікуди. Нізащо!

І до Нового Орлеана теж не поїду. Усі мої друзі тут.

- Медок, - він подивився на мене і похитав головою з таким виглядом, ніби прочитав усі мої думки і все одно збирався відмовити.

- Ти поїдеш туди, знайдеш собі роботу або влаштуєшся кудись волонтером, щоб убити час. Знаєш, що я зараз роблю? Намагаюся захистити тебе від тебе самого. Я позбавлю тебе підтримки, перестану платити за навчання, відберу машину... доти, доки ти не поїдеш. Бути якнайдалі звідси – ось що тобі зараз потрібно. Так що роби, що велено, добровільно, інакше мені доведеться вжити заходів, щоб тебе змусити.

Всього за кілька годин відчуття безтурботного щастя змінилося бажанням набити комусь морду.

Феллон навіть речі свої не забрала, за винятком рюкзака та одягу, що була на ній.

Все це було брехнею... Хоча чого я очікував? Наші стосунки давно зіпсовані. Ми навіть жодного разу не побалакали до ладу, не кажучи вже про нормальне людське побачення.

Але мене знову не залишало відчуття неправильності всього, що відбувається. Як і минулого разу. Хмари висіли надто низько, будинок був надто порожній, мені нічого не хотілося. Ні їсти, ні веселитися ... тільки побити когось, щоб зганяти злобу, що переповнювала мене.

Застрибнувши в машину, я втиснув педаль газу в підлогу і подався до будинку Джареда в повній впевненості, що копи мене не зупинять. Були й свої плюси у тому, щоб бути сином Джейсона Карутерса. Спітнілими руками я міцно стискав кермо. Увімкнувши Numb Linkin Park, я ще додав газу.

Влетівши під вереск гальм на паркування поряд з будинком, не звертаючи уваги на Джареда, Тейт і її батька, що копалися в його машині, я випалив:

– Твоя мати та мій батько – коханці!

Усі троє синхронно повернули голови на мій бік.

- Чувак, почекай, що? - запитав спантеличений Джаред, витираючи ганчірочкою руки.

Я пішов до нього прямо через галявину, попутно забираючи в кишеню ключі. Джаред зустрів мене на півдорозі.

- Твоя повія матуся вже довгі роки спить з моїм батьком, як з'ясовується, - прогарчав я. - А він дає їй гроші, і вони збираються побратися, і вся фігня!

Очі Джареда спалахнули. Він розумів, що я нариваюсь на бійку. Містер Брандт і Тейт дивилися на мене круглими очима і з відкритими від подиву ротами.

Потім Тейт опустила погляд униз і сказала собі під ніс:

- Думаю, це правда. Вона давно з кимось зустрічається та тримає це в секреті.

Вона нервово хихикнула.

- Правда чи що? – я посміхнувся. - Та це приголомшливо, - мої слова були сповнені сарказму. – Моя мати сидить у сльозах, бо батько вкотре не прийшов додому ночувати. Я гублюся в здогадах, чому він так багато працює замість того, щоб приїхати до мене на матч, - я підняв руки і схопив Джареда за груди. - І тут все стає на свої місця: виною всьому чергова жадібна сука, що зазіхнула на його багатство.

Реакція Джареда не забарилася. Перший удар припав прямо в щелепу. Я похитнувся і розреготався.

- Давай вперед! – підначував його я, а вогонь у його очах тим часом спалахував все сильніше.

Він накинувся на мене, і ми обоє впали на землю, продовжуючи битися. Він навис наді мною і завдав ще одного удару, цього разу кулак пройшов за пару сантиметрів від мого обличчя. Заревівши, я скинув його з себе і, однією рукою обхопивши за щелепу, вже заніс іншу, щоб ударити...

- Перестаньте! – почувся крик Тейт. – Джекс! Зроби що небудь! Джекс? Ах да. Він також тут живе.

– Навіщо? – долинув до моїх вух його відповідь.

Джаред схопив мене за шию і відсунув якнайдалі від себе. Він зчепив руки так сильно, що я не міг чинити опір.

– Ось ти тварюка! – закашлявся я.

Він відповів, не розтискаючи зубів:

- Чортів виродків.

Спину обдало крижаною водою.

– Якого?.. – заволав я.

Потік води вдарив мені прямо в обличчя. Джаред випустив мою шию, щоб обтрусити мокру голову. Я теж забрав від нього руки. Ми протерли очі від води і сіли на землі, дивлячись на людину зі шлангом. І тільки тоді зрозуміли, що то був містер Брандт. Він виглядав приголомшеним. Його шорти кольору хакі та біла футболка в масляних плямах теж були забризкані водою.

– Ваші батьки зустрічаються, – він спеціально говорив тихо, щоби ми відчули вагу кожного слова. – Найгірший варіант розвитку подій: вони розійдуться. У кращому разі ви станете зведеними братами.

– І? – випалив я.

Він кинув на землю шланг і закричав:

- Тоді чому ви б'єтеся?

Я проковтнув. У роті все пересохло.

Про це ми й не подумали. Я й так уже давно вважав Джареда та Джекса братами, але поріднитися офіційно було б насправді круто.

Аби цей шлюб не розвалився. А у випадку з моїм батьком це більш ніж можливо.

Однак, можливо, саме інтрижка з мамою Джареда була причиною всіх його невдалих шлюбів. І тепер, коли вони можуть офіційно оформити свої відносини, все може вийти.

– Не знаю, – слова пролунали невиразно.

Вставши, я довго не міг підняти очі на жодного з них, але знав, що всі дивляться на мене. Чому раптом я накинувся на найкращого друга? Назвав його маму повією, ще й прокричав це на всю вулицю.

Коли Тейт була у Франції, з Джареда полізло стільки лайна! Він сумував за нею, бо вже був закоханий, хоч і не усвідомлював цього. Без неї з ним творилося якесь божевілля: він бився, багато пив, спав з усіма поспіль.

Тільки це зовсім не допомогало.

То чому ж я зараз творю те саме через дівчишко, яке навіть не люблю, яке й уваги мого не заслуговує?

Я розумів, чому Джаред вийшов з-під контролю, коли втратив Тейт. Тейт була хороша дівчинка, і вона боролася за нього. А коли нічого не вийшло, вона почала боротися з ним. Вона ніколи не припиняла показувати, що він їй небайдужий.

Але Феллон – не Тейт. Їх навіть порівнювати якось дивно.

І все це так безглуздо. Ну, повернулася вона до міста, ну переспали ми ще кілька разів. Що далі? У мене не було жодних причин злітати з катушок.

Я простяг руку і відчув полегшення, коли Джаред її прийняв. Мені хотілося, щоб він сприйняв цей жест як вибачення. Нам з ним були не потрібні всі ці дівчачі штучки. Він знав, що я облажався і що це розумію.

– Ой, та гаразд, – усміхнувся я. - Знову лагодиш свою машину? Ось тобі та Ford.

Коли я йшов назад до свого GTO, Тейт зневажливо пирхнула.

Розділ 15

Феллон

Коли я повернулася, у будинку батька нікого не було. Саме це мені й було потрібне. Деякі люди почуваються комфортно в галасливому натовпі: це їх відволікає. Для мене ж немає нічого кращого за тихі місця, де можна проводити годинник наодинці з собою. Цегляний особняк у сімсот квадратних метрів на приватній території наприкінці тупикової вулички – ще один приклад безглузлого буржуазного марнотратства.

Гаразд, мій батько не був буржувальним. Хіба що зовсім небагато. Але я все одно люблю його.

Батько придбав цей будинок за три мільйони доларів, а коли я запитала, чому саме будинок, якщо за ті ж гроші можна купити чудову квартиру в місті, він прочитав мені лекцію на тему «Чому Америка так вигідно розташована щодо всього світу».

– До того, як винайшли ядерну зброю та ракети, здатні долати величезні відстані, – сказав він тоді, – будь-якій іншій країні було вкрай складно напасти на нашу. Америка знаходиться між двома океанами, що є стратегічно вигідним. А з півночі та з півдня ми межуюмо з дружніми державами-союзниками. І навіть якщо уявити, – він понизив голос до шепоту, – що вони агресивно налаштовані стосовно нас, Канада та Мексика все одно не становлять серйозної загрози. А в усьому світі будь-яку країну можуть оточувати потенційні вороги. Європа – це нічний жах військового стратега. Ворог може вторгнутися на твою територію будь-коли або почати загрожувати твоїм буферним державам. А щоб атакувати Америку, потрібно перепливти через океан чи пролетіти величезну відстань. Саме тому японці напали на Перл-Харбор. Їм просто не вистачило б палива долетіти до материка. Тож... – він зробив мені коктейль і поставив переді мною келих. – Я готовий заплатити за те, щоб створити велику добротну буферну ділянку землі навколо себе та своєї родини. Тоді я точно зможу помітити ворога до того, як він постукає у двері.

Тоді я вже знала, чим батько заробляє собі на життя, і хоч і розуміла, що це неправильно, ніколи його за це не засуджувала. Судити його можна було лише за те, що він залишав мене з матір'ю, і за те, що довго не з'являвся. Але він мені довіряв і завжди розмовляв зі мною як із дорослою, любив гучні слова і ніколи не брав мене за руку під час переходу вулиці. Він багато чому вчив мене, але й вимагав чимало.

Мені здається, якщо хтось скупий на похвали та компліменти, від цього його схвалення лише цінніше. Батько був єдиною людиною на землі, чия повага і добра думка про мене були для мене по-справжньому важливими.

- Ну як, добилася, чого хотіла?

Тато увійшов до кухні. Я сиділа за острівцем з гранітною стільницею, дивлячись у ноутбук.

Ні тобі привіт, ні як справи, але я вже звикла до його манери спілкування. Ми не бачилися місяць, і він тільки сьогодні повернувся до міста.

- Так, мені вдалося, - відповіла я, не відриваючи очей від ноутбука, а він тим часом уже прямував до холодильника.

– А що з твоєю матір'ю?

Витягши з морозилки келих із запітнілим склом, він наповнив його темним пивом.

- Все ще пропадає невідомо де. Але вона скоро з'явиться, щоб опротестувати розлучення, я певна.

Розуму не докладу, навіщо він мене питав про це все. Я надіслала йому e-mail, де розповіла, що все йде за планом. Він ніколи не схвалював мій маленький план помсти тим, хто мене зрадив, але дав мені можливість приймати рішення самостійно і допоміг усім, чим зміг.

– Акуратніше, ти потрапиш під перехресний вогонь, – попередив він.

Я безглуздо водила пальцями над клавіатурою, геть-чисто забувши, про що писала.

- Звичайно.

- А що Медок? - З натиском запитав батько, і я беззвучно зітхнула.

Мене обтяжувала така кількість питань, що обрушилися. Але я розуміла, що це не марна цікавість: батько справді хвилювався за мене.

- Я передумала. Зрештою, я не захотіла, щоб він постраждав.

- Добре, - його відповідь здивувала мене, і я підвела голову, щоб зустрітися з ним поглядом. - Він теж був просто дитиною, гадаю, - додав тато.

Я повернулася в Шелберн-Фоллз із наміром передати ту папку ЗМІ відразу після того, як доведу Медоку, що ні моє серце, ні мій розум більше не належать йому. Як бачите, все пішло за планом. Замість принизити Медока, його батька та свою матір, я пішла шляхом найменшого опору.

Мені не хотілося, щоб Медок постраждав, тому що він не заслужив на це. Звичайно, коли о шістнадцятій я без попиту взяла батькову машину, поїхала в Шелберн-Фоллз і побачила Медока з іншою дівчиною, то зазнала непідробного болю. Але, подумавши над ситуацією без емоцій, я зрозуміла, що ми й справді були тоді дітьми. Не можна звинувачувати Медока в тому, що він робив помилки, так само як і не можна звинувачувати нашу ненароджену дитину в тому, що вона була зачата.

Медок ніколи не любив мене, але я знала, що він ніколи не хотів завдати мені болю.

Тож довелося підкоригувати план. Я отримала те, що хотіла, але зробила це тихо, не роблячи проблем ні йому, ні його батькові.

Я сховала руки за кришкою ноутбука і стала колупати задирки. Дурна звичка, яка не подобалася батькові. Вони з містером Карутерсом багато в чому схожі.

І додала безтурботним голосом:

– Тед має вийти за умовно-достроковим.

- Феллон, - він невдоволено похитав головою, - я ж просив тебе не лізти в це.

- Він твій дядько. Отже, він – моя сім'я.

- Це не те...

– Коли хтось, кого ти любиш, потребує тебе, – перебила я, – ніщо інше не має значення.

Я посміхнулася тому, що несподівано для себе заговорила словами Тейт. Мені хотілося б ближче познайомитися з нею.

Знову дивлячись на монітор, я почала друкувати, даючи зрозуміти, що розмова закінчена. Батько ще кілька секунд постояв на місці, періодично сьорбаючи пиво і поглядаючи на мене. Я намагалася не дивитися на нього і не хотіла, щоб він помітив, що в мене тремтять руки. Є речі, про які я ніколи не розповім батькові, як би сильно його не любила.

Він не повинен знати, що за останні два тижні я втратила два кілограми ваги і щонайменше мені сняться такі сни, що хочеться заснути і ніколи більше не прокидатися.

Міцно стиснувши зуби, я моргнула, бо до очей підступали сльози. Я друкувала якесь безглузде марення, аби не розплакатися прямо в нього на очах.

«Які б хвилювання не відбувалися на поверхні моря, вони не турбують спокою його глибин», – сказав би тато, цитуючи Ендрю Харві.

Але на глибині було зовсім не спокійно. Після зустрічі з Медоком у душі ніби відкрилася величезна чорна діра, яка потихеньку затягувала мене до тями. Небо над головою темніло з кожним днем, а серце билосся дедалі повільніше.

"Феллон, ти мене занепастиш".

Я почала ще сильніше натискати на кнопки, намагаючись сконцентруватися на роботі з літнього курсу, який взяла, щоб хоч чимось себе зайняти, але зовсім не розуміла, що пишу.

Батько вже попрямував до дверей, але зупинився, щоб ще раз, насамкінець, поглянути на мене.

- Тобі стало краще?

Я проковтнула свій біль. Принаймні спробувала. Злегка піднявши голову, я дивилася в крапку трохи вище за татову голову.

- Я і не чекала, що мені стане краще. Просто хотіла, щоб їм погіршало.

На секунду батько завмер у дверях, а потім пішов у своїх справах.

Через тиждень я виявила два пропущені дзвінки: від матері і від Тейт.

Я стиснула телефон у руці. З одного хотілося поговорити, але я знала, що краще не варто, а з іншого треба було поговорити, хоч зовсім не хотілося. На автовідповідачі ні від того, ні від іншого нічого не було, але Тейт написала СМС.

Потрібна сусідка у СЗ?

Примруживши очі, я мимоволі посміхнулася і, відкинувши сумніви, набрала її номер.

- Гей, а ось і ти, - засміялася Тейт.

- Ти щось писала про сусідку?

Я завалилася на ліжку, і моє мокре волосся розкинулося на простирадлі.

- Ну, - почала вона, - батько нарешті повірив, що я справді хочу вчитися у Північно-Західному, тож тепер це, напевно, не уточнювала, що плани змінилися через нього. У жодному разі він не дозволяє мені жити з Джаредом. Перекоаний, що так я упустила важливу частину життя в коледжі, і хоче, щоб на першому курсі я пожила в гуртожитку.

- Ти слухаєшся батька? Це так мило, – посміхнулася я, хоч насправді заздрила, що в неї такий дбайливий батько.

Вона пирхнула.

– У батька такий характер, що люди намагаються його не дратувати зайвий раз, а Джаред – особливо.

При думці про її бойфренд посмішка зникла з мого обличчя. Навіть якщо забути про Медока, я погрожувала Джейсону Карутерсу викриттям мами Джареда. Цікаво, чи вона знає про це? Судячи з голосу, Тейт, швидше за все, не знає. Не думаю, що вона б легко пробачила мені таке. Почуття провини, що раптово виникло через те, що я зрадила дружбу з Тейт, мене здивувало.

- Отже, - бешкетним голосом продовжила вона, - адже ти цього року живеш у гуртожитку, так?

- Так, і мені пощастило отримати кімнату на двох для себе однієї.

Насправді, це було б ідеально. Ми з Тейт чудово ладнали, і з цього моменту я стала з нетерпінням чекати початку навчального року.

– Однією? Адже ти не хочеш жити сама. Це та-а-ак нудно, - вона спеціально розтягнула слово "так".

Я засміялася.

Але поки що була не впевнена, що хочу з нею жити. Тейт означає Джаред. А Джаред – отже, і Медок. А я не могла бути поряд із ним. Як і він поряд зі мною.

- Навіть не знаю. Звичайно, я була б рада бачити тебе своєю сусідкою, але, чесно кажучи, ми з Медок не особливо ладнаємо останнім часом. І буде дуже ніяково, якщо ми раптом випадково зіткнемося.

- Медок? – її голос звучав розгублено. - Медок може виявитися хіба що в квартирі Джареда, якщо приїде на вихідні до Чикаго, а я майже впевнена, що цього не станеться. Він останнім часом зник із радарів.

Я сіла на ліжку.

- Що ти маєш на увазі?

- Його заздалегідь відправили до Нотр-Даму. У його батька там є будинок, тож, думаю, Медок живе в ньому до початку семестру. Гуртожитки відкриються лише наступного місяця.

Вона сумнівалася, чи мені це варто розповідати, і я відчула новий укол провини.

Він поїхав.

Швидше за все, його відправили подалі від дому через мене.

Тейт продовжила.

– Може, це й на краще. На Медок справила сильне враження новина про те, що його батько зустрічається з мамою Джаредда. Вони з Джареддом навіть побилися, і він уже кілька тижнів не виходив на зв'язок. Ми самі теж не намагаємося зв'язатися з ним. Думаємо, треба дати йому час подумати та все переварити.

Ось лайно.

А як же Лукас? Цікаво, чи Медок взагалі приїжджає, щоб провести час зі своїм молодшим братом?

Я знову відчула себе огидно. Це моя вина. Схоже, мене наздогнала відплата за все, що я наробила. Почуття провини, що йому довелося залишити братика, не давало спокою.

– Ну то що ти про це думаєш? - Запитала Тейт.

Що я думаю? Я хотіла сказати «так», але знала, що треба триматися якнайдалі від усього, що мало хоч найменше відношення до Медок.

Зітхнувши, я спробувала приховати нервозність у голосі.

– Думаю, це буде офігенний рік, сусідко.

– Так! - Закричала вона, а потім увімкнула важкий рок.

Здрігнувшись, я відсунула трубку подалі від вуха.

Ого.

Розділ 16

Медок

Обхопивши пальцями пружну булочку, я ущипнув її за попу, одночасно уткнувшись носом у шию. Я не дивився на неї. Не бачачи обличчя, простіше було уявляти, що це...

- Містере Карутерсе, перестаньте. НЕ тут.

Міцно притискаючись до мене і регочучи, вона спробувала відсторонитися.

- Я ж казав тобі не називати мене так, – прошепотів я їй на вухо.

- Гаразд, - погодилася вона. - Тоді Медок. Ходімо в твою кімнату.

— Але ж тут веселіше.

Бріанна – чи Бренна? - обхопила мене ногами, а я притис її спиною до стіни поруч із входом до спальні в батьківському будинку в Саут-Бенді. Вона приходила раз на тиждень, щоб прибрати і випрати. Я не розгубився і першим зробив крок назустріч. На вигляд їй було двадцять п'ять років. І вона була дуже приваблива.

Світловолоса, блакитноока, охайно одягнена, як правило, в капрі і сорочки, що обтягують, поло. Повна протилежність тій, що була в мене до неї.

– Нам потрібні презервативи, – нагадала вона.

Зітхнувши, я поставив її на ноги і вштовхнув у двері кімнати.

Якби не зустрічі з Брінною, моє життя тут було б нудним, як гонки на тракторах. До початку занять було далеко, жодних друзів я поки не завів, бо всі роз'їхалися на літо, а місто без натовпу студентів здавалося вимерлим. Тож прихід цієї дівчини був найяскравішою подією за тиждень. Груді в неї були більше за мою голову, і коли вона приходила, завжди змушувала мене посміхатися.

Надовго цього заряду не вистачало позитиву, але це було хоч щось.

Розстібаючи джинси, я спостерігав, як вона роздягається і дістає з тумбочки презерватив. Одягнена в білий мереживний ліфчик і трусики, вона припала до мене, прослизнула рукою в чорні боксери і погладила мій стояк.

Дивлячись просто в очі, вона облизнула губи і посміхнулася. У мене перехопило подих, і я відвів погляд убік. Не знаю, що було не так, але я не міг примусити себе дивитися на неї. Половину часу я навіть її імені не пам'ятав.

Напевно, не хотів, щоб вона була справжньою.

Вхопивши її за волосся на потилиці, я притягнув Бренну до себе і поцілував. Ми торкнулися один одного зубами, і з її губ зірвався стогін. Чи від задоволення вона застогнала чи від такого різкого поцілунку, мене не цікавило.

- Я хочу цього. Прямо зараз, - задихаючись, вона сильніше стиснула мій член.

Відірвавшись від її губ, я схопив її за лікоть і поклав на ліжко.

– Ти не можеш мені наказувати. Я тобі не належу. Зрозуміла? - Огризнувся я.

Від такої брутальності вона миттю збудилася.

- Так сер.

Засунувши пальці під пояс трусів, я стягнув їх на ноги і відкинув убік. Схопивши її ззаду за ший, я ліг на ліжко і притяг до себе.

– Нижче.

Легені наповнились киснем, серце билося все швидше.

Тук-тук.

Тук-тук.

Тук-тук.

Коли її голова опинилася у мене між ніг, я заплющив очі, насолоджуючись тим, як сильно вона мене хоче. Вона лизала мене, смоктала, брала в рот повністю, а її волосся терлося об мої стегна і зігрівало їх.

Я хочу тебе бачити. Я хочу цілувати тебе, коли ти закінчуватимеш.

Я спробував викинути з голови цей голос, але натомість поклав руки на голову Бренни і притиснув її до себе що були сили.

– Продовжуй, крихытко, – додав я, підігриваючи її запал. - Мені так добре.

Її голова ходила вгору-вниз, вона смоктала все сильніше, і я сам вигнувся вперед, щоб глибше увійти до рота.

Хто тебе зараз цілує? Хто скаче на тобі?

- Глибше. Сильніше, – наказав я, але, незважаючи на всі мої зусилля, замість світлого волосся я бачив каштанові, а очі, що дивилися на мене, набули туманно-зеленого відтінку. – Боже, крихытко, як же мені добре.

Я не міг покинути світ фантазій, де Феллон була повноправною господаркою, і цей світ захопив мою свідомість. Ця сука не йшла з голови. Я чинив опір, але все одно хотів.

Феллон була тут і зараз, з нами, і за це я її ненавидів. Ненавидів одну і з розлюченістю трахав іншу, вкладаючи в цей секс всю злість, яка накопичилася в мені.

По всьому тілу розпливалося тепло. Плавню підбираючись до паху, воно заповнювало весь простір у мене між ногами. Я сам засовував стегнами, входячи в неї різкіше і жорсткіше, поки вона терлася язиком по нижню сторону члена.

Відсунувши її голову від себе, я знову і знову насаджував її на член, поки вона не обхопила мене за гомілку і не стала смоктати одну тільки голівку.

Медок, будь ласка.

- Дідько.

Здрігнувшись, я вигнув спину і підняв голову над ліжком.

Я скінчив їй у рота, стискаючи руками її шию і волосся і жадібно втягуючи повітря, не розтискаючи зубів. Вона не відривалася від мене, доки не проковтнула все до останньої краплі. Потім я відкинувся на ліжко і дозволив їй піти.

Я завжди відчував, як моє тіло повністю відпочиває після сексу.

Але голові було зовсім не до відпочинку.

Феллон. Завжди все закінчувалося думками про Феллон. Я більше не міг закінчити, не подумавши про неї.

У моїх фантазіях я бачив вуха, сколені сережками, і маленькі татуювання, розкидані по всьому тілу у випадкових місцях. Я бачив, як сексуальні зелені очі, обрамлені чорною підводкою, дивляться на мене знизу вгору, і я можу прочитати все, що вона так старанно приховує.

Чому? Чому я так сильно хочу її, хоча вона кидає мене раз за разом?

- Хто така Феллон? - Увірвався в мою голову голос звідкись ззовні.

Моргнув, я перепитав:

- Що?

- Феллон. Ти назвав це ім'я, коли я... – вона сіла.

Чорт.

- Нічого подібного. Ти, мабуть, не дочула.

Вашу матір. Дідько. Чувак, серйозно?

Бренна сіла.

- Ти кричав це ім'я, коли кінчав. Тобі що, хлопці подобаються? Феллон - це ж чоловіче ім'я, так?

Вона з глумливою усмішкою косилася на мене.

- Ні, блін, ніякий це не хлопець, - проревів я, дивлячись прямо їй у вічі. - Це моя сестра, взагалі-то.

Бренна розреготалася і не зупинялася доти, доки не помітила, що мені зовсім не смішно. Тоді вона нарешті заткнулася.

- М-м-м, ну добре, - вона схопилася з ліжка з таким виглядом, ніби готова була крізь землю провалитися. – У цьому немає нічого дивного.

Швидко вдягнувшись і нічого не сказавши на прощання, вона пішла. І тоді я дозволив собі сумно розсміятися, забираючись назад під ковдру.

– Гей!

Я підскочив на ліжку.

- Якого біса? - Запитав я, тому що щиро не розумів, чому дупа так горить.

- Піднімайся!

Продерши очі і прогнавши залишки сну, я витріщився на маму, що стояла біля дальнього кінця ліжка. Вона схопила простирadlo і зірвала його з мене. Дякувати Богу, на мені були баскетбольні шорти.

Вона несхвально стиснула губи і вперла руки в боки.

- Ти що, шльопає мене по дупі? - Розлючений, заревів я і повалився назад на ліжку, прикриваючи очі рукою.

- Вставай! - Знову крикнула вона.

Я любив зустрічі з мамою. Вона була досить кумедною і добре справлялася зі своїми батьківськими обов'язками. Після розлучення мама досить швидко знову вийшла заміж, і я страшенно засмутився, що вона поїхала так далеко. Її нинішній чоловік жив у Новому Орлеані, і мама розуміла, що вимагати від маленької дитини покинути будинок – це занадто. Тож я залишився з батьком та його новою дружиною.

Чудова ідея, нічого не скажеш.

Я зітхнув.

- Я спав. А ти що взагалі тут робиш?

Мій сердитий тон ясно давав зрозуміти: я хочу, щоб мені дали спокій.

– Мені зателефонував твій батько та розповів, що трапилось.

- Нічого не трапилось, - збрехав я з виразом байдужості на обличчі.

Світло від фар автомобіля з вулиці осяяло стелю в майже темній кімнаті, і я зрозумів, що проспав весь день.

Я чув, як мати процокала підборами по дерев'яній підлозі.

- Вставай! - Запитала вона, і в наступну секунду я відчув, що вона почала хвилювати мене журналом.

Я підняв руки і задер ноги, щоб захиститись від ударів.

- Жінко, що ти твориш?!

Шпурнувши журнал у протилежний кінець кімнати, вона прибрала за вухо довге світле волосся і притулилася до шафи.

- І ще я звільнила Бріттані, - кинула вона через плече.

- Хто така Бріттані?

– Хатня робітниця, з якою ти спав. А тепер піднімайся і бігом у душ. Вона жбурнула в мене джинси та футболку і вийшла з кімнати.

Я розгублено похитав головою. Так, щастить мені з жінками в житті. Одна краще за іншу.

Перевернувшись, я уткнувся обличчям у подушку.

– Швидко! – долинув з нижнього поверху її невдоволений крик.

Довелося вставати. Якби я цього не зробив, мама повернулася б із цебром холодної води.

Ми приїхали в тихий італійський ресторанчик, де скрізь стояли свічки і з динаміків грав Френк Сінатра. Я замовив одну з піц за фірмовим рецептом, а мама обрала скромну порцію спагетті з оливковою олією.

- Чому батько подзвонив тобі? - Запитав я, розвалившись в кріслі і заклавши руки за голову.

– Тому що всі платежі за твоєю карткою зроблено на заправках. Батько побачив і занепокоївся. Схоже, ти вже кілька тижнів харчуєшся фастфудом та газировкою. І він знав, що зустрічі зі мною ти будеш радий набагато більше.

Батько мав рацію. Я терпіти не міг їсти на самоті, тому харчувався виключно снеками. І недостатньо прийшов до тями, щоб активно спілкуватися. Тож я справді їв лише на заправках.

Я все ще не хотів нікого бачити, але якщо вибирати, то мати – це набагато краще ніж батько.

– Він сказав тобі, що... – я понизив голос майже до шепоту, – знову збирається одружитися?

Я спробував повідомити цю новину якомога м'якше на випадок, якщо мама ще ні про що не знає. А ще я чув, що його нинішня дружина заявила права на наш дім – мій дім, – і це виводило мене з себе.

- Так, він розповів мені, - кивнувши, вона зробила ковток білого вина. - І я рада за нього, Медок.

– Рада? – я посміхнувся. - Як ти можеш цьому радіти? Адже він зраджував тобі з нею. Це тривало роками.

Опустивши очі на кілька секунд і дивлячись на свою білу спідницю-олівець, вона поклала руки на коліна. Я набрав повітря, щоб продовжити, але відчув, що не варто цього робити. Ось я сволота.

- Медок, я справді рада, - вона розправила плечі і подивилася на мене. - Мені все ще боляче, що він міг так зробити зі мною, але тепер у мене чудовий чоловік, здоровий і

розумний син і життя, яке я справді люблю. Безглуздо витратити час на те, щоб злитися на твого батька. Зрозумій, я не стала б нічого в житті змінювати, навіть якби могла, – легка, але щира усмішка осяяла її обличчя. - Віриш чи ні, але твій батько любить Кетрін. Ми з нею ніколи не підемо по магазинах разом, – усміхнулася вона, – але він її любить, і я не маю нічого проти. Час рухатися далі.

Вона думає, що я не намагаюся? Нехай зараз я не зразок веселощів та енергійності і дуже сумую за друзями, але батько правий. Відстань та перспективи – те, що потрібно. Я працюю над цим.

Мати знову почала накручувати на вилку спагетті.

- А ще він розповів мені про те, що зробила Феллон.

- Давай не говоритимемо про неї.

Я взяв у руки шматок піци і відкусив краєчок.

- Ти видалив акаунти з Facebook і Twitter, - продовжувала напирати мама, - і сидиш один у порожньому будинку, як самітник. Чому б тобі не поїхати зі мною? Ми б чудово провели шість тижнів літа, що залишилися.

- Тому що зі мною все гаразд, - розлютився я з набитим ротом. – Правда. Я заздалегідь тут поживу, заведу друзів, а ще планую придивитися до нотр-дамської команди з американського футболу.

– Медок...

Я не дав їй закінчити.

- Зі мною справді все добре.

І я продовжував повторювати їй те саме щоразу, коли вона писала мені СМС вранці, дзвонила і навіть коли відправляла Едді перевірити, як я впораюся.

До кінця літа зі мною все було «в порядку».

Жовтень

Розділ 17

Феллон

Задзвонив будильник. Я потяглася і знову загорнулася в плед, який скинула уві сні. Вранці з кожним днем ставало прохолодніше, але мені важко вірилося, що вже жовтень. Ми з Тейт оселилися в гуртожитку трохи більше місяця тому, трохи обжилися і тут же з головою поринули у навчання, так що час летів дуже швидко.

Ми обидві не працювали, тому що навчання займало майже весь час. Якщо я була не в кімнаті та не на заняттях, то сиділа у бібліотеці. А якщо Тейт була не в кімнаті і не в бібліотеці, значить, пропадала в місті Джаредда.

Спочатку Тейт намагалася залишатися в нього тільки на вихідні, поважаючи бажання батька. Але згодом почала їздити все частіше і частіше. Вони не могли відірватися один від одного. Майже кожні вихідні вирушали до Шелберн-Фоллз, відвідати її батька чи поганяти на «Петлі», хоч би що це означало. Втім, я ніколи не складала їм компанії.

Хоч мені й було самотньо в гуртожитку, коли Тейт їхала додому (адже нових друзів я поки не завела), я ніколи не робила замах на час, що вона проводила з Джаредом. Вони були закохані одне в одного. Крім того, за останню пару місяців Джаред став подобатися мені набагато більше. Ми з Тейт разом навчалися і періодично вибиралися кудись. Джаред навчався в університеті Чикаго і не міг занадто часто приїжджати в Нотр-Дам. Коли Тейт і Джаред кудись збиралися, то часто звали мене з собою, але мені не хотілося стати третьою зайвою, і я завжди відмовлялася.

Тяжкі дерев'яні двері нашої кімнати прочинилися.

- Феллон, не спиш? – гукнула мене Тейт.

Я сіла на ліжку, спираючись на лікті.

– Ні! - Відповіла я, швидше, з запитальною інтонацією і заморгала, тому що ранкове світло різало очі. - Яка зараз година?

Дотягнувшись до будильника, я розгорнула його до себе, і виявилось, що лише шість ранку. Тейт жбурнула рюкзак на ліжку і почала судомно витягувати речі з ящиків. На ній був вчорашній одяг. Коли вона залишалася у Джаредда, то поверталася вже повністю готовою до занять. А зараз вона явно кудись поспішала.

- Які у тебе сьогодні предмети, Феллон?

У роті зі сну все пересохло. Я проковтнула.

– М-м-м... лінійна алгебра та історія становлення сексуальності в Англії Нового часу.

- Мило, - низьким голосом прокоментувала Тейт.

– Друге – загальноосвітній курс, – розгублено виправдовувалася я. - А що? Чому ти питаєш?

– Як щодо того, щоб прогуляти? - Запхнувши речі в рюкзак, вона повернулася до мене. – Джекс приїхав до Джареда сьогодні вранці. Медок, як крізь землю, провалився. Не відповідає ні на дзвінки, ні на СМС, ні в месенджерах.

Замовчавши, вона поклати руки на пояс.

- Ви останнім часом зовсім не спілкувалися?

Я відвела погляд, щоб вона не помітила тінь занепокоєння, що промайнула на обличчі.

- Ми з Джаредом спочатку не звертали на це уваги, думаючи, що йому треба побути на самоті. Та й самі були зайняті. Але якщо навіть Джекс занепокоївся, значить, точиться щось дивне, і треба його провідати.

Випаливши все це, вона перевела дих.

Потім підійшла до мене, пошмагала за ногу і посміхнулася.

– Тож уперед, назустріч пригодам! - вигукнула вона і побігла до раковини збирати косметику.

Поїхати в Нотр-Дам? Серце забилося зі швидкістю тисяча ударів за секунду.

Похитавши головою, я знову лягла на ліжко і тихо відповіла:

- Ні, Тейт, не думаю, що мені варто їхати. А вам добре повеселитися.

– Що? А чим ти збираєшся займатися усі вихідні? - Здивовано запитала Тейт, висунувши голову з ванної. - Феллон, ти маєш поїхати з нами. Медок – твоя родина.

Вона говорила зі мною як мати з нерозумною дитиною. Пояснювала, що я маю переживати за Медока, щиро вірячи, що я цього не роблю. Але все було навпаки: я переживала за нього, хоча зовсім не мала.

Нагадувати, що офіційно наші батьки все ще одружені, було зайве. Мати всіма силами намагалася розладнати розлучення і, що ще гірше, намагалася відсудити будинок Медока. Про справу Карутерса пронюхали ЗМІ, і в моменти слабкості я навіть співчувала йому, надсилаючи фотографії, рахунки з готелів та контактні дані, необхідні для того, щоб довести невірність матері. Дивно, що він нічим не скористався.

Може, не хотів вдаватися до моєї допомоги, а може, інформація про невірність моєї матері привернула б ще більше уваги журналістів, а він цього не хотів. Але за те, що він не став втоптувати її ім'я в багнюку, я мимоволі перейнялася до нього повагою.

- Тейт, ніяка я йому не сім'я. Між нами ніколи не було теплих братерсько-сестринських стосунків, – замислившись, я закусила сережку у язиці. – І знаєш що? Все з ним гаразд. Якби він помер, то перестав би користуватися кредиткою, а отже операції по ній припинилися б. Його батько вмить звернув би на це увагу. Тож з ним усе нормально.

Вийшовши з ванної, Тейт насупилась і виглядала вкрай спантеличеною.

Розвернувшись, вона підійшла до мене.

- Може, він там п'є не просихаючи або на наркоту підсів, - спокійним, але загрозливим тоном сказала Тейт. – Або у депресії. Або збирається накласти на себе руки. Тож марш збиратися. Я не маю наміру тебе вмовляти. Виїжджаємо за годину.

Через годину ми рушили трасою I-90 у напрямку Індіани: ми з Тейт – на її G8, а перед нами Джек із Джаредом – на Boss. Їхати було не так довго, близько півтори години, але через те, як водили Джаред і Тейт, ми домчали трохи більше ніж за годину.

Якого біса я робила?

Я ледве не затулила обличчя руками з жахом. Медок не захоче, щоб я приїжджала. Знаючи його, я була більш ніж впевнена, що там пиво ллється рікою, а Медока вже обліпила зграйка чирлідерки. Напевно він накричить на мене, влаштує сцену або, гірше за те, я побачу його зламаним і безпорадним. Хоча чи справді я мала над ним таку величезну владу?

Звичайно, ні.

Видихнувши, я насунула кепку на очі і відкинулася на спинку сидіння.

Нерозумно було навіть думати, що Медок засмутиться, якщо я знову поїду не попросившись. Адже ми навіть не зустрічалися. Якщо він і злетів із котушок, творячи дурниці, то тільки тому, що його плани на літо були зірвані. І, звісно, звинувачуватиме за це він саме мене. Цілком заслужено.

Кинувши бейсбольну кепку на заднє сидіння, я розпушила волосся.

До біса його.

Мене не мало бути в цьому автомобілі, але вже надто пізно. Залишалося лише два варіанти: або скромно відсидітися в машині, або поводитись як ні в чому не бувало.

Діставши гребінець, я злегка скуйовдила волосся, щоб укладання виглядала більш природно, і підправила макіяж. Тіні лежали добре, а ось туші довелося трохи додати, як і блиску для губ.

Едді якось дала мені чудову пораду щодо макіяжу. Він не повинен робити тебе гарною. Він повинен робити тебе красивішою. Тобто що менше, то краще. Отже, я в основному фарбувала очі: вони були найвиразнішою частиною мого обличчя. До решти я майже не торкалася.

Синій лак на нігтях подекуди обліз. На мені були рвані сині джинси. Але вище за пояс, у чорній футболці в обтяжку, я виглядала цілком непогано.

- Його адресу нам дала Едді, - сказала Тейт, коли ми зупинилися біля двоповерхового будиночка недалеко від кампусу. – Мабуть, замість гуртожитку він із друзями вирішив зняти будинок.

Поки Тейт паркувалася через дорогу від будинку, я роздивлялася його. Він був не схожий на будинок батька Медока, в якому я одного разу була. Це було менше, і стіни були нещодавно пофарбовані в білий. А у Карутерсів був цегляний будинок. Схоже, це житло для здавання студентам.

Джаред і Джекс вийшли з машини, ми слідом. Я на хвилину задумалася, поклавши руку на ручку дверей, але все ж таки вирішила не залишатися в машині.

Чорт! Чорт! Чорт!

Я надто сильно грюкнула дверима. І тепер стояла, переступаючи з ноги на ногу.

– І що ми йому скажемо? "Сюрприз"? - спитала Тейт у Джареда, взявши його за руку.

- Мені начхати, що ви скажете. Особисто я зламаю йому носа.

Джаред прибрав іншу руку в кишеню толстовки. Ще б трохи - і в нього б пара з ніздрів повалила.

– Примушувати нас так переживати – це знущання, – промимрив він.

Піднявшись сходами, він став стукати в зелені дерев'яні двері то кулаком, то спеціальним металевим кільцем. Джекс і Тейт підвелися праворуч і ліворуч від нього, а я сховалася за спиною, щоб мене не було помітно.

І забрала руки в кишені.

І опустила очі у підлогу.

Мене мучило почуття провини.

- Чи можу чимось допомогти?

Я обернулася і побачила, як дівчина приблизно мого віку прямує тротуаром до нас.

На ній була мила коротка джинсова спідничка та футболка спортивної команди університету Нотр-Дам, а на щоках блищали величезні бірюзово-золоті літери «Н» та «Д».

- Так, - відповіла Тейт. – Ми хотіли б побачити Медока. Ти його знаєш?

Її обличчя осяяла біла посмішка.

- Упевнена, він уже на грі.

- На грі? – перепитав Джаред.

У мене ніби куля для боулінгу в горлі застрягла. Хто ця дівчина?

- Так, американський футбол, - як ні в чому не бувало додала вона, піднімаючись сходами і прослизавши повз нас. – Команда там із раннього ранку. Я повернулася по стільці для вечірки після матчу. Найкраще їх зараз забрати. Потім усі будуть надто п'яні, – посміхнулася вона.

Забравши з ганку три складні стільці, вона закинула їх на плече.

- Медок у команді з американського футболу?

Я мало не засміялася з питання Джареда. Він мав такий голос, ніби його зараз вирве.

Зупинившись, дівчина нахилила голову, наче не знала, що сказати. Зрештою, якби ми друзі Медока, то мали б знати, що він грає в американський футбол.

- Ти не могла б набрати Медок? – солодким голосом попросив Джекс, підходячи до неї та розводячи руками. – Наші телефони розрядилися.

Вона посунула брови. Зрозуміло було, що Джекс бреше.

- М-м-м, ну гаразд.

Діставши із задньої кишені спідниці мобільний, вона набрала номер і притиснула телефон плечем до вуха.

- Привіт, малюк, - привіталася вона, і моє серце впало. У нього ніби знизу щось відірвалося, і звідки почала сочитися кров.

Дідько. Дідько. Дідько.

- Передай трубку Медоку, будь ласка, - попросила вона.

Я моргнула.

- На нього чекають друзі біля вашого будинку і дуже хочуть перекинутися з ним кількома словами.

Я видихнула, сама не розуміючи, що на мене найшло. Це не його дівчина. Але якого біса мене хвилює, чи є в нього дівчина? Я просто не думала про це раніше. Мені й на думку не спадало, що він без проблем це переживе. Звісно, він пережив це. Мабуть, підсвідомо я сподівалася, що не побачу її на власні очі і не почую нічого про нього.

Я продовжувала дивитись на дівчину. Вона посміхнулася і похитала головою.

- У такому разі скажи його дівчині відлипнути від нього, - розпорядилася вона, і мої очі спалахнули. – Його друзі виглядають... напружено.

Незнайомка посміхнулася Джареду, намагаючись роздратувати його. Мені не було справи до цього. У мене в грудях щось обірвалося.

Якого біса?

Джекс підійшов до дівчини та забрав у неї телефон.

- Медок, це Джекс, - серйозно сказав він. – Я біля твоєї хати. Ми з Тейт хочемо переконатися, що ти не п'яний, не під дурнем і не плануєш накласти на себе руки. Джаред теж тут, але його не дуже хвилює, що з тобою відбувається. Або ми зустрінемося після твоєї гри, або я дам Тейт лом, і вона розіб'є твою машину.

Він закінчив тираду і кинув телефон господині. Дівчина здивовано підняла брови.

Я розвернулася, вийшла надвір і звернула праворуч, на тротуар.

До біса це все.

Яка дурна ідея. Навіщо я приїхала сюди?

- Феллон, почекай! - Крикнула мені вслід Тейт, але я тільки прискорила крок, намагаючись злитися з доріжкою.

Вона схопила мене за руку і спробувала розвернути, але я не піддалася.

- Ну і куди ти прямуєш? – кричала вона.

- Назад, у Чикаго! З ним усе гаразд. Як завжди, з дівками плутається.

Вже темніло. Прохолодний вітерець дмухав у спину, піднімав із землі листя і здував волосся на обличчя.

До біса його.

Повірити не можу. Я приїхала, думаючи, що йому погано, і він страждає.

- Феллон, - Тейт обігла мене і загородила шлях. - Я нічого не розумію. Що відбувається?

- З ним все нормально! - Безапеляційно заявила я, піднімаючи вгору долоню. - Точно! Нерозумно було переживати. Я ж тобі казала.

Він у команді з американського футболу. Ні. Він у нотр-дамській команді з американського футболу. І має дівчину! І ця дідько студенточка в цей момент висить у нього на шиї.

Я така дурна.

Я обійшла Тейт і продовжила йти.

– Стій! - Що було сили закричала вона. - Як ти збираєшся повернутися додому?

Уповільнивши крок, я озирнулась і замислилась.

І справді, про це я і не подумала. Не пішки ж іти аж до Чикаго.

- Феллон, що в тебе з Медок? - Тейт знову обійшла мене, щоб подивитися в очі, і схрестила руки на грудях. – Між вами щось є?

- Я тебе благаю.

Я спробувала розсміятися, але вийшло щось на зразок каркання.

Спокійніше, Феллон.

- Є, чи не так? - Вона зрозуміло посміхнулася. – Тому й почалася вся ця метушня, коли ти тієї ночі поїхала його машиною. І поїхав так рано він також через тебе.

Я опустила очі, вдаючи, що раптом зацікавилася тріщинами на асфальті. Тепер Тейт була моєю подругою. Гарною подругою. І я не могла їй збрехати.

Але їй змусити себе сказати правду також не виходило.

- Боже мій! - вигукнула вона, приймаючи моє мовчання за знак згоди. - Так воно і є!

- Ой, замовкни.

Схрестивши руки на грудях, вона стиснула губи.

– І наскільки у вас все серйозно?

Я закотила очі, ігноруючи її запитання.

Голос із снів знову проник у мою голову: «Сядь на капот... Розсунь ноги».

Тейт, мабуть, помітила тугу в мене в очах, бо вигукнула:

- Я знала!

- Ну так, - кинулася виправдовуватися я, - але це не справжнє кохання, Тейт. Для нього, принаймні.

Розділ 18

Медок

- Ну ж, давайте швидше з цим покінчимо.

Я поманив Джареда з Джексом рукою. Їм явно не терпілося мені врізати.

Після гри я прийняв душ, переодягся і, вийшовши з роздягальні, наткнувся на них і Тейт. Я зняв з плеча рюкзак, взяв його до рук і почав чекати. Якщо чесно, я хотів побачити їх ще місяць тому.

Тейт повільно підійшла до мене, і я нахилився, щоб обійняти її.

То була погана ідея.

Вихопивши руку, вона з такою силою вдарила мене по плечу, що я відсахнувся назад.

- Чорт забирай, Тейт, - відмахнувся я і почув, як розсміявся Джекс.

Принаймні цього разу мій ніс залишився цілим і неушкодженим.

- Який же ти козел, - вичитувала мене Тейт. - Ми думали, що ти тут з туги помираєш, а в тебе все чудово! Граєш у футбол і ходиш вечірками. Та що з тобою?

Продовжуючи морщитися, я потер плече і закинув рюкзак.

- Нічого. Розумію, що давно не виходив на зв'язок, але вам не було про що хвилюватися. Ти ж просто скучила за моєю гарячою попкою, скажи?

Тейт не на жарт розлютилася, а я тихо засміявся. Вони хвилювалися за мене. Достатньо сильно, щоб приїхати туди, де я навчався, і влаштувати засідку на виході з роздягальні. Вони все сильно злилися на мене, але я все одно був щасливий, що друзі приїхали.

Якщо чесно, я знав, що так і буде. Адже я спеціально відгородився від них, бо не хотів чути про те, як весело вони проводять літо вдома, чи випадково дізнатися про чергову новину чи плітку про татове розлучення.

Я сумував за друзями, але знав, що, спілкуючись із ними, сумував би ще сильніше.

Так і було. До цього моменту.

Джаред зробив крок уперед, а Тейт звичним рухом прийняла його за талію, задержав край сірої футболки.

- Чортів вірно, не варто нам переживати за тебе, засранець, - проревів він. - Феллон мала рацію.

Я випростався, відчувши тривогу.

- Про що ти говориш?

Я вже довгі місяці не говорив ім'я Феллон вголос. Але багато про неї думав. Хоч і не хотів.

- Вона приїхала з нами сьогодні, - з дуже задоволеним виглядом повідомила Тейт і одразу підібгала губи. - Але ми розділилися, коли вона дізналася, що з тобою все гаразд.

Стоп, що?

- Чому вона з вами? - Не вірячи своїм вухам, я похитав головою.

- Тому що Тейт і Феллон - сусідки по кімнаті, - мовив Джаред, втрачаючи терпіння. - Та яка різниця?

- Що? - випалив я. - Вона живе з тобою?

- Так, - Тейт гірко посміхнулася. - Ви двоє, схоже, не особливо часто спілкуєтесь, так?

Я саркастично кивнув, схиляючись, щоб підібрати сумку.

- Просто неперевершено. Вона живе з моєю найкращою подругою і спілкується з ще двома найкращими друзями.

— Ну, останнім часом вона була більше за тебе, — пробурчав Джаред. — Повірити не можу, що нам довелося тебе стежити.

- Так, і тому цю ніч треба провести так, щоб потім не пошкодувати, - підхопив Джек, засовуючи руки в передню кишеню толстовки.

Я насилу чув, що вони говорили, буквально дихаючи гнівом, який щоразу наповнював мої легені. Дихання частішало з кожною секундою.

Я глянув на Тейт.

- Де Феллон?

- Вона сказала, що погуляє, поки ми не зберемося назад.

Тейт дістала телефон і почала писати повідомлення.

- Ми думали переночувати тут, але завтра ввечері у мене гонка в Шелберн-Фоллз, тож на всі вихідні ми б у жодному разі не залишилися. Але... - вона підвела очі, - тобі й без нас тут непогано, тож, думаю, ми поїдемо сьогодні.

Ні.

- Нікуди ви не поїдете. Я поводився як засранець, і я не можу зараз пояснити, чому, але... - я кивнув, - я хочу, щоб ви залишилися.

Зітхнувши, Тейт подивилася на телефон.

- Вона у гроті.

Я голосно видихнув і простяг Джареду ключі від батьківського будинку.

- Ти ж пам'ятаєш, де дім мого батька?

Він якось їздив сюди з нами у вихідні два роки тому, коли Тейт була у Франції.

- Їдьте туди, - сказав я, прямуючи до машини. - А я заберу Феллон.

Грот – це пам'ятка Нотр-Дама, точна копія французької каплиці у гроті, де в дев'ятнадцятому столітті Діва Марія з'явилася святою Бернадеттою. Віруючі та невіруючі – усі в кампусі любили це гарне місце. Люди приходили сюди помолитися, помедитувати, подумати чи просто посидіти у тиші.

Не можу сказати, що я релігійна людина, але ставив там свічки перед контрольними та важливими матчами.

На всякий випадок.

І там же мій батько зробив пропозицію матері понад двадцять років тому. А тепер подивіться, що з того вийшло.

Я ще не знав, що скажу Феллон, і гадки не мав, чого чекаю від цієї зустрічі. Чи хотів я, щоб вона поїхала? Ні. Чи мав хотіти? Так.

Вона зробила все можливе, щоб заслужити холодний прийом. Як у неї взагалі нахабства вистачило з'явитися тут? Вона шантажувала батька, мало не підставила маму Джареду, то манила мене до себе, то відштовхувала, і все виключно заради власного задоволення.

Звичайно, приїхавши до Саут-Бенду, кілька тижнів я вбивався, а потім з головою поринув у футбол та спілкування з новими друзями. Тепер усе було гаразд.

Я давненько не посилав звісток найкращим друзям. І, звичайно, за весь час, що я стирчав один, навряд чи хоч раз засміявся. Але я як і раніше був страшенно гарний собою.

І це справно працювало на мене.

Перейшовши акуратно підстрижену галявину по одній з доріжок, що розходяться віялом, під покривом майже голих дерев, я розрізнив обриси грота в кам'яній стіні.

І Феллон була в ньому.

Але вона не дулася на весь світ, сидячи на лавці, як я очікував її побачити. Або хотів побачити.

Ні, вона стояла перед вітарем, забравши руки в задні кишені джинсів, і зачаровано спостерігала, як вітер хитає полум'я цілого моря свічок. Праворуч у поглибленні стояла постать непорочної Діви Марії. Похитавши головою, я посміхнувся над іронічністю ситуації.

Люди приходили сюди помолитись. Кілька людей просто зараз стояли навколішки перед загородженням, що закриває прохід до вітаря.

Я не міг кричати на неї тут. Чорт.

Сівши на лаву прямо за нею, я заклав руки за спину і почав чекати, поки вона обернеться.

Її світло-каштанове волосся було закинута за спину, а акуратні долоні охоплювали попку через кишені. Я закрив свій поганий рот і проковтнув.

- Знаєш, - почала вона, повернувши голову вбік, - це не найкраще місце, щоб вирячитися на мою попу.

Двоє тих, хто молився, подивилися на неї, потім на мене і знову поринули в молитву.

Так, помоліться за нас.

- Але це єдине, на що в тебе варто вирячитися, сестричка.

Роздратовані зітхання цієї парочки мене розсмішили. Вони піднялися на ноги і пішли, причому жінка до останнього не зводила з мене очей. Я міцно стиснув зуби, не бажаючи визнавати, що це був перший раз за довгий час, коли я щиро захотів розсміятися.

Феллон випростала спину, повільно повернулася і зміряла мене терплячим поглядом. Я вирішив заговорити першим, не даючи їй випередити себе.

- А ти що думала? - Запитав я. - Що без тебе я опустився та йду на дно?

Вона заплющила очі. Її щоки палали.

- Мені не треба було приїжджати. Тейт була впевнена, що ти тут чи не кокаїн із дупи повіхавш щодня. Вона мене вламала.

Вона у цьому великий фахівець. Я посміхнувся про себе, але знову взяв себе до рук. Вона говорила про Тейт з таким виглядом, наче вони подруги. Начебто вони вже через багато пройшли разом, а я й не в курсі.

Але я й був не в курсі. Варто було один раз облажатися - і Феллон забрала собі тих, кого я так необачно змарнував.

Феллон дивилася на мене, і я раптом зрозумів, що на ній не було окулярів. Вона завжди носила їх поза домом і знімала тільки коли лягала спати. Хоч це й були окуляри для читання і їй не обов'язково було носити їх постійно, але для неї вони були чимось на зразок модного аксесуара.

А тепер окуляр не було. Ніщо не прикривало її очей. Вона була така гарна. Феллон завжди була гарною. Але зараз це була інша краса.

- Чого б мені злітати з катушок? - З викликом запитав я, коли вона підійшла ближче. - Я дуже щасливий. У мене чудова команда, цікаве навчання, гарячі ночі з прекрасною дівчиною.

Частково це було правдою. Мені подобалося грати у цій команді. А ось заняття були відстійнішими нікуди. Я помирав з нудьги, не знаючи, чим себе зайняти половину часу, і дівчини в мене не було. Я не хотів її заводити. Ми домовилися на секс із дружбою з однією спортивною красунею. Вона була першокурсницею, як і я, та грала у теніс за честь школи.

- Так, Медок, у тебе все добре. Я рада, - вона кивнула. - Я справді рада.

- Ну так звичайно.

- Можеш мені не вірити, - вона сіла на лаву на великій відстані від мене, - але я правда хочу, щоб ти був щасливий.

Я помітив відблиск металу язиком у глибині її рота. Вона повернула в язик сережку.

М'язи на внутрішній стороні стегон смикнулися, настільки мені захотілося доторкнутися до неї. Я хотів відчутти її язик, спробувати її на смак. Хотів відчутти, як залізна кулька перекочується по моїй шкірі.

Чорт.

Я відвів очі, перш ніж відповісти.

- Так ось, я щасливий. Тут все набагато простіше. Ні істерик, жодного іншого гівна.

- Ось і добре, - миттєво відповіла Феллон. – Жаль, що ми хвилювалися даремно.

Розмова була закінчена. Настрій був гірший нікуди, я був злий як чорт, розлючений до краю і в той же час задоволений як слон.

Ми багато гидот ще один одному не сказали і багато сварок ще не почали. Вона думала, що зможе припинити все це в зародку і піти в захід сонця, але як би не так.

Та хто вона така, зрештою?

Я хотів розворушити її. Не відставати доти, доки вона не зірветься. Хотів, щоб вона кричала та плакала. Регулярно підливаючи олії у вогонь, повільно, але правильно розтопити лід. Щоб вона почервоніла від люті і залилася сльозами.

Я хотів, щоб вона зламалася.

А потім щоб вона вся тремтіла від бажання. Я підвівся на ноги і потягся.

– Я запропонував усім переночувати у домі батька. Ми збираємося пройтися барами з командою, і я хочу ще поспілкуватися з Джаредом, Тейт і Джексом.

- Добре, весело провести час, - відрізала вона.

Усередині щось упало.

- Ти не залишишся?

- Ні, ми на двох машинах. Я поїду сьогодні машиною Тейт. Просто чекала, поки решта визначиться з планами, перш ніж вирушити до Чикаго.

Скрипучи зубами, я намагався придумати, як змусити її залишитися, не показуючи, що хочу цього.

- Яка вперта, - промимрив я.

Вона різко перевела погляд і подивилася мені просто у вічі.

- В якому сенсі?

Так, Медок, у якому сенсі?

Я дістав з кишені ключі й заговорив, не підводячи на неї очей.

- Пока, Феллон, - однозначно відповів я.

Пройшовши повз неї, я дістав із кишені мобільний і набрав номер Джекса.

- Так, - відповів він.

- Засунь щось у дросельний клапан машини Тейт, - скомаңдував я.

– Навіщо?

- Тому, що якщо ти цього не зробиш, то я розповім усім, де ти пропадаєш ночами.

Це була не пуста загроза. Мабуть, варто було розповісти Джареду, як тільки я дізнався, тобто ще минулої весни.

- Я знав, що не варто було тобі розповідати, - пробурчав він.

Я посміхнувся. Він цього, звісно, не побачив, зате почув.

– Ти не розповідав. Ти показав. А я тепер страждаю від нічних кошмарів. Думаю, мені варто з кимось поговорити про це, – натякнув я. - Мені здається, однієї людини буде недостатньо, треба багато з ким поговорити.

- Гаразд! - прошипів Джекс. - Чорт! Тейт за хвилину розбереться, в чому проблема, а через дві вже все виправить.

- Отже, тобі доведеться подбати про те, щоб вона не полізла під капот.

Розділ 19

Феллон

Поки я лежала в лікарні Святого Йосипа, читала «Пекло» з «Божественної комедії Данте». Він писав, що в сьомому колі нудьгують ті, хто вчинив насильство. Внутрішня частина кола була для єретиків (це насильство проти Бога), у середині – самогубці, а з обох боків – місце для тих, хто вчинив насильство над людьми та їх майном.

Туди й лежав мій шлях.

Тому що я вже була готова рознести бейсбольною битою ту тупу караоке-машину і прибити когось заодно.

Після того, як з'ясувалося, що машина Тейт зламалася і її не відремонтувати як мінімум до ранку, коли відкриються автомагазини, я змирилася з тим, що ніч доведеться провести в Саут-Бенді.

І, що ще гірше, Тейт і Джекс вважали за свій обов'язок змусити мене піти в бар разом з ними.

Медокові ж цього зовсім не хотілося. Він відпустив коментар, що мені більше підійде дискотека у місцевому коледжі.

Відмахнувшись від нього, я піднялася нагору до кімнати, іскригала ножицями всю спину скейтерської футболки і нафарбувалася набагато яскравіше, ніж планувала.

До біса його.

Думає, я не буду у своїй тарілці.

Маля, я завжди у своїй тарілці.

На мені були вузькі джинси та футболка практично з відкритою спиною (її було чудово видно через двадцять, а то й більше розрізів на спині), а укладання та макіяж буквально кричали, що я тільки й чекаю нагоди, щоб чудово провести час.

Тейт теж сподобався мій прикид. Вона попросила мене зробити те саме з її футболкою, а Джаред, побачивши це, потяг її нагору переодягатися. З півгодини їх не було, а потім Тейт повернулася в тому самому вбранні.

- Вітання. Ти тут навчаєшся? – крикнув мені у вухо якийсь хлопець, поки я чекала на замовлення біля бару.

Пошулившись, я недовірко глянула на нього.

У нього було волосся кольору еспресо, що ледве закривало вуха і спадало на лоб, і блакитні очі, що вивчали мене з-під темних брів. Він був милим. Насправді милим.

Одягнений він був цілком звичайний: темні потерті джинси та футболка з логотипом пива. Але в цілому виглядав приємно і стильніше, ніж Медок, схожий на ходячу рекламу одного відомого бренду. Хлопець був не таким накачаним, як Медок, але було видно, що він тримається в тонусі. І в нього була відкрита, приваблива усмішка.

– Ні, – відповіла я, перекикуючи музику. - Я з Північно-Західного. А ти?

– А я тут на старших курсах. Що привело тебе до Нотр-Даму?

- У гості приїхала, - відповіла я, простягаючи кілька доларів бармену і забираючи колу.

- А тобі що? – перервав нас хлопець з того боку стійки.

- Пиво, - замовив мій новий знайомий і знову глянув на мене. – Вивчаю природоохоронну інженерію.

Мило. Інженер і замовляє світле пиво. Безперечно мій типаж. Не те щоб я часто пила пиво чи якийсь інший алкоголь. Я могла б, якби захотіла, бо про вік мене, як правило, не питали. Але я все одно воліла залишатися тверезою.

- Дуже круто, - я дала йому кулачок і посміхнулася. - Ну що ж, мені час повертатися до друзів. Гарного тобі вечора.

Він кивнув і продовжив дивитися на мене, ніби хотів сказати ще щось, але йому довелося залишитися в барі, щоб дочекатися пива.

Пробиваючись через щільну юрбу спраглих зробити замовлення, я дісталася двох зрушених столиків біля дальньої стіни і сіла.

І одразу помітила зайве тіло за нашим столом. Поруч із Медок сиділа дівчина. Придивившись, я побачила, що він поклав їй руку на коліно.

Її довге чорне волосся великими кучерями спадало на груди, а засмагли підкачані плечі чудово виглядали у вільній зеленій майці, з-під якої виглядав чорний мереживний ліфчик. Вона безперечно була одягнена зухвало-сексуально, але в той же час це виглядало дорого і стильно.

Тим часом я виглядала, мабуть, просто зухвало. Вона пила світле пиво. Ну, зрозуміло.

На секунду погляд Медока зупинився на мені, а потім він переключив увагу на Джаред, що сидів поруч зі мною.

– І як тобі вчитися у ROTC? – поцікавився він.

- Подобається, - заговорив Джаред. - Доводиться мотатися в сусідній кампус, але потім це буде мені на руку.

Тейт, що притискалася до нього з іншого боку, поплескала його по коліна.

– Ага. Скажи це, малюк: «Тейт, твій батько мав рацію».

Джаред почав тицяти її під ребра. Вона відштовхнула його і розреготалася.

- Перестань.

- Ви ж знаєте, що вам доведеться довго жити порізно? - тон Медок був далекий від доброзичливого, а на обличчі з'явився друк жорстокості. - І його сексуальна попка пропадатиме в джунглях або на кораблях на іншому кінці земної кулі по шість місяців на рік. Тебе це влаштовує? - Він звернувся до Тейт.

Що він робить? Навіщо псує їм вечір? Я ніколи особливо не любила Джареда, але за останню пару місяців він заслужив мою довіру. І у них із Тейт все чудово.

Тейт зібралася і видавила з себе посмішку.

– Звісно, – вона кивнула. - Я сумуватиму за ним, але я йому довіряю, - і вона посміхнулася Джареду. - Адже тебе на хлопців точно не потягне?

- Тільки якщо він дуже збудиться, - вставив Джекс.

- Тейт, я подарую тобі вібратор, - запропонував Медок. – Або можу просто відвідувати тебе час від часу. Ну, знаєш, провідувати, поки його немає поряд.

Я відчула укол ревнощів, але відразу побачила, що Джаред послав його кудись подалі. Думаю, такі жарти були для Медока звичайною справою.

- Так, дякую, - промимрила Тейт. - Думаю, я виберу вібратор.

Я поставила склянку на стіл і подивилася через нього в той бік, де черговий ідіот розважав натовп тим, що співав у караоке якесь огидне диско.

Ой, зачекайте. Все диско огидне. Чому всі, хто намагається співати, обирають диско або кантрі?

Мені варто піти туди і... ні. Навіть не думай про це. Прогнавши з голови цю невдалу думку, я знову повернулася до столу.

І виявила, що Медок вирячився на мене. Його рука все ще лежала у тієї дівчини на коліні, але гладити її він перестав. Я не могла зрозуміти, п'яний він чи ні. Зазвичай на вечірках Медок не був таким серйозним, але за весь вечір він лише раз наближався до барної стійки.

Дівчина праворуч від нього розмовляла з Джексом, але я була не впевнена навіть у тому, що Медок їх познайомив. Мені її теж не уявили, але, мабуть, це та сама, з ким він коротає ночі.

Через кілька секунд вона повернулася до Медока і прошепотіла йому щось на вухо.

Я сповзла трохи нижче, щоби не зустрічатися з ними очима.

- Привіт, Медок. Як життя?

З мого боку столу з'явився зайвий стілець. Піднявши очі, я побачила, що поряд зі мною сідає той хлопець із бару.

Усміхнувшись, він трохи довше, ніж звичайно, затримав на мені погляд.

Медок заговорив повільно та низьким голосом.

- Ейдан, - привітав він. Тільки це прозвучало більше як загроза, ніж дружнє вітання.

- Розкажи мені все, що знаєш про цю красуню, - хлопець звернувся до Медока, показавши на мене.

Серйозно?

Я випростала спину і закотила очі.

- Медок мене не знає. Майже.

Я простягла Ейдан руку.

- Ейдан, це Феллон. Феллон, це Ейдан, – представив нас Медок, проігнорувавши мій випад.

Ейдан потис мені руку, а я посміхнулася у відповідь. Мені поки що було по барабану це нове знайомство, але показувати це Медок я не збиралася.

- Радий познайомитися офіційно, - сказав Ейдан, свердливши мене очима небесно-блакитного кольору.

- Її мати віддає перевагу молодим хлопчикам, - знову втрутився Медок. – А батько заробляє тим, що вбиває людей.

Я заплющила очі і випустила пару через ніс.

Ну, що за тварина.

Я підібгала губи. Медок сильно перебільшував.

Хоча не так і сильно. Мамі дійсно подобалися молодші чоловіки, але от батько спеціально нікого не вбивав. Однак, якщо хтось наважувався перейти йому дорогу, він діяв напевно.

Але все ж...

Ейдан розреготався.

– Мило.

Мабуть, він вирішив, що це був жарт.

- А Феллон дає всім до кого не потрапить, - сухо додав Медок.

Я пропалила його поглядом, а Ейдан закашлявся.

Я вб'ю його!

– Дає списати, я хотів сказати, – уточнив Медок.

Скочивши на ноги, я осушила одну з повних чарок, що стояла на столі.

- Ах, Медок. Ти ж не розповів йому найголовніше. Я вмю співати.

Перекинувши шот, я проковтнула міцну рідину і тільки тоді зрозуміла, що це була текіла. Стукнувши чаркою по столу, я розвернулася і змішалася з натовпом на танцполі. Опинившись поза зоною видимості столика, я прокашлялася, позбавляючись пекучого відчуття в горлі, яке залишила ця отрута.

- Хочеш заспівати? - спитав одягнений як рокер бугай, який відповідав за караоке, коли я підійшла збоку до сцени.

– Ага. У вас є La La Ешли Сімпсон?

Я знову і знову ковтала слину, але все ніяк не могла позбутися присмаку алкоголю в роті. Правда, позитивний ефект був у тому, що я вже відчувала, як він проникає у кров і тіло вкривається приємними мурашками.

- Звичайно, - хлопець кивнув, навіть не подивившись на мене, і ввімкнув потрібну пісню.
– Залазь на сцену.

Опинившись нагорі, я взяла в одну руку мікрофон, а іншу прибрала в задню кишеню джинсів. З різних кінців бару почувся свист. Я обернулася і кинула погляд на столик, де сиділи мої друзі та найлютіший ворог, і побачила, що Джаред і Тейт повернулися до сцени та посміхаються. Джек теж дивився на мене, не помічаючи офіціантку, яка відчайдушно намагалася привернути його увагу: вона нахилилася над ним і щось напружено говорила. Ложбинку в її декольті було видно навіть зі сцени.

Ейдан не відходив від столу, але підвівся, щоб було краще видно, а Медок... Медок змусив кров у моїх венах закипіти. Він присмоктався своїм паршивим ротом до білявки, що сиділа поруч, і заплющив очі, ніби мене не існувало зовсім.

Зчепивши зуби, я напружилася всім тілом, намагаючись не показувати свою злість. Я помітила, що Тейт перевела погляд з мене на Медок і встала, коли почалася музика.

– Поїхали! – крикнув рокер за пультом.

Я стала постукувати ногою по підлозі в такт ритму, що прискорюється, заплющивши очі і посміхаючись, передчуваючи, як розчинюся в музиці.

— You can dress me up in diamonds [Можеш обсіпати мене діамантами],— заспівала я, не в змозі впоратися з солодким вогнем, що розливався по венах.

Мені не треба було дивитися на екран: слова пісні і так вільно злітали з моїх губ. Вона була популярна у моєму дитинстві та міцно в'їлася в пам'ять.

Гортанним голосом я співала рядок за рядком, спідлоба поглядаючи на натовп. Раптом на сцену застрибнула Тейт із другим мікрофоном у руках. Я з подивом усміхнулася.

Вона потрясла кулаком у повітрі, і ми синхронно закричали:

– Ya make me wanna la la! [З тобою мені хочеться робити ла-ла!]

Натовп у залі, здається, збожеволів. І хлопці, і дівчата стрибали як божевільні та співали разом з нами, а я співала та реготала одночасно.

Коли публіка завелася, я зовсім втратила з уваги наш столик. Може, воно і на краще. Злість майже минула, і я була вдячна Тейт, що вона підтримала мене. Приємно було відчувати, що вона на моєму боці.

Але, навіть не бачачи Медок, я сподівалася, що він на мене дивиться. Якщо він не може очей відірвати від мене, значить він точно відірвався від неї.

Я бачу перед собою все, що потрібно до кінця моїх днів.

Здавалося, що Медок, який сказав мені ці слова в червні, і Медок зараз – це дві різні людини.

Він так холодно зі мною спілкувався, і я не знала: чи опинилася на сцені, щоб щось довести чи спровокувати його.

- "Ла-ла-ла, ла-ла-ла", - доспівали ми з Тейт останній рядок.

Я нахилила голову і відразу різко закинула, перекидаючи волосся на спину. Тейт обвила рукою мою шию і прошепотіла:

- Він весь цей час очей з тебе не зводив.

Серце стало битися з подвоєною силою, чи то від її слів, чи то від реакції натовпу, який так тепло мене приймав.

Я знала, що вона говорить про Медок, але вирішила прикинутися дурною.

– Ейдан?

Тейт все чудово зрозуміла і посміхнулася.

- Ні, дурненька. Сама знаєш, про кого я.

Спеціально не повертаючись до столика, я зійшла зі сцени і витерла піт з чола.

Раптом з юрби на танцполі з'явився Ейдан і поклав мені руку на стегно. Я завмерла, а він нахилився над моїм вухом і сказав:

- Це було здорово! Ти чудово співаєш.

Я скромно посміхнулася і підвела очі. Динаміки у всьому залі вже грали звичайну музику. Діджей оголосив перерву, і парочки вже заповнили танцпол.

- Хочеш потанцювати? – прокричав мені у вухо Ейдан.

Я почала шукати очима Тейт, але вона як крізь землю провалилася. Натовп був такий щільний, що знайти в ньому когось ставало серйозною проблемою. Втім, його пропозиція не така вже й погана. Не те щоб мені не подобався Ейдан, просто сьогодні вже вистачить.

- Звичайно, - крикнула я у відповідь. – Один танець, і я піду.

Взявши за руку, він вивів мене до середини танцполу, розгорнув і поклав руки на талію. Потім притяг мене до себе. Я опустила йому руки на плечі. Ми почали гоїдатися з боку в бік під повільну пісню.

- Звідки ти знаєш Медока? – поцікавилася я.

– Ми граємо в одній команді, – він перебирав великим пальцем смужки тканини у мене на спині. – Але його спортивна кар'єра вдаліша за мою. Ймовірно, наступного року він уже буде капітаном, – сказав Ейдан із не дуже задоволеним виглядом.

Другокурсник і вже капітан?

- Він так добре грає? - Запитала я.

Ніколи не бачила, щоб Медок грав у американський футбол.

- Ні, просто у нього гарні зв'язки, - пояснив Ейдан. - Медоку не потрібно добиватися всього наполегливою працею.

Я ніяково опустила очі. Не дуже приємно це було чути.

Я й сама могла б сказати, що Медок – щасливий син багатенького папочки і як сир у маслі катається, але чомусь захотіла за нього заступитися.

Свого часу він закинув піаніно і впритул зайнявся вивченням пристрою автомобіля, старанно навчався, багато читав і годинами пропадав у гаражі. Медок або занурювався у щось із головою, або кидав і більше не торкався.

Може, ім'я й допомогло йому потрапити до команди, але він не став би грати, якби не хотів. І якби розумів, що команда від цього не виграє, теж не став би.

Пальці Ейдану раз у раз прослизали під футболку, то ніжно погладжуючи спину, то міцніше притискаючи мене до нього.

— Мені, мабуть, настав час... — я вже почала прощатися, але раптом відчула, що мене ніби притиснули до стіни.

Погляд Ейдана був прикутий до чогось у мене за спиною.

- Ейдан, ти вільний.

Я моргнула, почувши голос Медок. Він обійшов мене і став поруч.

Повернувшись, я глянула на нього: блакитні очі були сповнені бажання розірвати Ейдан на місці.

О ні. Медок, як завжди, кидався з місця в кар'єр, тільки передбачити момент, коли це станеться, було неможливо.

Ейдан випустив мене із рук.

— Гей, мужику...

Медок підійшов до нас упритул.

- Ще раз торкнешся її - я руку тобі зламаю, - сказав Медок, і було зрозуміло, що він не жартує.

Я дихала все частіше й частіше, бо мене захльостувало хвилею люті.

Ні ні ні...

Ейдан закотив очі й ретирувався, вирішивши, мабуть, що я того не вартий. Медок мав такий вигляд, ніби він зараз когось уб'є.

Та я й сама була готова вибухнути.

– Медок...

Я стиснула зуби.

- А тепер заткнися, - наказав він, майже не дихаючи. - Заткнися і потанцюй зі мною.

Що? Потанцювати з ним?

Ніхто не збирається витягувати мене надвір і влаштовувати сцену з надуманого приводу? Ніхто не кричатиме мені в обличчя і вимагатиме повернутися додому?

Я була така спантеличена тим, що відбувається, що не помітила, як він притягнув мене до себе. Сильними руками він обхопив мене за талію. Мої очі були на рівні його грудей, і я повільно підвела голову.

Ось чорт.

Коли наші погляди зустрілися, все довкола зупинилося, і лише тіла продовжували рухатися у такт музиці. Він вдивлявся в мої очі, ніби намагаючись прочитати щось.

Я зробила глибокий вдих, сподіваючись, що він мене відпустить або я зможу відірватися від нього. Ще хвилинка – і в мене вийде. Тільки насолоджуюся ще трохи теплом, якого не відчувала довгі місяці, серце знову почне битися.

Ще хвилинка – і я відпущу його.

Я заплющила очі. Усього. Лише. Одну. Хвилину.

Я міцніше вчепилася пальцями в його плече, а він владно поклав мені руку на голу спину.

Це були не боязкі дотики Ейдану. Медок обхопив мене всією долонею, намагаючись захопити якомога більшу площу.

Я уткнулася обличчям йому в груди, вдихаючи аромат одеколону. Метелики запурхали у животі. Тремтіння опускалося все нижче. Я посміхнулася. Було так приємно.

Я спробувала зібратися, щоб угамувати тремтіння в голосі, і спокійно сказала:

- Медок, ти тут не один. Чому ти танцюєш зі мною?

Звільнивши одну руку, він узяв мене за шию і погладив великим пальцем по щоці.

– Ти ставиш надто багато запитань.

Притиснувши мене до себе, накрив губами мої губи.

Медок! Вимовити його ім'я вголос не вдалося. Думаю, це було схоже на стогін. У будь-якому разі я швидко заспокоїлася і зрозуміла, що так само належу йому. Мурашки пробігли по всьому тілу, і я відчула, як збудження охоплює мене.

Вдихнувши, він прошепотів:

– Бо мені подобається твій смак, зрозуміла?

І знову почав цілувати мене.

Чорт, так.

Притулившись до нього, я відповіла на поцілунок. Він цілував мене так пристрасно. Здавалося, що в цілому світі існували лише ми двоє.

Його губи були такими ніжними. Він то раптом починав цілувати мене швидше, то ховав язика, то погладжував сережку. Це приводило мене до несамовитості. Медок трохи прикусив мою нижню губу. Я видала стогін і заплющила очі, насолоджуючись солодким блаженством.

Цілувати його, торкатися його, вдихати його запах було насолодою. Мене переповнювали емоції, і я готова була розплакатися від щастя. Він ще міцніше притис мене до себе, і я всім тілом відчула його збудження.

Боже, що ми робимо? Прямо у середині переповненого танцполу. Медок прийшов із дівчиною! Джаред, Тейт і Джекс теж тут і зараз, можливо, вдають, що нічого не відбувається. На мить розплющивши очі, я побачила, що ніхто не звертає на нас уваги. Навколо були одні парочки, яким не було справи ні до кого довкола.

- Медок, - покликала я мало не плачучи.

Він відірвався від моїх губ, обхопив долонями моє обличчя і торкнувся мого носа. Ми обидва важко дихали.

- Я дуже хочу зайнятися з тобою сексом, - простогнав він, і в голові впливла картина тієї дощової ночі в скейт-парку. – Але... – випроставши спину, він опустив руки, – я цього не зроблю.

Його тон був крижаним. Ні сліду того пристрасного бажання, яке я відчувала всім тілом лише хвилину тому.

Він розвернувся і втік у натовпі.

Розділ 20

Медок

Варто було нам знову опинитися разом, як мій план мало не полетів до біса. Тієї ж миті, коли я торкнувся її губ, а вона сказала моє ім'я. Але я нізачо на світі не дав би їй знову піти від мене. Тільки не цього разу. Тепер моя черга.

Легка усмішка грала у мене на губах, коли я повертався до столика. Холодна та недоступна з Ейданом, вона миттєво розтанула в моїх обіймах.

Так, я чоловік.

Кому яка справа, що на танцполі у мене буквально дах знесло від того, який він сексуальний? І що я трохи ревнував її, коли вона вирушила танцювати з Ейданом? І що ладен був убити його, коли побачив, як він запустив руку їй під футболку?

Та пішли вони обидва до дідька!

– Відвали! - розлютилася Ештін, коли я повернувся до столика.

Я побачив, як вона замахнулася, тому встиг зреагувати до того, як вона заліпила б мені ляпас.

– Серйозно? - я підняв руки в повітря і засміявся. – Заспокойся. Це був лише жарт.

Очевидно, вона побачила наш поцілунок.

– Ох ти сволота! - Заволала вона і побігла до бару.

Усі навколо захихотіли. Джаред похитав головою.

Тільки Тейт насупилась.

– Ой, та я вас благаю, – саркастично посміхнувся я. – Ти за мене сумувала, немає сенсу відмовлятися.

Заплющивши очі, Тейт встала і обсмикнула футболку.

- Я думала, що скучала, - зітхнула вона, озирнувшись. - Поводьтєся добре. А я піду до вбиральні, провідаю Феллон.

Не знаю, як їй вдалося простежити за Феллон у такому величезному натовпі, але вона схопилася і втекла лише в її відомому напрямку. Я допив рештки пива і підсунувся ближче до столу. Джек ляснув мене по плечу.

- І ти жодну з них не збираєшся наздоганяти? - Запитав він, гойдаючись на стільці, заклавши руки за голову.

- Тейт і Феллон? – я перевів на нього погляд. - Думаю, вони і без мене чудово впораються.

- Ні, я мав на увазі Феллон та Ештін. Хіба Ештін – не твоя дівчина?

Дівчина. Від цього слова хотілося сховати голову в пісок і більше ніколи не діставати.

– Ні, – я кинув погляд на танцпол. – Коли це ти бачив, щоб я мав дівчину?

Я вивчав поглядом Джареда, який сидів на протилежному боці столу. Він нічого не сказав уголос. Але я все зрозумів на його очах.

Він розумів, що зі мною діється щось дивне. Але як справжній друг він не вважав за потрібне говорити вголос очевидне. Мені було легше від того, що він був поряд.

Я помітив у натовпі червону футболку Тейт і напружився, коли зрозумів, що вона одна.

- Ну, - зітхнула вона, поклавши руки на пояс, - думаю, ми можемо їхати додому. Я вже втомилася.

Вона посміхнулася Джареду, і її погляд ясно говорив про те, що вона ще сповнена сил. Я ж був здивований.

– Де Феллон? - Запитав я.

Тейт уважно уникала мого погляду, вдаючи, що зайнята вмістом своєї сумочки.

- А, Феллон? Та вона... думаю... погодилася піти в інший бар із тим хлопцем, що до нас підсів. Як там його звати? Ейдан?

Я насупив брови, закипаючи від гніву.

– Що?

Що це в біса таке?

Тейт нарешті підняла очі на мене і підігала губи, ніби нічого особливого не сказала.

- Так, - вона знизала плечима. - Я пішла за нею в туалет, а вона там у коридорі з ним розмовляла. Вони вийшли через задні двері.

Піднявшись з місця, я пильно подивився на Тейт.

Вона пішла з ним? Тільки не це.

Ні з ким не попрощавшись, я подався до виходу з бару. Вийшовши на тротуар, я зупинився і подивився на всі боки.

Ну і де вона, чорт забирай? Я буквально задихався від гніву.

Ліворуч стояли лише темні будинки. Праворуч простяглася низка студентських барів. В один із них він міг її відвести.

Вирішено: йду ліворуч. Ейдан нормальний. У мене не було причин підозрювати, що він заманить її в темну підворотню і спробує зробити щось страшне, але мені треба було в цьому переконатися, перш ніж почати перевіряти один за одним набиті розпаленою публікою бари.

Я йшов тротуаром, і в міру віддалення від місця тусовки довкола ставало все тихіше.

Вашу матір.

Я знайду її, вріжу йому, а потім полагоджу машину Тейт, і нехай Феллон провалює з цього міста. Сьогодні ж.

Ми з нею потанцювали, я втратив контроль, поцілував її і після цього сподівався, що вечір скінчиться спокійно?

Чому я не дав їй виїхати раніше, як вона хотіла? Весь час з нашої останньої зустрічі я почував себе нормально. Звичайно, щасливим мене назвати не можна було, але я пережив розлуку і почав жити далі. Хоч би як нудно це прозвучало.

А тепер я навіщось біг за нею.

Я – Медок Карутерс. Я не божеволію по дівчатах і не бігаю за ними. І не хочу, щоб за мною хтось бігав.

Але я не можу дозволити їй піти з ним. Не бувати цьому.

Ліхтарі заливали вулицю яскравим світлом, але ніхто з перехожих навіть віддалено не був схожим на Феллон. Назустріч траплялися лише рідкісні парочки і п'яні студенти, що похитувалися.

Зупинившись на розі, я повернув голову ліворуч і нарешті помітив її. Вона швидким кроком перетнула вулицю і зникла в тіні дерев, осяяних місячним світлом. Але я був певен, що це Феллон. Ця її проклята футболка із порізаною спиною.

В сказі я погнався за нею. Я хотів наздогнати її, перекинути через плече і забрати додому.

У гніві я закричав їй услід:

- Куди ти йдеш?

Вона зупинилася, розвернулася і глянула на мене.

- Ти стежив за мною?

Я проігнорував її запитання.

- Куди ти йдеш? – повторив я.

Вона підібгала губи. Ясно було, що моя присутність їй не до душі і вступати в діалог вона не збиралася.

Але раптом... вона оглянула мене з голови до ніг, і на її губах з'явилася пустотлива усмішка.

- Для того, хто мене ненавидить, - з палаючими очима почала вона, - ти дуже турбуєшся про мої переміщення.

Вона повільно провела рукою по шиї, потім по грудях і вниз, до внутрішньої сторони стегна.

Твою матір.

Мої очі мене не слухалися, мимоволі стежачи за цим рухом.

Феллон зловтішно посміхнулася. Я моргнув, намагаючись відірвати погляд від місця, де зупинилася її рука. Повернувшись до мене спиною, вона ще швидше пішла тротуаром у протилежний від мене бік.

І лише тоді до мене дійшло, що вона одна.

– Де Ейдан? - Закричав я, але вона лише мовчки зникла в темному парку.

Я побіг за нею, на ходу знімаючи з себе і перекидаючи через руку світло-блакитну сорочку.

- Феллон, заради бога. Тут холодно та темно. На, одягни.

Я простяг їй сорочку, але вона не відреагувала.

Від злості довелося прикусити язика.

- Ти не підеш у цей парк одна, - продовжував сердитися я. – Де Ейдан?

– А я звідки знаю?

– А хіба...

Я осікся і повільно заплющив очі.

Чортова Тейт.

Розуміючи, що нерви здають (те, як просто Тейт відпустила її одну вештатися по незнайомому місту, тільки піддавало спеку), я сердито видихнув через ніс.

Зрозуміло, Тейт припустила, що я побіжу за Феллон, і не прогадала.

- Ясно: мабуть, мене розіграли. Я був цілком впевнений, що ти пішла з бару з ледь знайомою людиною.

- Ну звичайно. Адже це так схоже на мене, так?

Феллон сильно обурювалася.

- Мені здалося, що на танцполі тобі подобалося його суспільство.

Я намагався не відставати від неї і при цьому не тікати. А вона йшла дуже швидко.

- Ага, як і тобі у товаристві тієї брюнетки! – кинула Феллон через плече. - Ні, Медок, я не скаржусь. Мені до цього немає ніякої справи.

Ох сука.

- Гей, - на образливі слова я відповів добродушною усмішкою. - Я пережив усе, що було, і рухаюся далі. Це не складно. І я впевнений, ти в Чикаго займаєшся тим самим.

Я обігнав її і перегородив шлях, дивлячись на неї згори донизу. Кожен м'яз на її обличчі напружився.

- Зважаючи на те, як легко ти розсовуєш ноги переді мною, - продовжив я, - впевнений, у тебе немає проблем з особистим життям у коледжі.

Її очі спалахнули. Вона з силою штовхнула мене в груди обома руками, але я зробив крок назад. Феллон голосно втягнула повітря. Її охопила лють. Смарагдові очі палали гнівом, а скуйовджене волосся доповнювало образ, обрамляючи грізне обличчя.

- Давай-давай, - підначував я, посміюючись. - Ти знаєш, як я люблю з тобою сваритися. Тебе це заводить, і ти сама на мене стрибаєш.

Стиснувши руку в кулак, вона направила його мені прямо в обличчя швидше, ніж сама зрозуміла, що робить. Удар кісточок припав прямо в щелепу. Я навіть не спробував її зупинити. Люблю, коли Феллон злиться. І завжди любив.

Підборіддя палало від гострого болю. Стиснувши губи, я відчув солонуватий присмак крові в роті.

Але Феллон не збиралася закінчувати, продовжуючи махати кулаками. Пропустивши два жорсткі глухі удари в груди, я схопив її за зап'ястя і нарешті зупинив.

- Ненавиджу тебе! - Кричала Феллон, а я все одно насолоджувався тим, що відбувається, і нічого не міг з цим поробити.

Коли я розреготався, вона остаточно злетіла з катушок.

Вирвавшись, Феллон відбігла на півметра і стала штовхатись, а потім і зовсім впала на мене, поваливши на землю. Я опинився на газоні, а Феллон - на мені, але я швидко виправив становище, і вона опинилася знизу.

Дякувати Богу, вона не кричала, а тільки намагалася вирватися, спопеляючи мене поглядом. Господи, будь ласка, тільки жодної поліції. Нормальні люди навряд чи зрозуміють та оцінять такий «прикол». Я не збирався завдавати їй болю. Я просто хотів від неї уваги.

Притиснувши руки Феллон до землі поруч із головою, я ліг на неї всім тілом і прошепотів на вухо:

- Що я такого сказав? - я відчував, як піднімається і опускається її груди. - Ти що, не розважаєшся в коледжі? Чи тебе злить, що я говорю про це? Не треба бентежитися свого способу життя, Феллон. Це спадкове. Зрештою, ти дочка своєї матері.

Вона напружилася і спробувала підвестися, щоб скинути мене, але я не дозволив.

- Ну, давай же! - підначував я, спостерігаючи, як у її очах з'являються сльози, які я так жадав побачити. - Давай. Визнай це!

Вона не збиралася коритися. У неї було таке обличчя, що, здавалося, вона ось-ось вибухне. А потім вона закричала:

- У мене ніколи нікого не було, крім тебе, сволота!

І я зупинився. Весь світ зупинився.

Я тяжко видихнув. Від веселоців не залишилося і сліду. Серце шалено стукало.

Що вона, чорт забирай, зараз сказала?

Примружившись, я пильно подивився на неї. Вона хрипко дихала, готова розірвати мене на маленькі шматочки.

- Нікого, - рикнула вона. – А тепер слізь з мене – чи я закричу.

Я не міг повірити цим словам.

- За два роки, що ми не бачилися, у тебе нікого не було? - Запитав я, все ще нависаючи над нею.

– Не було. Зате тепер точно буде, – загрозливий шепіт пролунав страшніше за тисячу криків. – Від тебе залишаться лише невиразні спогади.

Я раптом зрозумів, що майже її не слухаю, бо в мене почалася ерекція. Може, вся справа була в позі, в якій ми лежали в запалі бійки, або в моєму несвідомому бажанні підкорити її, але мені знову захотілося сексу.

У роті Фелоон я побачив срібний відблиск від пірсингу і інстинктивно провів язиком по своїх зубах, відчув присмак заліза, який відчув під час нашого танцю в барі.

Трохи віддихавшись, вона облизала губи. Але так і не ворухнулася. Я пильно дивився на неї.

М'яким, спокійним голосом – аби не злякати – я заговорив з нею.

- Ти поводишся як безсовісна і безсердечна сука. Наче тобі подобається завдавати болю. Але я бачу тебе наскрізь, Феллон. І насправді ти шалено збуджуєшся поруч зі мною, - вона закрила рота і проковтнула. – І так було завжди. Знаєш чому? Тому що я не намагаюся вбити твоїх демонів. Навпаки, я з ними заразом.

Вона почала дихати частіше. Її вії затремтіли.

– І я теж хочу тебе. І завжди хотів, - додав я і вп'явся губами в її губи.

Вона глухо застогнала. Моє чоловіче самолюбство було задоволене. Я хотів цілувати її знову і знову. Чим частіше мої губи торкалися її, тим більше закипала пристрасть.

Ще, ще, ще. Все моє тіло палало. Як їй це вдається щоразу?

Витягнувши ноги, я накрив її тіло собою і притиснув зап'ястя до землі. Я мало не збожеволів від задоволення, коли вона, замість того щоб усіма силами відбиватися, взялася руками за моє обличчя і поцілувала мене у відповідь.

М'які губи обхопили мої, а гарячий і вологий язик проникнув усередину, і я почав грати з ним. Щоразу, коли кулька пірсингу торкалася чогось у мене в роті, кров з новою силою приливала до члена.

- Господи, Феллон. Твій гробаний язик, - видихнув я і знову припав до її губ.

Цілуватися і відчувати її серезку в роті було так приємно, що я був готовий займатися цим усю ніч, до самого ранку.

Коли я дізнався, що був у неї єдиним, то відчув одразу мільйон емоцій, у яких не так просто було розібратися. Єдине, про що я міг думати, що хочу бути для неї першим у всьому. Я міг не переживати, що вона порівнюватиме мене з іншими хлопцями. Але мене хвилювало, чи зможу я втілити у життя всі її фантазії. Що, як не дивно, являло собою складніше завдання. Я хотів дати їй усе, чого б вона не забажала.

Я перекотився по землі ближче до неї і, не відриваючись від губ, провів рукою по животу і прослизнув під джинси.

– Боже.

Замішавшись, я ширше розплющив очі і дивився на неї. Під джинсами на ній не було білизни.

Опустивши руку нижче, я проникнув у простір між ніг, намацав те, що шукав, і посміхнувся, відчувши, якою мокрою вона вже була.

Феллон закинула голову і голосно зітхнула.

- Знаєш, як сильно ти мене заводиш? – моє запитання прозвучало швидше як звинувачення. – Така соковита та... ідеальна.

Моя.

Проникнувши двома пальцями всередину, я мало не відключився від задоволення. Така гаряча. Пальці буквально тонули у її волозі.

- Я хочу увійти в тебе, - сказав я, рухаючи пальцями все швидше і швидше.

- Медок, будь ласка, - благала Феллон, але я лише нахилився і провів кінчиком язика краєчком її вуха. Здригнувшись, вона притулилася до мене головою.

- Ні, ще рано. Я хочу, щоб сьогодні в тебе стався ще один раз.

Підвівшись на колінах і знову схилившись над нею, я дістав руку з джинсів, піднявся вище, задрав футболку, оголюючи груди, і почав покривати поцілунками живіт, пестячи губами бархатисту шкіру. Опускаючись все нижче, я знову дістався джинсів.

- Ні, Медок, так не можна, - схопившись за мою голову, вона підвелася. – Адже нас можуть побачити.

- Мені зовсім начхати.

Розстебнувши гудзик, а за ним і блискавку, я одним рухом спустив її джинси до колін, і пірнув між ніг, прагнучи знову відчутти цей смак.

Надворі стояв жовтень. Надворі було прохолодно, але я не помічав цього, бо весь горів від пристрасті. І її тіло було таким гарячим.

Я підняв на неї очі і почав грати язиком з клітором, посміхнувшись, коли побачив, як вона затуляла обличчя руками.

Феллон бентежилася. Це викликало мене в екстаз. До цього моменту я думав, що був не єдиним, із ким вона займалася оральним сексом. Але тепер точно зрозумів, що я теж перший. Я був першим у всьому. Вона вся моя.

Я щільно притиснувся язиком до пульсуючого клітора і почав рухати їм по колу, і незабаром вона прибрала руки від обличчя і схопила мене за волосся.

Феллон почала незграбно смикати ногами, і я зрозумів, що вона намагається стягнути джинси.

Що за дівчина.

Підвівшись, я взявся за пояс, який був уже на рівні кісточок, зняв з неї джинси і жбурнув убік.

- Твою матір, - тихенько простогнав я, розглядаючи її.

На ній була одна тільки задерта футболка, все інше тіло було голе. Я знову розташувався біля неї між ніг. Вона стиснула моє волосся в кулак, а я продовжив рухати язиком: то вгору-вниз, то навколо клітора.

- Медок, - задихаючись, прошепотіла Феллон, почавши тертися об мій язик. - Мені так добре. Дай мені скінчити. Будь ласка.

Все моє тіло було напружене до краю, і в районі паху все знемагало від збудження. Член терся об джинси, і я відчував, як під футболкою краплі поту скочуються по спині.

Я більше не міг це терпіти.

Це було навіть не збудження чи бажання, а тяжіння, якому неможливо чинити опір. Я хотів її так, що низ живота палав вогнем, і я гнав від думки про те, що вона знову використовує мене. Хоче Феллон визнати це чи ні, але між нами існує шалений нерозривний зв'язок.

Я накрив її промежину губами цілком і проник язиком усередину, змусивши Феллон застогнати. Я то пестив і смоктав її, то входив усередину.

- О боже, Медок.

Закинувши голову, вона дихала все частіше, а за хвилину затремтіла всім тілом. Я обхопив її за стегна, і, вчепившись мені у волосся, вона скінчила.

Я тримав її на вазі, а вона тремтіла у мене в руках. Опустивши її на землю, я сів навпочіпки і дістав з гаманця презерватив. Перш ніж вона встигла розплющити очі, я розірвав упаковку, надів її і занурив головку в її гарячу пульсуючу плоть. Я хотів увійти до неї до того, як оргазм закінчиться. Дихаючи так само часто, як вона, я нахилився, стягнув із себе футболку і відкинув убік. Однією рукою спираючись об землю, іншою я направив член усередину. Вона підвелася, обхопила мене за плечі і пристрасно поцілувала.

Я погладив головкою її клітор. Її губи затремтіли.

– Ляж назад, – крізь зуби прошипів я. – Я хочу увійти до тебе.

Вона розслабилася, опустила на землю і розвела ноги ширше. Я увійшов до неї однією головою, потім підвівся і увійшов на всю довжину.

– Ох! - Простогнала вона, а я заплющив очі і видихнув.

Піднявши її коліна, я міцно обійняв Феллон руками і притиснув до себе, щоб проникнути ще глибше.

- Медок, - розгублено шепотіла вона.

Її погляд був затуманений, вона хотіла більшого. Дівчина схопила мене за попу і притиснула до себе, і я здригнувся, коли вона вп'ялася нігтями в мою шкіру. Мені зподобалося.

– Ось так, – прошепотів я і почав швидко рухатися. - Ласкай мене, Феллон.

Ще більше притиснувши мене до себе, вона провела руками по спині, а потім притягла мою голову і знову поцілувала. Немов божеволіючи, вона провела язиком по моїй шиї, облизала мочку вуха і з новою силою почала цілувати.

- Швидше, Медок, - прошепотіла вона мені на вухо. - Жорсткіше.

Однією рукою я спирався на землю, а другою стискав її груди. Я входив до неї, і з кожним рухом вона чіплялася в мене сильніше і сильніше. Я заворожено дивився, як її тіло здригається від кожного мого поштовху.

Я повністю розчинився у ній. Може, я й міг би жити без неї, але мені напевно цього не хотілося. Я хотів щодня прокидатися з нею в одному ліжку. Хотів, щоб вона сиділа в мене на колінах. Хотів носити її на руках із цього моменту і до кінця наших днів.

Це моя дівчинка. Я зрозумів нарешті, чому Джареду така потрібна була Тейт і чому він так хотів заповідати їй біль, коли думав, що не може любити її.

Він просто її хотів.

Закусивши нижню губу, Феллон підняла на мене очі, і я побачив її затуманений погляд. Раптом усе там так стислося, і я зрозумів, що вона зараз скінчить.

- Залишся зі мною, - прошепотів я, не відриваючи від неї очей.

На кожен мій рух вона зітхала, і її смарагдові очі благали не зупинятися. Стиснувши зуби, я увійшов до неї до упору.

Вона заплющила очі і закричала. Я теж відчув, що зараз закінчу, відчувши, як скорочуються м'язи піхви, стискаючи мене з усіх боків, але все ж таки зробив ще два різкі рухи і тільки після цього знесилено впав їй на плече. У тиші нічного парку було чути тільки наше розпалене дихання.

Чорт.

Мені не хотілося дивитися на всі боки, бо я боявся, що нас могли помітити. Її останній стогін був дуже гучним. Шкіра горіла. Серцебиття потихеньку сповільнювалося.

Вона припала головою до мене. Я підтягнувся трохи вище, щоб діставати до неї губами. Вона розплющила рота і благаючи дивилася на мене. В її очах були біль та насолода.

Взявши запрошення, я поцілував її ніжно обійняв за плечі, накриваючи своїм тілом.

Вона притулилася до мене губами і поцілувала так глибоко, як ніколи.

- Медок, - прошепотіла вона, вся тремтячи. – Я...

- Тсс, - зупинив її я і знову поцілував.

Нам багато треба було сказати один одному. Але не сьогодні.

Тієї ночі я спав на дивані в татовому будинку, бо не хотів налякати Феллон. Вона могла подумати, що все відбувається дуже швидко і заходить надто далеко. Наші північні пригоди могли налякати її, а мене дратувало, що доводиться ходити навколо неї навшпиньки.

Я ніколи не дбав про жодну дівчину і не розумів, що відбувається. Чи то справа була в мені, чи то Феллон так на мене діяла. Ми з нею почали зарано, коли були дітьми. Може, тому більше жодній жінці так і не вдалося роздобути мене. Я не знав і був зовсім не налаштований копатися у собі.

Тож вирішив: нехай усе йде своєю чергою.

Тому я не став форсувати події і наполягати, щоб ми спали в одному ліжку, а дозволив їй трохи прийти до тям.

Коли ми з Феллон повернулися, Джаред і Тейт були вже вдома. Я їх не бачив, але, судячи з приглушених звуків, що лунали з їхньої кімнати, вони ще не спали.

Я ще раз довго і з почуттям поцілував Феллон, перш ніж побажати добраніч. Наступного ранку я прокинувся через те, що Джаред тріпав мене за плече.

- Гей, ми скоро їдемо, - попередив він.

Я витягнув руки з-під ковдри і продер очі.

– Усі вже встали? - Запитав я і сів на ліжку.

Він виставив дві сумки до холу поруч із дверима.

- Так, і Феллон вже поїхала.

Я звів ноги з ліжка і сперся ліктями на коліна.

– Що? - Вигукнув я, подивившись на нього в надії, що це жарт.

- Думаю, вона розбудила Джекса з ранку раніше, щоб він полагодив машину, - він з розумінням подивився на мене. - І це, звичайно, не зайняло багато часу, тому що потрібно було лише поправити клапан. Тож вона вже годину як у дорозі.

Зупинившись, він пильно подивився на мене, не перестаючи жувати жуйку. Друг чекав, що я відповім.

- Бути не може! – скрикнув я, схопив вазу зі столика і жбурнув у інший кінець кімнати.

Вона вдарилася об стіну і розлетілася на уламки.

Я відкинувся на спинку шкіряного дивана і в розпачі затулив обличчя руками.

Якого біса?

- Що трапилося? - спитав Джекс, виходячи з-за рогу.

Я поклав голову на подушку, заплющив очі і заклав руки за голову.

- Нічого, - відповів Джаред за мене. - Дай я сам розберуся.

Я не чув, як пішов Джекс, але коли опустив руки і розплющив очі, його вже не було. Джаред обійшов столик і сів у коричневе шкіряне крісло.

- Залишок вихідних вона проведе у Шелберн-Фоллз. Їй написала мати і не зрозуміло чому попросила приїхати, – сказав Джекс.

Я сердився, і мені було важко думати.

Джаред прибрав руки в кишеню толстовки і, схоже, знімав із зв'язки один із ключів.

- Ми зараз поїдемо, - сказав він, закінчивши. - Заїдемо до батьків, а ввечері у Тейт гонка. Поїхали з нами.

Я похитав головою, навіть не глянувши на нього.

Він що, здурів?

Джаред простягнув мені ключ.

- Від будинку Тейт, - пояснив він. - Феллон ночуватиме там. Містер Брандт поїде в місто у справах відразу після обіду, Тейт буде зі мною в нашій кімнаті в тебе вдома. А ти розберешся з усім цим.

Я знову похитав головою.

- Нізащо. З мене досить.

Феллон хоч раз хоч би пальцем поворухнула заради наших стосунків? Це була остання крапля. Якщо вона не в змозі мені відкритися і поводитися по-людськи, значить, вона цього не варта.

Джаред підвівся і опустив ключ мені на груди.

- Просто їдь туди, - скомандував він. – І виріши свою проблему. Я хочу знову побачити старого Медока, свого друга.

- Ні, - упирався я. - Я не буду знову за нею бігати.

- Я розповів всій школі про своє плюшеве ведмежа, щоб повернути Тейт, - він подивився на мене зверху вниз. – Треба. Прикласти. Більше. зусиль.

Але нічого не міг зробити.

Феллон знала, як сильно я хочу її. Думаю, вона розуміла, що мені не начхати на те, що відбувається між нами. Але я не міг їй довіряти. А вона чомусь лише грала моїми почуттями.

Коли їй захочеться поговорити, хай сама знайде мене.

Розділ 21

Феллон

- Тато?

Я щойно прокинулася на лікарняному ліжку і дивлюся на нього знизу вгору. Він стоїть переді мною в кремовому светрі з косами та коричневою шкіряною курткою. Від нього пахне кавою та дорогим парфумом.

Він дивиться на мене стомленим, сповненим болем поглядом.

- Подивися, що ти з собою зробила.

Я заплющуюсь, з очей починають текти сльози.

- Татусю, пробач мені.

Дихання перехоплює. Я так чекаю, що він мене обійме.

Він мені дуже потрібний. Він усе, що маю.

Порожнеча. Самотність. Я така самотня тепер. У мене нікого немає. Мати поїхала. І навіть не дзвонить. Дитини також більше немає. Я інстинктивно кладу руки на живіт, але відчуваю лише слабку пульсацію всередині.

Сльози обпікають очі, і я відвертаюсь убік, беззвучно ридаючи в темній кімнаті.

Це не моє життя. Моє життя не мало стати таким. Я не мала в нього закохуватися. І зламатися теж не мала.

Але після абортів я ніби загрузла в болоті і вже не могла до ладу ходити. Не могла їсти. Тяжкість у грудях наростала з кожним днем. Я весь час була втомлена від занепокоєння і постійних головних болів. Де він був весь цей час? Чи намагався зі мною зв'язатися? Чи думав про мене?

Я не розуміла, як сильно люблю його, доки нас не розлучили. Мама казала, що це швидкоплинне захоплення. Удар. Що я від нього оговтаюся. Але щодня приносив нові розчарування у житті. Я покинула навчання. Я не мала друзів.

Нарешті я потай приїхала в Шелберн-Фоллз і виявила, що Медок поводить себе як ні в чому не бувало, як і попереджала мати. Він ні секунди не заціклювався на тому, що трапилося. Єдине, що займало його думки, – це дівчина, голова якої рухалася в нього між ніг. Вибігши з дому, я застрибнула у взятую без попиту татову машину. А через три дні – ось вона я, лежу тут із пораненими руками та гострим болем у грудях.

Я роблю глибоке зітхання і завмираю. Батько хватає ковдру з простирадлом, стягує з мене і жбурляє на підлогу.

- Тату, що ти робиш? - скрикую я, помітивши, яким крижаним поглядом він дивиться на мене.

Тато смикає мене з ліжка і тягне за лікоть з такою силою, що боляче руці.

– Ай, татусю! – ногою я, кульгаючи босоніж слідом за ним.

Він тягне мене у ванну. І тягне за руку так сильно, що, здається, будь-якої миті може її вивихнути.

Що він робить?

Я бачу, як батько затикає корком злив у раковині і починає наповнювати її водою. Пальцями іншої руки він міцно вчепився мені в руку, і я починаю дихати частіше.

Він підтягує мене до раковини і кричить:

- Хто ти?

Сльози течуть по обличчю. Крізь ридання я відповідаю:

- Твоя дочка.

- Неправильна відповідь.

Він хватає мене за потилицю і занурює обличчям на повну раковину.

Ні!

Задихаючись, я починаю захлинатися, бо батько тримає мою голову під водою. Я молочу руками і намагаюся чинити опір, але він надто сильний. Я трусю головою і намагаюся боротися, але слизькими руками не виходить ні в що впертись.

Вода попадає в ніс, очі щільно заплющені, але їх все одно обпалюють сльози. Раптом мене різко висмикують із води.

- Тату, перестань!

Я кашляю і відплювуюсь, з носа та з підборіддя тече вода.

Його голос лунко віддається в кімнаті.

- Ти хочеш померти, Феллон? – від злості він ривком тягне мене за волосся. - Тому ти це зробила, правда?

– Ні...

Я намагаюся вирватися, перш ніж він знову занурить мене у воду, перекриваючи доступ повітря. У мене ледве вистачає часу набрати повних легень. В очах темніє. Він знову занурює мене в раковину. Неглибоко, але достатньо, щоб не було чим дихати.

"Рідний батько не вб'є мене", - переконую я сама себе.

Але мені боляче. У мене розтягнуте плече, а порізи на руках, схоже, знову кровоточать.

Він знову висмикує мене з води. Не перестаючи плакати, я завожу руку за спину і хапаю його за руку, якою він мене топить.

- Хто ти? - Він повторює питання.

- Твоя дочка! – я тремчу від страху всім тілом. - Тату, перестань! Я твоя дочка!

Я здригаюся від ридань. Перед нічної сорочки весь мокрий, вода стікає по ногах.

Батько гарчить мені в ухо:

– Ти не моя дочка. Моя дочка не здається. На дорозі не було слідів гальмування, Феллон. Ти спеціально врізалася у дерево!

Я намагаюся помотати головою, незважаючи на те, що він продовжує мене тримати. Ні. Ні, я цього не робила. Я врізалася не спеціально.

Густа слина заповнює рот, я заплющуюсь, згадуючи, як виїжджала з дому Медока і ховалася у батька недалеко від Чикаго. А потім узяла одну з його машин і... ні, я не намагалася врізатись у дерево.

Тіло тремтить, і біль заповнює його. Я просто відпустила кермо.

О Боже.

Я ловлю ротом повітря якнайшвидше і схлиплюю, бо не можу стримувати істерику. Що зі мною трапилося, чорт забирай?

Я запинаюся. Батько притискає мене спиною до стіни поряд із раковиною. Перш ніж я встигаю прийти до тями, він б'є мене по обличчю. Лунає гучний хлопок, я здригаюся, відчуваючи пекучий біль на щоці.

- Перестань!

В очах каламутніє, але я намагаюся чинити опір.

Він хапає мене за плечі і знову притискає до стіни. Я реву.

- Примусь мене, - відповідає він.

Я б'ю його кулаками в груди, вкладаючи в удари всю вагу свого тіла.

- Перестань!

Він робить крок назад, щоб устояти на ногах, але повертається і хапає мене за голову.

- Ти не думала, що, коли мати відвезла тебе, мене наче випатрали? - Запитує батько. У нього спустошений погляд. - Я тоді мало не пробив кулаком усі стіни в будинку, Феллон. Але я впорався з цим болем. Тому що так ми живемо. Ми проковтуємо все те лайно, що підкидає доля, поки не вибудовуємо навколо себе таку міцну стіну, яку ніхто не в змозі зруйнувати, – він починає говорити тихіше, але його голос від цього звучить ще жорсткіше. – Це я й зробив. Я дозволив їй забрати тебе, бо знав, що життя з цією повією зробить тебе сильнішою.

Я стискаю зуби, намагаючись стримувати сльози і дивитись йому у вічі. Я люблю батька, але не можу пробачити йому, що він так легко відмовився від мене. Думаю, він вирішив, що так зможе убезпечити мене від його ворогів. Але чи зробило життя з матір'ю мене сильнішою? Звичайно, ні. Подивіться на мене. Я стою перед ним вся заплакана і зламана. Жодна я не сильна.

- Ти не можеш здатися. Ти не можеш піти! – кричить він. – У тебе буде нове кохання та інші діти, – реве батько і трясє мене за плечі, пильно дивлячись у вічі. - А зараз. Вбий. Свою. Біль! – люто кричить він. - Придуши її!

Від його голосу я здригаюся і перестаю плакати. Тільки дивлюся на нього широко розплющеними очима.

Він міцно тримає мене за плечі, змушуючи дивитися собі у вічі. Я шукаю щось на чому можна сфокусувати погляд. Хоч щось. Я зосереджуюсь на найменшій деталі, яку можу знайти. На чорних зіницях.

Я не моргаю. І не рухаюся.

Його зіниці такі темні, що я уявляю, як лечу просторами космосу з надсвітловою швидкістю. У моєму світі немає нікого, окрім нього. Чорні зіниці обгортає золота окантовка. Цікаво, у мене того ж кольору очі, але ця особливість мені не передалася. Білі прожилки на кришталіку нагадують блискавки, а край смарагдової райдужки там, де вона переходить у білок, схожий на бриж на воді.

Непомітно для мене ми починаємо дихати в унісон. Точніше, я підлаштовуюсь під ритм його дихання.

Вдих видих. Вдих видих. Вдих видих.

Згадуючи обличчя Медока, я міцніше стискаю зуби, а коли повертаються спогади про перервану вагітність, я починаю ними скреготати. Голос матері звучить у вухах, у роті все пересихає. Я ковтаю величезну грудку, що встала впоперек горла, відчуваю, як вона проходить стравоходом і падає в шлунок. Бачення зникають.

Весь цей біль ще в мені. Тяжкість нікуди не зникла. Але я змогла заховати її глибше.

Батько випускає з рук плечі і гладить великим пальцем мою щоку, тримаючи за підборіддя.

– А тепер хто ти? - Запитує він.

- Феллон Пірс.

- Де ти народилася?

Мій голос спокійний.

- У Бостоні, штат Массачусетс.

Він робить крок назад, звільняючи трохи простору попереду мене.

- І чим ти хочеш займатися у цьому житті? - Запитує батько.

Я піднімаю на нього очі і шепочу:

– Я хочу створювати нові речі.

Він простягає руку, бере з полиці рушник і дає його мені. Я притискаю рушник до грудей. Мені не холодно. Я взагалі нічого не відчуваю.

Він нахилиється і цілує мене в лоба. Наші очі зустрічаються.

- Які б хвилювання не відбувалися на поверхні моря, вони не турбують спокою його глибин, - він цитує Ендрю Харві. - Ніхто не може змусити тебе перестати бути собою, Феллон. Не давай нікому такої влади.

Раптом мені спало на думку, що я не плакала з того самого дня. Бувало, що я була близька до цього, проте за два роки не промовила ні сльозинки. Батько протримав мене рівно тиждень. Цього часу виявилось достатньо, щоб порізи від уламків лобового скла зажили. А потім він відправив мене назад до школи-інтернату, будувати своє нове життя.

Цим я й зайнялася. Є речі, яким можна навчитися лише з власного гіркого досвіду. Життя продовжується, рано чи пізно на твоєму обличчі знову з'являється усмішка, а час заліковує рани або притуплює біль, якщо не може їх залікувати.

Я виправила оцінки, завела кілька друзів, багато сміялася.

Хоча й пробачити також не змогла. Зрада – це ніж у спину, а він завжди глибоко ранить. Ця рана і змусила мене повернутися до міста у червні. Але я й уявити не могла, що Медок досі мав таку владу наді мною.

Він хотів мене. Я це знала. Я це відчувала. Але чому? Що я такого зробила, щоб він так зациквився на мені?

Коли нам було по шістнадцять, він був вірний тільки мені, – в цьому я не сумнівалася. Чи мала тепер я право ненавидіти Медока за те, що він спробував забути мене, подумавши, що я покинула його з власної волі?

Мені так треба було розповісти йому. Все, що він має повне право знати. Але раптом я жахнулася, що вже й так розповіла надто багато.

Медоку чудово жилося без мене. Наші відносини почалися в невдалий час. Їм не було куди розвиватися. Він зовсім не знав мене, не уявляв, чим я цікавлюсь. Ми говорили тільки про якісь дурниці.

Як тільки він задовольняв свою потребу в сексі, одразу йшов. Ні про яку дитину говорити і не було сенсу. Якби він дізнався про нього, то, безперечно, втік би. Медок зовсім не був готовий нести за когось відповідальність. І невідомо, чи буде колись здатний до цього.

По дорозі в Шелберн-Фоллз, куди мені треба було повернутися з-за матері, я слухала гучну музику, намагаючись заглушити почуття провини, що наростало. Вранці мати написала, що я залишила в будинку свої речі і якщо я не приїду їх забрати, то все це вирушить у смітник.

Я похитала головою і потерла стомлені очі. Чорні металеві стулки воріт повільно розійшлися убік, коли я, набравши код, повільно в'їхала у двір на G8.

Була субота, близько дванадцятої пополудні, і блакитним жовтневим небом пливли рідкі хмарки. Надворі було прохолодно, а я не взяла з собою куртку. Нічого, обійдуся толстовкою із джинсами. Волосся було розпущене ще минулої ночі, але, прийнявши з ранку душ, я їх злегка розчесала. Мені чомусь хотілося, щоб на волоссі залишався запах Медок разом зі шматочками трави, які я досі там знаходила. Припаркувавшись навпроти будинку Карутерса, прямо за маминим авто, я взяла з пасажирського сидіння окуляри.

Вони з'явилися в мене багато років тому і були призначені лише для читання, але я їх носила майже постійно. У них я почувала себе захищеною.

Увійшовши до будинку, я перетнула фойє, пройшла в сходовий хол і через нього в задню частину будівлі. У ньому стояла тиша. Він здавався таким порожнім, ніби всіх спогадів, пов'язаних з ним, і сім'ї, що жила тут, не було зовсім. Холод мармурової підлоги проникав крізь підшви кедів і пробирав до кісток, а високі стелі більше не зберігали тепло.

Заглянувши у внутрішній дворик через скляні двері, я побачила Едді. Вона підмітала довкола басейну, вже зтягнутого на зиму брезентом.

Придивившись уважніше, я помітила, що джакузі теж накрито. Коли ми тут жили, ним користувалися і в холодні місяці, як і садовими меблями, і барбекю. Батько Медок любив смажене на відкритому вогні м'ясо, і вони з Медок могли взятися за приготування стейків навіть у середині січня.

А тепер весь внутрішній дворик був у запустінні. Вітер кружляв по ньому сухе листя, і всі старання Едді привести його в порядок були марні. Та вона й не дуже намагалася.

Так, у мешканців цього будинку були проблеми, але він знав і інші історії, сповнені сміху та світлих спогадів. Тепер же він здавався мертвим.

Я відсунула скляну ступку і пішла через двір стежкою з кам'яних плиток.

– Едді!

Вона навіть не глянула на мене. Її голос був зовсім не таким радісним, як колись вона вітала мене минулого разу. Вона відповіла тихо та спокійно:

- Привіт, Феллон.

Я зняла окуляри і прибрала їх у задню кишеню.

- Едді, мені так шкода.

Вона закусила губи.

– Правда?

Мені не треба було пояснювати їй, про що я шкодую. Нічого в цьому будинку не вислизало від неї. Я знала, що вона в курсі, що весь цей гармидер із розлученням почалася через мене і що Медока змусили поїхати теж з моєї вини.

- Так, правда, - запевнила її я. – Я ніколи не хотіла, щоб все так закінчилося.

Мені не було чого їй брехати. Я хотіла кинути Медока сама і болючіше зачепити Джейсона і маму, але й подумати не могла, що та так заперечить розлучення і що Медок через це постраждає.

Але, якщо чесно, про Едді я взагалі не подумала.

Вона видихнула і продовжила похмуро мести доріжки.

- Ця сука думає, що їй вдасться забрати будинок, - пробурмотіла вона собі під ніс. - А якщо це станеться, вона розпродасть усе, що тут є, залишивши будинок порожнім.

Я підійшла ближче до Едді.

- Вона його не отримає.

- Та яка тепер різниця?

Я хотіла відповісти, але вона таким гірким тоном сказала це, що я вирішила промовчати.

- Джейсон проводить більшу частину часу в Чикаго або в будинку у Кетрін, Медок вже кілька місяців не було вдома.

Я відвела очі. Щоки горіли від сорому.

Це моя робота.

Сльози знову виступили на очах, так що я заплющила очі і проковтнула. Я все виправлю. Я маю це зробити. Мені з самого початку не варто було приїжджати сюди. У Медок все було добре. У всіх було добре до моєї появи.

Будинок, який колись наповнював радісний сміх галасливих компаній, стояв тепер порожній, а сім'я, яку Едді любила і про яку дбала, розпалася на частини і роз'їхалася. Останні три місяці вона провела практично на самоті. Через мене.

Я відступила, розуміючи, що ще від одного вибачення їй не стане легше, і, розвернувшись, попрямувала до скляних дверей.

- У тебе в кімнаті залишилися якісь речі, - крикнула Едді, і я обернулася на її голос. – А ще у підвалі кілька коробок.

Що? Не було в мене нічого у підвалі.

– Що за коробки? - Зніяковіло запитала я.

- Просто коробки, - повторила Едді, не дивлячись на мене.

Які ще коробки?

Я увійшла до будинку, але замість того, щоб піднятися нагору і зібрати речі, спустилася до підвалу, не розуміючи, що може перебувати в цих коробках, адже мати викинула все, коли робила в моїй кімнаті ремонт.

Пройшовши яскраво освітленими сходами, я ступила на килим, і мої кроки стали практично безшумними.

Підвал був додому: такий же величезний, з чотирма кімнатами. В одній з них було влаштовано додаткову спальню, в другій містер Карутерс зберігав алкоголь. У третій лежали святкові прикраси, а остання кімната, найбільша, була відведена під ігрову, де знаходилися приставка з відеоіграми, більярдний стіл, аерохокей, настільний футбол, гігантський телевізор з плоским екраном і ще купа всього, чим може розважити себе хлопець-тинейджер. Медока в компанії друзів. Ще там стояли холодильник, забитий прохолодними напоями, та м'які дивани.

Єдине, що змушувало мене час від часу сюди спускатися, – те, що одного разу містер Карутерс вирішив: тут має бути щось і для мене.

І у підвалі з'явилася рампа.

Він сподівався, що так ми з Медок подружимося, тому що я не вмiла заводити друзів, але нам хоч-не-хоч довелося б спілкуватися, перебуваючи в одному приміщенні. Він би грав у підвалі з друзями, і я теж.

Це не спрацювало.

Я просто трималася подалі звідти, поки Медок розважався і відпрацьовув стрибки в інший час. І справа була навіть не в ньому самому, а в його друзях. Джаред здавався мені похмурим, а решта – просто ідіотами.

Озирнувшись, я помітила, що всюди ідеальна чистота. Бежеві килими виглядали як новенькі, а дерев'яні меблі пахли свіжим лаком. З кількох дверей, що виходять збоку на нижній ярус двору, у підвал лилося світло. Руді стіни досі були обвішані атрибутикою Нотр-Дама: прапорами, вимпелами, фото в рамочках та іншими пам'ятними речами.

Окрема стіна була відведена під сімейні знімки, які в основному зафіксували дорослішання Медока. Ось Медоку вісім чи дев'ять, і він відкриває різдвяні подарунки. Ось він десяти-, одинадцятирічний висить на воротах для американського футболу. Ось Медок та Джаред копаються під капотом його ГТО, і Медок склав пальці в якомусь «крутому» жесті.

А ось і наша з ним фотографія. Прямо посеред стіни над піаніно. Ми шаленіли біля басейну, і Едді вирішила нас зняти. Нам тут років по чотирнадцять-п'ятнадцять. Ми стоїмо, обидва схрестивши руки на грудях і притулившись спиною до спini. Пам'ятаю, як Едді марно намагалася змусити Медока взяти мене по-братськи за плече і ми погодилися фотографуватись тільки в цій позі.

Уважно вивчивши знімок, я зазначила, що в мене похмурий вигляд. Лише у куточках губ ледь помітна посмішка. Я намагалася виглядати так, ніби мені було нудно, а насправді в животі пурхали метелики. Я добре пам'ятала той момент. Моє тіло починало реагувати на присутність Медок, і мене це шалено дратувало.

А обличчя Медока було...

Він повернув голову до камери, але дивився спідлоба. На його губах була тiнь посмішки, ніби він намагався приховати її, але йому не до кінця це вдалося.

Маленький диявол.

Я повернулася і провела рукою по старому піаніно, на якому, за словами Едді, грав Медок, поки його не відправили до Нотр-Даму.

Кришка була опущена, на ній лежали ноти. На пюпітрі стояла партитура Дворжака. Медок завжди був небайдужий до творчості східноєвропейських та російських композиторів. Хоча я навіть не могла згадати, коли я востаннє чула його гру. Це було забавно. Він так любив виставляти напоказ те, що не мало сенсу, і так старанно приховував те, що його мало.

І тут я натрапила на щось ногою. Зазирнувши під піаніно, побачила білі картонні коробки.

Присівши, я витягла одну. А їх там було ще штук десять.

Я відчинила коробку і завмерла. Тільки серце забилося швидше.

О Боже. Мої речі?

Я не могла відірвати погляд від коробки, повної Lego. Усі мої роботи, радіокеровані машинки та інші механізми були звалені до неї разом із невикористаними деталями.

Облизав сухі губи, я витягла Turbo Quad I, який я збрала років у дванадцять, і Tracker, розпочатий незадовго до від'їзду.

Це були речі з моєї кімнати!

Щастя моєму не було межі, я посміхалася як ідіотка і готова була розреготатися. Нирнувши під піаніно, я витягла решту коробок. Відкрила їх і ахнула від подиву. Тут лежали всі мої інженерні креслення і ще одна коробка з конструктором. Я перегорнула папери. Спогади про ті часи, коли я сиділа в кімнаті з блокнотом і вигадувала футуристичні хмарочоси і кораблі, ринули потоком. Пальці почало поколювати, а з губ зірвався нервовий смішок. Я не втрималася і засміялася так, як не сміялася вже давно.

Повірити не можу! То були мої речі!

Я метнулася назад під піаніно, вдарившись головою об його край.

- Ай, - простогнала я, потираючи лоба долонею і відразу пірнаючи назад, за новою коробкою, цього разу обережніше.

Тут знайшлося все, по чому я сумувала, і ще багато речей, про існування яких уже встигла забути. Скейтборди, плакати, прикраси, книги... Майже все, що було у мене в кімнаті, крім одягу.

Сівши на підлогу по-турецьки, я розглядала свої речі, розставлені навколо, і відчувала, як відновлюється давно перерваний зв'язок із тією дівчинкою, якою я була колись і яку здобула знову разом із цими скарбами. Всі ці речі стосувалися того часу, коли я перестала слухати інших і навчилася прислухатися до себе. Коли перестала бути такою, як хоче мати, і стала собою. У цих коробках була справжня Феллон Пірс, і вони не втрачені. Я заплющила очі і притиснула до себе плюшеву морську видру, яку купив тато, коли мені було сім.

- Медок.

Я розплющила очі і побачила Едді біля підніжжя сходів.

Вона схрестила руки на грудях і глибоко зітхнула.

- Медок? – перепитала я. – Це він зробив?

- Він як із ланцюга зірвався, коли ти поїхала, - вона відштовхнулася від стіни і підійшла до мене. - Тягав у батька алкоголь, постійно веселився з дівчатами ... На кілька місяців прямо від рук відбився.

– Чому? - Прошепотіла я.

Вона пильно подивилася на мене і, зрозумівши, що я питаю всерйоз, продовжила з сумною усмішкою на обличчі.

- Джейсон працював, так що не міг багато часу приділяти синові, і вони віддалилися. Того літа Медок зі своїм другом Джаредом відривався на повну катушку. Яюсь уночі він зайшов до тебе в кімнату і побачив, що твоя мати викинула все начисто, щоб зробити ремонт. Не запакувала все і склала в дальній кут, а саме викинула.

Так, я знала про це, і нагадування Едді мене зовсім не зачепило. Але коли вона все це викинула, значить... Я опустила голову і заплющила очі, бо знову підступили сльози.

Ні. Будь ласка Ні.

- Тоді Медок пішов на вулицю і дістав усе це зі смітцевого бака, - нещадно лився м'який голос Едді, і мої груди почали трусити ридання. - Він склав речі в коробки і зберіг для тебе.

У мене тремтіло підборіддя. Я похитала головою. Ні ні ні...

- Феллон, Медок вміє збирати уламки. Саме тому він добрий хлопець...

Я не витримала.

Сльози градом ринули з очей, я задихалася, моє тіло трясло. Я не могла розплющити очі. Біль був занадто сильним.

Не перестаючи ревити, я взяла в руки видру і схилила голову.

Сум і розпач розривали серце. Я хотіла взяти назад усі жорстокі слова, які йому наговорила. Вибачитись за те, що ніколи не довіряла йому. Що багато від нього приховувала.

А тим часом він був єдиним, хто бачив мене справжню.

Медок пам'ятав справжню Феллон.

Через шість годин я сиділа в кімнаті біля Тейт, закинувши ногу на підлокітник м'якого крісла навпроти балконних дверей і дивилася на дерево під вікнами. Листя всіх відтінків жовтого і помаранчевого гойдалось і шелестіло на вітрі, м'яке денне світло повільно і поступово згасало в кроні.

Я майже нічого їй не сказала, коли вона приїхала, а їй вистачило розуму не ставити зайвих запитань. Я знала, що вона переживає. Тейт старанно уникала найменших згадок про Медока, і це мимоволі впадало в око. Цікаво, він розлютився, коли встав зранку і побачив, що я поїхала?

Я витерла рукою очі. Ні, я не могла мучити його, та й не хотіла.

- Тейт! - Покликала я.

Вона виглянула з-за дверей шафи, тримаючи в руках чорну толстовку.

– Якби ти... зрадила Джареда, – нерішуче почала я, – не зрадила, а просто чомусь втратила його довіру, як би ти вчинила, щоб повернути його?

Її губи витягнулися у вузьку смужку. Вона замислилась.

– У випадку з Джаредом... я прийшла б до нього голою.

Вона кивнула головою.

Я пирхнула і похитала головою. Розсміятися мені не вдалося: настрої був не той.

– Або просто прийшла б, – продовжила вона. - Поговорила б з ним, торкнулася. Блін, та мені б одного погляду на нього вистачило.

Вона знизала плечима, посміхнулася і одягла толстовку.

Я дуже сумнівалася, що маю таку ж владу над Медоком, як Тейт над Джаредом. Джаред часом поводився як тварина, а Медок любив ігри розуму.

Тейт сіла на край ліжка, щоб зашнурувати чорні кеди.

– Вибач, – сказала вона, – я не знаю, чим допомогти тобі. У Джареда така сама влада наді мною, як і в мене над ним. Ми разом через багато пройшли. Залишилося мало речей, за які ми один одного не пробачимо.

Половина з того, що вона сказала, було застосоване і до нас з Медок, тільки ось я не заслужила його прощення. І що мені тепер робити?

- А ось що стосується Медока ... - Вона посміхнулася, даючи зрозуміти, що розуміє, до чого я хилю. - Він любить всякі витівки. Може, підійде трохи сексу щодо СМС.

Не зареготати було дуже складно.

- Секс по телефону? Ти серйозно?

- Гей, ти сама спитала.

Так, так воно й було. І, схоже, Тейт була не така далека від істини. Медок справді міг повестися на таке.

Але секс по телефону ... Ні, я була не готова цим займатися. Це зовсім не моє.

Піднявши очі, я побачила, що Тейт, як і раніше, дивиться на мене. Я нічого не відповіла. Вона підняла брову і глибоко зітхнула.

– Ну гаразд... якщо ти раптом забула, то тато поїхав до аеропорту, тож...

- Ні, Тейт. Я не збираюся займатися сексом сьогодні вночі. Але дякую!

Вона простягла руки, щоб попрощатися.

– Просто нагадую.

Я кивнула у бік дверей, натякаючи, що їй час.

- Успіхів у гонці! Повеселіться там.

- Впевнена, що не хочеш поїхати з нами?

Я посміхнулась.

- Ні дякую. Мені потрібно зібратися з думками і багато обміркувати. Не переживай за мене. Успіхів!

- Добре, - вона підвелася: мабуть, здалася. - Після гонки у Джекса буде вечірка, це в сусідньому будинку, приходь, якщо захочеш.

Кивнувши, я підняла з колін електронну книгу і вдавала, що читаю, поки вона не пішла. Я барабанила пальцями по стегні, ніби грала на піаніно, і знала, що навряд чи цієї ночі мені вдасться нормально почитати.

Та я й не збиралася читати, зате хотіла щось зробити. Було тяжке відчуття, що чим довше я сиджу і нічого не роблю, тим кому моїх проблем стає дедалі більше. І не так просто буде з ними розібратися.

Секс щодо СМС.

Медок заслуговував на більше. Точніше, він заслуговував і на секс щодо СМС, і на щось більше.

Написати «вибач» здавалося надто простим. Мені треба було стільки розповісти, але я не знала, з чого почати. Як сказати людині, що трималася від нього подалі, не підпускала до себе ні на крок ближче, у таємниці зробила аборт, а потім страждала від такого сильного посттравматичного розладу, що трохи руки на себе не наклала? І що тепер він може втратити дім, де виріс, через мене? Що ви сказали б на моєму місці? І щоб він не втік від мене, як від чуми?

Витягнувши телефон із щілини між подушкою та сидінням, я розім'яла пальці, відкрила нове повідомлення і надрукувала:

Я не знаю що сказати.

Потім натиснула «відправити» і відразу заплющила очі, видихнувши з жалюгідним виглядом.

"Я не знаю що сказати". Феллон, ти серйозно?

Ну, я сказала хоч щось, це вже краще ніж нічого. Навіть якщо виглядаю безглуздо. Вважатимемо це розминкою.

Минуло п'ять хвилин. Потім десять. Нема відповіді. Може, він був у душі. Або забув телефон у іншій кімнаті. А може, він уже спить. З ким небудь. Швидше за все, з Ештін.

Від цієї думки всередині все стиснулося.

Пройшла година. Відповіді не було.

Я так і не прочитала жодного рядка з книги. Небо вже було чорним. Із сусіднього будинку не долинали жодного звуку. Мабуть, усе ще були на перегонах. Чи Тейт сказала, що вони спочатку кудись заїдуть поїсти?

Відкинувши електронну книгу вбік, я встала з крісла і пройшлася по кімнаті. Минуло ще двадцять хвилин.

Я проковтнула слину і схопила телефон. Чудово. Я знову пишу йому, так і не дочекавшись відповіді на перше повідомлення. Та я схожа на всіх цих дивних, нестерпних дівчаток, від яких хлопці з жахом розбігаються.

Будь ласка, Медок. Скажи хоч щось.

Притулившись до стіни, я мотала сюди-туди ногою, не випускаючи з руки телефон. Ще двадцять хвилин, і досі тиша. Закривши обличчя руками, я кілька разів глибоко зітхнула.

Придуши цей біль, Феллон. Проковтнув її. Вдих видих. Вдих видих.

Я почала витирати сльози. Він не слухав мене.

Він не хотів розмовляти зі мною. Він здався.

Я написала останнє повідомлення перед тим, як лягти спати.

Я огидна.

Підборіддя тремтіло, але я спокійно поклала телефон на тумбочку і вимкнула світло. Заповзаючи під ковдру, кинула погляд через балконні двері і побачила, як сяє у місячному світлі клен у дворі. Я знала, що це дерево надихнуло Джаредда на одне з його татуювань, але Тейт ніколи не розповідала мені цю історію. Вона говорила, що вона довга й складна, зате про них. Мене така відповідь влаштовувала. Були речі, якими я теж не захотіла б ділитися ні з ким, окрім Медок.

Телефон пілікнув. Серце пропустило удар, я підскочила на ліжку та схопила його з тумбочки. З полегшенням розсміявшись, я змахнула зі щоби сльозу.

Я слухаю.

Я відчувала у всьому тілі легке поколювання, ніби все його разом звело. У мене ледь не закружляла голова.

Не знаючи, що сказати, я написала і відправила перше, що спало на думку:

Я скучила за тобою.

Відповідь прийшла миттєво.

Чому?

У роті раптом усе пересохло, як у пустелі. Вважаю, він не збирався прощати мене так просто. Пальці самі натискали на літери. Як це звучатиме – безладно чи поетично – не мало жодного значення. Я просто хотіла сказати йому правду.

Я сумую за твоєю ненавистю, – надрукувала я. - Вона приємніша, ніж чиєсь кохання.

І це було правдою. Ні з матір'ю, ні з батьком, ні з кимось із своїх нечисленних друзів я ніколи себе не відчувала такою живою та справжньою, як з ним.

Минуло кілька хвилин, а він так і не відповів. Може, не зрозумів, що я мала на увазі. Або, може, обмірковував відповідь і намагався її сформулювати.

Я невиправна, – продовжила я.

Продовжуй, Фелон.

Я чудово пам'ятала все, що він сказав мені тієї ночі перед дзеркалом, так що говорила від щирого серця.

Я сумую за тим, як ти дивився на мене, – писала я. - Нудьгую по твоїх губах, з яких починався кожен ранок.

Я слухаю, - написав нарешті Медок, натякаючи, щоб я продовжувала.

Я закусила нижню губу, намагаючись придушити посмішку. Може, Тейт мала рацію щодо сексу щодо СМС.

Я сумую за твоєю ненаситністю. Сумую за твоїми дотиками. Це правда. Я дуже хочу, щоб ти був тут, поряд зі мною.

На відповідь у нього пішло не більше десяти секунд.

А що ти хочеш, щоб я з тобою зробив, якби був поряд?

Від його слів у мене миттю по тілу розлилося тепло. Боже, як я жаждала, щоб він приїхав!

Нічого, – відповіла я. – Зате ось що я з тобою зробила б...

Я сіла по-турецьки і поклала на коліно телефон, закриваючи руками щасливе й збентежене обличчя. Упевнена, я тоді була червонішою за помідор.

Телефон знову заплікав, і я двічі мало не випустила його, намагаючись подивитися відповідь.

Що це в біса таке? Не зупиняйся! - Написав Медок, і я не змогла стримати сміх.

Я відчула сильне полегшення. Медоку подобалося. Я можу це зробити.

Я хочу, щоб ти був у мене в ліжку голий, - продовжила дражнити я. - Я хочу залізи з головою під простирадла, спробувати тебе, облизати з усіх боків.

Що на тебе надіто? - Запитав він.

Медок подобалося, коли я носила піжами. Він мені одного разу про це сказав. А Тейт якраз позичила мені спальні шорти та бейсбольну футболку. Звичайно, це не справжня білизна, але Медок у жодному разі не зможе тримати себе в руках.

Можеш подивитись, якщо хочеш. Я всього у годині та 58 хвилинах їзди від тебе.

Його відповідь прийшла за частки секунди.

Я буду за 58 хвилин.

Я розреготалася, і сміх лунко лунав у порожній кімнаті. Зрозуміло, він гнатиме і ризикуватиме життям, якщо поманити його перспективою сексу.

Похитавши головою, я посміхнулася на весь рот.

Постараюся не чіпати себе до твого приїзду, – написала я.

Феллон, матір твою!

Я повалилася назад на ліжко, сяючи від щастя.

Розділ 22

Медок

Я витер рота долонею. Усю дорогу додому з колонок гриміла музика. Я весь день ходив по колу, роздумуючи, чи варто їхати на гонку. Гадав, чи Тейт потягне з собою Феллон, сподівався, але в результаті відкинув цю витівку.

Чомусь Феллон вирішила не затримуватись у Нотр-Дамі. Тобто відмовилася навіть спробувати надати нашим відносинам шанс. А я був надто гордий, щоб гнатися за нею. Або, можливо, має рацію Джаред: варто виявити більше завзятості.

Мені потрібен був хоч якийсь знак, натяк від неї, який доводить, що мої зусилля недаремні. Коли вона вперше написала, я нічого не відповів, бо сидів із друзями по команді у себе вдома, дивився платну трансляцію поєдинку та чекав.

Якщо вона не знала, що сказати, то нехай розбереться, чорт забирай. Але як тільки вона почала все більше і більше відкриватися, я підключився. Вона скучила, вона хотіла, щоб я приїхав. Джаред мав рацію. Я не міг знову дозволити їй піти. Якби вона знову спробувала відштовхнути мене і втекти, я б притиснув її до стіни і не відпускав доти, поки це химерне дівчисько не пояснить, у чому річ. Зустрічаємося ми чи ні, але мені потрібно було знати, що за фігня з нею діялася.

А коли вона почала фліртувати, я відразу схопив ключі від машини.

Через годину і п'ять хвилин я під'їхав до будинку Тейт. Половина вулиці вже була заставлена машинами гостей вечірки, яка йшла повним ходом у сусідньому будинку, у Джареда та Джекса.

Припаркувавшись на протилежному боці вулиці, я вийшов з машини і тут же помітив Феллон, що вибігала з парадних дверей будинку Тейт.

Господи.

Вона була одягнена в коротенькі піжамні шорти та сіро-білу бейсбольну футболку в обтяжку, а тонкий ремінець маленької сумочки проходив через улоговинку на грудях. На ній були кросівки на босу ногу, так що я міг бачити її стрункі ноги у всій красі, від щиколоток до стегон.

До біса нижню білизну.

Коли Феллон розпускала хвилясте волосся і носила симпатичні піжамки, я ні про що інше не міг думати.

Я напружив руки, вже готовий задушити її в обіймах. Вона зістрибнула з ґанку, перебігла через вулицю і застрибнула на мене, обхопивши ногами талію. Мені вистачило часу лише широко розставити руки, щоб схопити її. Вона стала пристрасно цілувати мене, і я солодко застогнав, спершись на машину.

- Крихітко, що ж ти робиш? - задихаючись, прошепотів я між поцілунками.

Вона цілувала мене грубо, швидко та глибоко. То погладжувала язик і усувалась, щоб ухопити верхню губу, то знову з силою притискала. Я тримав її за талію, а вона хитала все сильніше з кожним поцілунком.

Нам не треба було витратити час на розігрів: пожежа одразу охопила нас обох. У паху все згорало від нетерпіння. Вчепившись пальцями в спину Феллон, я жадібно цілував її. Коли вона палко притискала до мене, я чув її глухий стогін.

Я розвернувся, притулив її спиною до дверей машини і трохи послабив хватку. Вона запустила руки мені у волосся, а потім взялася за мої щоки та знову глибоко поцілувала.

Тяжко дихаючи, я відсторонився і притулив кінчик носа до неї. Вона залізла руками мені під футболку та провела рукою по животу. У мене пробігли мурашки.

Вона ловила мене губами, але я спритно ухилився. Підтягнувшись вище, Феллон обхопила мою шию і стала покривати губи, щоки та підборіддя легкими ніжними поцілунками.

Член давно готовий був прорвати джинси. У цей момент мені шалено хотілося опинитися з нею наодинці. Тоді я міг би опанувати її прямо тут і зараз.

- Медок, - її шепіт пролунав так, ніби вона мучилася від болю.

- Тсс, - зупинив її я і знову потягнувся до її губ.

Але вона усунулася.

- Ні, мені треба щось сказати.

Я зупинився і подивився їй у вічі. І лише у цей момент помітив, що на ній не було окулярів.

Її прекрасні зелені очі дивилися на мене трохи перелякано. Вона навіть трохи почервоніла. Боже, як вона була чудова.

- Медок, я кохаю тебе, - прошепотіла Феллон. - Я закохана в тебе по вуха.

Я стиснув у кулаку її футболку і мало не впустив.

Що?

Здавалося, що серце падає вниз, кудись під груди, у шлунок. Лоб вкрився пітом, а ноги затремтіли.

Вона злякано дивилася мені в очі, але було ясно, що вона розуміє, що зараз сказала. Я знову і знову прокручував у голові її слова.

Медок, я тебе кохаю. Я закохана в тебе по вуха.

Опустивши голову, я примружився.

- Ти справді саме це хотіла сказати? - Запитав я.

Вона кивнула головою.

– Я завжди тебе кохала. А тепер мені потрібно дуже багато тобі розповісти.

Я міцно стиснув її в обіймах, і моє обличчя розплилося в найширшій і найщирішій усмішці, на яку я був здатний.

- Ніщо не має значення, - сказав я і зняв на її губах такий міцний поцілунок, що аж подих перехопило.

- Агов хлопці! - почувся крик з іншого боку вулиці, де йшла вечірка. Не перериваючи поцілунку, я витяг руку в бік будинку Джарета і показав середній палець.

Почувся сміх.

- Як би сильно я не хотів подивитися на те, як ви двоє займаєтеся сексом, я правда не хочу потім зачищати весь Інтернет від другої частини «Тінейджери божеволіють».

Джекс.

Феллон уткнулася мені в шию, обійняла і засміялася.

– Про що це він? - Запитала вона.

Та це довга історія. Джекс був комп'ютерним генієм, і він безперечно мав рацію. Нам варто було забратися з вулиці.

- Про Джарета і Тейт, - я нахилився і поцілував її. Я був заведений як ніколи. - Поясню якось іншим разом. Ходімо до хати.

- Ні, - вона похитала головою і продовжила покривати поцілунками мої груди та шию. - Відвези мене додому. До себе в ліжко. Запри мене в себе в кімнаті і не випускай, доки не доведеш до шаленства, в якому я зможу тільки кричати твоє ім'я.

Я знову притиснув її до машини і знову вп'явся в губи, в розпачі грюкнувши рукою по дверях. Боже милостивий, адже я так сильно хотів її прямо тут і зараз.

За спиною почулися вигуки і сміх, і я зрозумів, що за нами спостерігають, почувши, як кричить на нас Джекс, поки решта тільки сміється й улюлюкає.

Охі дебіли.

– Я кохаю тебе, – прошепотів я, не відриваючись від її губ. - Їдьмо додому.

Дорога додому перетворилася для мене на справжнє катування. Феллон ні на секунду не переставала чіпати мене, покусувати вухо, погладжувати по нозі ... Мій член вже був твердим як сталь, і великих зусиль варто було не з'їхати на узбіччя і не зайнятися сексом прямо тут.

- Вибач, - ледве дихаючи, прошепотіла вона мені на вухо. - Я перегинаю, так?

- Звичайно, ні, - ми в'їхали у ворота Севен Хіллз, і я ривком увімкнув шосту передачу. - Мені подобається, якою ти стала. Але зараз це просто нестерпно.

Вона видихнула, обдаючи моє вухо теплим повітрям. Я заплющив очі і зчепив зуби. Я так довго не терплю.

- Медок, скоріше відвези мене в ліжку, - прохала вона.

З тихим стоном я влетів на доріжку і смикнув ручник, паркуючись поряд з будинком. Феллон вийшла з машини швидше за мене, я обійшов свій ГТО, взяв її за руку і потяг до входу.

Відчинивши двері, я потягнув її за собою, і ми побігли через фойє вгору сходами.

- Медок! – долинув з-за рогу голос Едді. - Феллон!

- Привіт, Едді! – хором привіталися ми, ні на мить не пригальмувавши.

- О боже, - почулося слідом, коли ми вже вбігли на другий поверх і вимушено зупинилися, щоб перепочити. Бідна Едді.

Феллон добігла до моєї кімнати першою і штовхнула двері з такою силою, що ті з розмаху стукнулися об стіну, і стіна затремтіла від удару. Вона обернулася до мене обличчям. Я переступив поріг, дивлячись їй у вічі. Вона позадкувала вглиб кімнати, несміливо, маленькими кроками, ніби в уповільненій зйомці, опустивши на підлогу сумку і на ходу скидаючи взуття.

Не відриваючи від неї очей, я зачинив за спиною двері і замкнув на замок.

– Я хочу укласти угоду, – кинув виклик я, підходячи до неї.

Вона обпікала мене поглядом.

- Що за угода? - Запитала Феллон, знімаючи з себе футболку через голову і жбурляючи на підлогу.

Я помітив набитий у неї на боці валькнутий. Не великий, але раніше ніколи не бачив його. Потрібно не забути запитати, що він означає.

– Якщо ти, – грізним тоном почав я, – посмієш залишити ліжку без мого дозволу протягом найближчих дванадцяти годин, то тобі доведеться зробити татування з моїм ім'ям...

Я посміхнувся.

Вона здивовано повела бровою.

– ...у себе на попі, – закінчив я.

Вона усміхнулася у відповідь, а я продовжував повільно наблизитися, насолоджуючись видом її бархатистої шкіри та білого мереживного ліфчика.

- Домовилися?

Я взявся рукою за комір і стягнув футболку через голову. Вхопивши за пояс її шорти, спустив їх з попки і впустив на підлогу.

- Я не піду не попросившись. Я взагалі більше не піду, Медок, – пообіцяла вона.

– То ми домовились? - Вимогливим голосом повторив я.

– Так.

Коли я підійшов упритул, вона провела нігтями по моєму животу, і я весь напружився. Розстебнувши мій ремінь, вона витягла його зі штанів. Скинувши черевики, я завів руки їй за спину і розстебнув ліфчик. Знімаючи з неї цей марний елемент гардероба, я відкрив рот і видихнув, дивлячись на її повні груди і темні соски, що затверділи.

Але коли вона стала розстібати мені штани, я зупинив її, схопивши за руку.

– Ще рано, – прошепотів я, прикусивши зубами її нижню губу.

Ах цей присмак ванілі, тепла та будинку! Я навіть уявити не міг, що можна хотіти чогось чи когось сильніше, ніж її.

Я потяг її губу на себе, і вона тихо застогнала, потім випустив її і прослизнув руками в трусики, стягуючи їх вниз.

Я відчував себе як дитина у День незалежності. Скрізь вибухали феєрверки.

Вона стояла посеред кімнати гола, а я в джинсах сів у м'яке крісло в кутку кімнати.

Її очі розширилися, вона водила ними з боку на бік.

- М-м-м, що ти робиш?

– Сядь на ліжко.

Вона стояла на місці секунд десять і дивилася на мене, а потім, нарешті, опустилася на бірюзову ковдру і пересунулася в центр ліжка. Підібгавши коліна, вона обняла їх і стала хтиво поглядати на мене, намагаючись при цьому виглядати якомога невинніше.

Волосся у мене на потилиці стало дибки. Її безладно розсипані локони, вигин талії, соковиті підкачані стегна... Під своїм хлопчиковим одягом Феллон приховувала справжні скарби, і я був єдиним щасливчиком у світі, якому пощастило бачити все це на власні очі.

Вона ледь помітно посміхнулася, провокуючи мене.

- І що тепер?

Я нахилився і сперся ліктями на коліна.

- Коли ти востаннє каталася на скейті? - Запитав я.

Моргнув, вона нервово розсміялася і запитала:

- Ти питаєш мене про це зараз?

Вона мала рацію. Цим питанням я знищив усю атмосферу, це було як відро крижаної води на голову. Але в будь-якому разі я чекав на відповідь.

– Ну, – невпевненим тоном почала вона, – думаю, кілька років тому. Тоді я мешкала ще тут.

– А чому ти закинула скейт?

Вона знизала плечима з таким виглядом, ніби не знаходила що відповісти.

- Не знаю.

Я встав і наблизився до неї на кілька кроків.

- Тобі просто набридло?

– Ні.

– А чому тоді?

Я зупинився і схрестив руки на грудях. Феллон любила кататися на скейті. Вона одягала навушники і годинами пропадала в парку «Ірокез Мендоза», іноді з друзями, іноді одна.

Облизав губи, вона слабким голосом відповіла:

- Думаю, спочатку я просто не хотіла отримувати задоволення. Не хотіла посміхатися.

Це прозвучало так, ніби вона почувала себе винною. Але з чого їй випробовувати провину?

- Ти злилася на мене? - Запитав я. – За те, що я не став тебе шукати?

Вона кивнула і продовжила так само тихо:

– І за це також.

- А зараз чому не катаєшся?

Тоді я думав, що вона поїхала з власної волі. Мені й на думку не спадало шукати її, бо я був певен: вона просто вирішила втекти від мене.

Наші очі зустрілися.

- Ні, я більше ні в чому тебе не звинувачую. Ми були маленькі, - вона відвела погляд і додала, - надто маленькі.

Гадаю, вона мала рацію. Я тоді розумів, що ми робимо щось небезпечне, але був так поглинений нею. Мені було начхати. І коли вона вирішила зупинитися і подорослішати, я, навпаки, подався на всі тяжкі. Звичайно, я не трахав все, що рухається, але точно не міг похвалитися, що зберігав себе для неї

Я підійшов ще ближче і зупинився біля краю ліжка.

– Чому ти ніколи не намагалася повернутись додому?

- Я намагалася.

Розділ 23

Феллон

Значить, Медок хотів поговорити. Це щось новеньке.

Я не могла підвестися з ліжка без його дозволу. Лежала зовсім гола і беззахисна, а він продовжував ставити запитання. Він мав на це повне право, а я обіцяла підкорятися.

– За кілька місяців після від'їзду я потай приїхала сюди, – продовжила я. - У тебе була вечірка, і ти був не один.

Я вже пережила цей удар, але забути зраду було неможливо. Він сидів на краю джакузі, звісивши ноги в теплу воду, а якась дівчина у воді робила йому мінет. Він спирався на одну руку, другу запустив їй у волосся і відкинув голову. Він не бачив, що я дивилася на нього через скляні двері, що виходять надвір.

Едді та його батько були вдома, але, безперечно, вже дивилися десятий сон. Я думала, приїхати в таку пізню годину буде ідеальним сюрпризом. Уявляла, що він буде в ліжку, а я прокрадусь до нього, і ми поговоримо.

Як з'ясувалося, важко було вибрати час гіршим.

Мені залишалося тільки тікати без оглядки від того, кого через вік я ще не могла полюбити по-справжньому.

Медок відвів очі. Його погляд був сповнений болю.

– Тобі не варто було зберігати себе для мене. Я цього не заслужив.

– Я це робила не для тебе, – прошепотіла я. - Правда в тому, що я не хотіла нікого, окрім тебе, але тебе більше не хотіла. Навіть тебе. Справа була в мені, у моїх думках. Мені треба було подорослішати.

Він завмер. Більше не намагався підійти ближче, а я хотіла, щоб він зрозумів, що все більше нічого не означає. Мені довелося із цим жити. У мене була купа часу, щоб звикнути до цієї думки. А він, мабуть, ніяк не міг укласти все це в голову.

Я лягла на ліжку і, перекотившись на живіт, дивилася на нього через плече.

- До біса минуле. Пам'ятаєш? - Сказала я серйозним тоном, не відриваючи від нього погляду.

Моя поза мала відвернути увагу від важкої розмови. Мені хотілося, щоб він зрозумів, що я не маю наміру продовжувати розмову.

Його погляд пом'якшав. Обійшовши ліжку, він навис наді мною, спираючись на руки. Він був такий близький, що я здригнулася, відчувши, як мурашки пробігли від грудей вниз, до ніг.

Будь ласка, Медок, торкнися мене.

Хитро посміхнувшись, я прикрила очі, бажаючи виглядати сексуально. Піднявши ноги, я схрестила їх у повітрі і стала похитувати ними туди-сюди.

Повернувши голову, він з ніжністю роздивлявся моє тіло. Протягнувши руку, Медок погладив кінчиками пальців мою спину, і я заплющила очі.

- Як справи з навчанням? - Запитав він, і я знову розплющила очі.

- Медок! Заради Бога! - Заволала я.

Теж мені знайшов час!

Він суворо підняв брову.

- Феллон, стеж за мовою, - застеріг він.

Коли злість і нетерпіння переповнювали мене, він схопив мене за стегна і підтягнув до краю ліжка, перевертаючи на спину.

- Медок!

Розсунувши мені ноги, він узяв мене під коліна і смикнув на себе. Я опинилася на самому краєчку.

Серце билось з шаленою силою, вся грудна клітка пульсувала. На шиї виступив піт.

Якого біса? Чому він з мене знущається?

- Навчання, - наполегливо нагадав він.

- З навчанням... все... добре, – запинаючись, відповіла я. - Машинобудування вивчаю. А ти?

Мені було не смішно, бо я була зла як чорт, але, мабуть, це прозвучало кумедно.

Він запустив пальці мені між ніг і став масажувати навколо піхви.

- Основи юриспруденції, – відповів він безтурботним голосом. - Яка несподіванка, правда?

Його голос звучав так, наче ми на діловій зустрічі.

- Так, – видихнула я, не розуміючи, на чому треба було сконцентрувати увагу: на його питаннях чи відчуттях від його пальців.

- Основи юриспруденції, отже? І як тобі? - Запитала я.

- Взагалі мені подобається, – він не дивився мені у вічі, а спостерігав за тим, що робили його пальці. – Думаю, я маю до цього здібності. А що означає татуювання валькнута?

Він прослизнув пальцем у мене, і в животі наче почали вибухати феєрверки.

- М-м-м... що? – плутано перепитала я.

Що він спитав?

Його палець (або пальці) увійшов у мене на всю довжину, тому що коли Медок почав ніжно погладжувати мене зсередини круговими рухами, він був дуже глибоко.

Твою матір. Я закотила очі від насолоди.

- Символ валькнут, Феллон, - нагадав він.

Я ледве розтиснула зуби.

- Можна я розповім тобі іншого разу?

Будь ласка, будь ласка, будь ласка, ну, будь ласка!

Він дивився на свої пальці, і на його обличчі з'явилася хитра посмішка. Посмішка переможця, дідько.

- Ще одне питання, - він підвів очі і пильно подивився на мене. - Феллон, ти мені довіряєш?

Я завмерла. Я наперед точно знала, що йому відповім.

- Ти єдина людина, якій я довіряю.

Піднявши тільки голову, тому що він все ще підтримував мене за коліна, я подивилася на нього і прошепотіла:

— І я зроблю так, щоб ти теж міг довіряти мені.

Коли він прокинеться завтра вранці, я буду поряд.

Він потягнув мене нагору, щоб я могла стати на ліжку, а я обхопила його руками і щосили притиснула до себе. Він притулився до моїх грудей ідеально поголеною щокою і став опускатися, покриваючи ключами поцілунками, а потім і груди.

Я запустила руку в його коротке світле волосся і притиснула його обличчя до себе, щоб поцілувати. По всьому тілу пробігли мурашки, змусивши мене здригнутися.

Він обхопив зубами сосок, а потім узяв його в рот і почав смоктати.

- Чорт, - зітхнула я, відчувши себе абсолютно беззахисною в його руках.

Протяжний стогін вирвався із грудей. Він то охоплював сосок гарячими губами, то випускав і повторював це знову і знову, поки я не відчула, як електричний розряд пролетів від серця прямо до гарячого входу між ніг.

А він тим часом переключився на другий сосок: цілував його і смоктав, пожираючи мене очима.

Закусивши нижню губу, я вп'ялася нігтями йому в плечі. Йому явно подобалося. Це було приємне катування, але воно тривало так довго, що хотілося відштовхнути його, залізити на нього зверху і змусити робити те, чого хотіла я.

Коли його пальці знову проникли в мене, я сіпнулася і широко розплющила очі.

- Ого, яка ти мокра, - прохрипів він, уткнувшись мені в шию.

Так, я давно це помітила.

Відштовхнувшись від його грудей, я впала на ліжко і повільно відповзла назад до узголів'я.

- Медок, припини мучити мене, - сказала я, не розплющуючи очей. - Час прийшов. Закрий рота і роби справу. Подивимося, що з цього вийде.

Він променисто посміхнувся. Моє серце тьохнуло. Сміючись і не зводячи з мене очей, він зліз із ліжка і розстебнув джинси.

– Моя маленька суперниця. Думаєш, перемога в цій грі мені не по зубах? – парирував він.

Я не могла стримати посмішки. Спершись на лікті, я зігнула ноги, широко розставила стопи, але звела коліна.

І підняла брови. Мій погляд казав лише одне: «Доведи це».

Медок зловтішно посміхнувся, і я раптом зрозуміла, що жарти скінчилися.

Ох чорт!

У мене ком став у горлі, коли він витяг руки, схопив мене за кісточки, посміхнувся і одним різким рухом перевернув на живіт.

Моє дихання було частим і неглибоким, а всередині все стискалося. Пульс бився у кожній клітинці мого тіла.

Я почала говорити, але затнулась.

– Мед...

- Замовкни, - прогарчав він прямо мені у вухо.

І тут я зрозуміла, що в пастці: у мене не було жодного шансу підвестися.

Він усе ще був у джинсах. Я відчувала, як тканина треться по моїй попі.

Мій мучитель просунув руку мені між ніг, і я заплющила очі, коли він легким рухом їх розсунув, ніжно погладив внутрішні сторони стегон, потім вхід і почав масажувати шкіру навколо клітора круговими рухами, одночасно входячи в мене. Я піднялася на ліктях, щоб стати вище, і стала сама насаджуватися на його пальці.

Матрац прогнувся, і я зрозуміла, що він, мабуть, сперся на нього коліном, щоб ще нижче нахилитися до мене. Щось слизьке, але водночас шорстке й гаряче полоскотало спину, і я здригнулася. То був його язик.

Він попестив бік, і я стиснула під собою ковдру.

- Медок.

Але він був непохитний. Підводячись і опускаючись, він облизував шкіру в мене на спині, час від часу покусуючи її. Від кожного поцілунку починалося поколювання, яке розповсюджувалося по всьому тілу.

- Ти знову хочеш кинути мені виклик?

Він притулився до моєї попи, і я відчула, який твердий у нього член і як йому не терпиться вирватися назовні.

- Медок, чорт забирай! – я хотіла, щоб голос пролунав загрозливо, але вийшов тільки благаючий стогін. - Я скоро почну тертися об твоє гробане ліжко! Будь ласка!

Поглянувши на нього через плече, я здивилася на його страшенно сексуальні засмагли груди та прес, який так і хотілося лизнути.

– Я більше не можу терпіти, – одними губами промовила я.

Мабуть, він помітив благання в моєму погляді, бо потягнувся до тумбочки і дістав з неї презерватив. Відкривши зубами упаковку, він зняв штани та боксери і відкинув їх убік. Не відводячи від мене погляду, він надів презерватив. Я продовжувала дивитися йому у вічі, поки він влаштовувався за моєю спиною.

Коли він підняв мою ногу і поклав на ліжко внутрішньою стороною стегна, зоровий контакт обірвався, і він влаштувався у мене між ногами.

Медок підвівся так, що обидві руки лежали на ліжку біля моїх плечей, нахилився ще нижче, взяв мене за підборіддя і повернув до себе, щоб поцілувати.

Ох ... Він обхопив губами мої губи і швидко прослизнув язиком до рота.

Я застогнала.

- Я кохаю тебе, - промимрив він, не відриваючи губ.

Я притягла його до себе і обхопила за ший, заплющуючи очі і насолоджуючись тим, як він рухається, як його тіло проникає в моє тіло.

Стиснувши зуби, я жадібно хапала повітря. А він входив у мене все глибше і швидше, його тіло ковзало по мені туди-назад. Його величезні накачані плечі щоразу напружувалися праворуч і ліворуч від мене, коли він робив черговий поштовх. Я стогнала від насолоди. Думаю, він легко знайшов мою точку G і тепер робив зі мною таке ... Я стала звиватися на ліжку, рухаючись йому назустріч, щоб збільшити темп. Чим швидше він розганявся, тим сильнішими були відчуття.

Його гаряче дихання обпалювало мені вухо.

– Ух яка ти нетерпляча сьогодні!

- Ну вибач, - простогнала я, ні краплі не зменшуючи темпу. - Буду тобі винна. Просто ця поза.

Метелики в животі ніби розлютились, вони билися об стінки і падали, всередині все пульсувало, стискаючись і розслабляючись при кожному русі. Я опустила голову на ліжко і прогнулась, піднявши попу, щоб він увійшов ще глибше.

- Ох, - стогнала я, відчуваючи пожежу в животі, розуміючи, що божеволію від бажання змусити його робити це ще швидше і жорсткіше.

Це тривало, доки він не зупинився. Що?

ЩО?

Очі палали від страху та злості, пульсація між ніг тільки посилювалася.

Перш ніж я встигла повернутися до нього, він схопив мене за стегна, поставив на карачки і знову увійшов до мене.

- О Боже! - Закричала я, упираючись руками в ліжко і розсовуючи ноги ще сильніше, щоб він міг входити так само різко і швидко, як раніше.

- А ця поза навіть краще, - зауважив він, притримуючи мене за попу.

Ох цей його владний тон.

І тут я полетіла у хмари. Я вся стиснулася навколо його члена, всередині все пульсувало і наче вибухало, полум'я оргазму охопило все моє нутро, ледь не змусивши серце вистрибнути з грудей

Я вперлася чолом у ліжко, але Медок не зупинився і навіть не зменшив темпу.

Тому що він продовжував рухатися під час оргазму і після, у мене просто зірвало дах.

Відчувати його в собі було так приємно. Він стиснув мої стегна і почав рухатися ще швидше. Чорт, як мене заводять його груба чоловіча сила.

Його дихання почало збиватися, він хапав повітря все частіше і частіше і ще два рази увійшов якнайглибше, перш ніж закінчити, і нарешті зупинився.

Знесилено падаючи на ліжко, він випустив мене і дозволив також лягти.

Я лежала щокою на простирадлі, а моє мокре волосся прилипло до обличчя. Або я змочла від того, що його волосся прилипло до мого спітнілого обличчя.

Хоча яка різниця?

Розділ 24

Феллон

Я часто запитую себе: минуле здається нам краще сьогодні тому, що нас вічно не влаштовує сьогодні, чи тому, що воно справді краще? Безліч виразів на кшталт «старі добрі часи» має на увазі, що раніше трава була зеленішою, але я думаю, що вона здається такою, тільки коли озираєшся назад. Зрештою, у нас ніколи не буває шансу повернутись і прожити все заново з усіма нинішніми знаннями, щоб перевірити теорію на міцність. А ось мені такий шанс видався.

Мені вдалося повернутись додому. У місце, яке я ненавиділа. До життя, якого я не хотіла. І до хлопця, якого зневажала.

Але, незважаючи на все це, я скучила за Медок. Я завжди продовжувала його любити та хотіти.

Я була одержима прагненням заподіяти йому біль, а тим часом знемагала від бажання, перебуваючи з ним поряд. Я була майже впевнена, що коли приїду додому, зі мною трапиться одкровення на кшталт: «Та як я могла подумати, що люблю його?» або «Яким місцем я взагалі думала?».

Насправді ж виявилось, у мене були такі добрі спогади про час, проведений разом, не тому, що я сама не хотіла затьмарювати їх, а тому, що це справді був добрий час.

Я пам'ятала правду. Після того, як біль затих, її не замінила нова, підсолоджена версія спогадів.

Все справді було так добре.

- Медок, - грайливо покликала його я.

Він засміявся мені просто у вухо.

- Ти вся така гаряча, - сказав він, обіймаючи мене зі спини. - І все ще мокра.

Прийнявши мене за талію, він провів рукою по животу і прослизнув між ніг.

Вчора я заснула відразу після другого, ніжнішого та спокійнішого, акту кохання. Я була повністю виснажена та вимотана. За день до цього я ледве змогла заплющити очі, потім була довга поїздка в Шелберн-Фоллз, потім коробки в підвалі, і тільки після цього, ближче до ночі, ми опинилися тут. Мені треба було поїсти та поспати.

Але я продовжувала посміхатися, бо знала, чому він так рано прокинувся.

Він, швидше за все, був наготові тому, що продовжував несвідомо боятися, що можу текти. Його підсвідомість дала команду прокинутися, щоб не прогавити мене.

- Ти мені снівся.

- Правда?

Я позіхнула і уткнулася носом у подушку, від якої пахло парфумом Медока, і мені захотілося сховатися простирадлом з головою і повністю поринути в цей чудовий запах.

Його пальці знову почали творити дива, погладжуючи мене і рухаючись по колу, і я відчула, як серце забилося частіше від збудження.

– Розкажи мені, що тобі снилося, – сказав він.

М-м-м... У мене була ідея краща. Так, у мене розколювалася голова, і я важко могла розплющити очі, але кому яка справа?

Простягнувши руку, я взяла один із презервативів, які Медок так завбачливо розсипав на тумбочці після першого акту. Мені варто було б здогадатися, що він мав наполеонівські плани на всю ніч, до ранку.

Розвернувшись, я штовхнула його на ліжку і залізла зверху, широко розставивши ноги.

Облизнувши губи, я провела пальцями по його щоці.

- Думаю, я краще покажу.

- О Боже. Ти запам'ятав.

Я прикрила рота руками від подиву, випадково випустивши простирадло, так що, коли я випросталася, вона сповзла на талію. Знову прикриваючись, я натрапила очима на коробку пончиків. Просто ідеально! У животі миттю забурчало.

- Насправді ні, - зізнався він. – Едді все ще купує їх щонеділі. І завжди бере той самий набір. Тобі – з лимонною начинкою, мені – з шоколадною глазур'ю, а татові – з простою глазур'ю.

І нічого для моєї мами, наскільки я пам'ятаю. Вона нізащо на світі не стала б їсти пончики, щоб не погладшати.

Медок дістав свій коханий і відкусив шматочок. Крупиця глазури прилипла до його губ і тремтіла, поки він жував. Моє серце мало не урвалось від розчуження.

Потягнувшись до нього, я схопила її губами з Медока, що нічого не підозрювала, і насилу стримала сміх, коли він злякано смикнувся. Злизуючи глазур, я усвідомила, як сильно була голодна. Медок змусив мене пообіцяти, що я не покину ліжку без його дозволу протягом дванадцятої години, а тепер, думаю, йому довелося б силою мене з неї витягати.

Але найбільше мені зараз хотілося не їсти.

Я нависла над його обличчям.

- Ти мені подобаєшся.

Він злякався, трохи відсунувся і з підозрою глянув на мене.

- Я думав, ти любиш мене.

- Так люблю. Але іноді ми любимо і тих, хто нам не дуже подобається. Розумієш? - Я витягла з коробки пончик з лимонною начинкою, свій коханий. – Батьків, наприклад, не обирають. Як і братів, сестер... Але у випадку з тобою – ти мені насправді подобаєшся. Подобається бути з тобою, говорити з тобою.

Він заплющив очі і відкусив величезний шматок пончика.

- Ти просто вважаєш мене крутим, тому що я маю всі сезони «Щоденників вампіра» на DVD.

О Боже!

Я голосно розреготалася, прикриваючи набитий рот рукою і намагаючись не подавитися.

- Бути не може! - Випалила я, не вірячи своїм вухам. - Ти що, досі дивишся?

Він сердито глянув на мене і взяв із коробки ще один пончик.

— До речі, це твоя провина, — пробурчав він. - Це ти дивилася їх щочетверга, тому я й підсів.

- Медок, - почала я, проковтнувши залишки пончика. - Я вже багато років їх не дивилася.

- Хм, а варто було б, - він кивнув. – Деймон та Олена? Так. А потім з'явився Аларік. Такий відстій. А потім у місто прийшли Стародавні. Ось вони класні. Про них почали знімати окремих серіал.

Я знову засміялася, але він несхвально зиркнув на мене, і довелося замовкнути.

- Я серйозно, - жалібним голосом сказав він.

- Я зрозуміла.

Ми провели ще годину за розмовами та поїданням пончиків, а потім Медок неохоче дозволив мені покинути ліжко, коли я впросила його відпустити мене до туалету.

Я хотіла вирушити на пробіжку, але за останні дев'ять годин у мене був секс чотири рази. Я вся була спітніла і липка, і тіло ломило. Мені терміново треба було під гарячий душ. А ще мені потрібен час, щоб подумати, як вчинити з мамою, і розповісти Медок про все інше. Про дитину, про те, що мати намагається відібрати будинок... Але нам обом зараз було так добре, що страшенно не хотілося зіпсувати все. Хоча варто було, мабуть, відразу все йому розповісти і покінчити з цим. Він буде страшенно злий на мою матір і, можливо, трохи розлютиться на мене за те, що не розповіла йому відразу, але я вірила: він не сильно ображатиметься.

Відкривши його гель для душу, я відчула приємний аромат, і гормони у всьому тілі просто розлютилися. І варто мені тільки подумати, чи не відчуває Медок, що я хочу його, він як по команді відчинив скляні двері душевої кабінки і приєднався до мене.

Він вивчав моє тіло темними очима.

- Чорт, Феллон, - низьким голосом прохрипів він.

Притискаючи мене до себе, він засунув голову під душ, намочив волосся і загладив назад, потім, нахилившись, торкнувся моїх губ, і я забула всі тривоги, насолоджуючись лише теплом води та відчуттям безпеки, яке завжди виникало в його обіймах.

- Хочеш кіно подивитися? - Запитала я, коли він жбурнув мені рушник.

Приблизно через годину ми вибралися з душу, і я подумала, що спуститися в домашній кінотеатр - це чудова можливість переговорити з ним віч-на-віч, подалі від чуйного слуху Едді.

Медок обернув рушник навколо талії, а другий намотав на голову, щоб висушити волосся.

- Думаю, варто з'ясувати, що сьогодні робить Лукас. Було б непогано з ним побачитись.

Я нічого не відповіла. Він був правий. Це через мене його змусили виїхати з міста в середині літа, і вони з Лукасом стали бачитися дуже рідко. Нам треба було його провідати.

- І я сподівався, що ти зможеш залишитися тут ще на пару днів, - продовжив він. - У мене осінні канікули, тож до вихідних я зовсім вільний.

І тут мене накрило хвилиною розчарування.

- У Північно-Західному немає осінніх канікул.

Він кивнув, спершись на раковину. З скуйовдженим волоссям він виглядав неймовірно сексуально.

- Знаю. Я зранку вже перевірів. Але якщо ти зможеш пропустити ще кілька днів, то ти про це не пошкодуєш.

- Чому це?

Я багато чого віддала б за те, щоб залишитися тут і провести з ним ще пару днів, але прогулювати такі предмети, як у мене, - розвага не для слабонервних. Пропустиш один день - і пиши пропало. А я й так уже прогуляла п'ятницю.

- Твоя мати намагається відсудити цей будинок. Я хочу поговорити з Джексом, може він зможе якось допомогти.

- А чим він може допомогти?

Я підійшла до Медок. Він обернув рушник навколо моєї шиї і притягнув мене до себе.

- Він непогано нишпорить у комп'ютерах, - пояснив Медок, - і може розкопати в Інтернеті таке, що іншим не під силу знайти. Може, йому вдасться щось накопати на неї.

Ні, йому не вдасться. Люди мого батька вже намагалися, там не було нічого, крім численних доказів того, що вона часто вдавалася до послуг чоловіків на виклик. Все її решта життя складалося з походів магазинами, званим вечерям та іншим світським заходам. Тільки у батька Медок були дані, які можна використовувати проти неї, але він не хотів.

Але Медок не знав про це. Хоча знав про те, яку роль я відіграла у розлученні наших батьків, і мені не треба було йому нагадувати про це.

- Джареде, може, хоча б спробуєш?

Ми з Медок синхронно обернулися до дверей на голос, що долинав з коридору.

- Жінко, ти з глузду з'їхала! – заволав Джаред. - Нізащо.

- Ой які ми ніжні! Адже це лише бальні танці, – крикнула у відповідь Тейт.

Наші очі розширились. Ми з Медоком переглянулися, кинулися до дверей у коридор і водночас штовхнули їх.

Джаред з Тейт щойно зникли за рогом і спускалися сходами в хол у протилежному кінці будинку. Очевидно, до своєї кімнати.

Джаред повернувся і пішов назад.

- Ні за що на світі.

Прийнявши мене за плече, Медок крикнув:

- Що вона намагається змусити тебе зробити цього разу?

З-за рогу з'явилася Тейт, уперши руки в боки, і Джаред перестав спиратися.

- Піти на уроки бальних танців, - з нахабним виглядом випалив він. - Поняття не маю, як ця ідея взагалі спала їй на думку.

Тейт опустила очі.

— Я просто подумала, що ми зможемо придбати нові враження, Джареде, — сказала вона, не повертаючись до нього. - Не може Медок з будь-якого випадку танцювати зі мною, правильно?

Я примружилася і пильно подивилася на неї. З будь-якого випадку? І тут до мене дійшло.

Весілля.

Ось що вона думала. Джаред здивовано підняв брови, а Медок хмикнув. Зрозуміло, вони явно не розуміли, чого вона хилить.

Тейт з Джаредом були закохані один в одного, і навіть я бачила, що одного прекрасного дня йому спаде на думку з нею одружитися. А на весіллі, зрозуміло, вона захоче, щоб він із нею потанцював. А Джаред не танцював. Взагалі.

Може, ще кілька років це вміння йому не стане в нагоді, але Тейт все продумувала на кілька кроків уперед. Закусивши куточок губ, вона мовчки сердилась, але була надто гордою, щоб пояснити йому, чому їй так хочеться, щоб він цьому навчився.

- У мене є ідея, - заговорила я, притримуючи рушник, щоб він не впав, і виглядаючи з дверного отвору.

– Гонка, – запропонувала я. – Якщо вона переможе, то тобі доведеться навчитися вальсувати як професіоналу. А якщо ти, то зможеш відмовитися, і вона не буде більше тебе дошкуляти.

Він відвів очі з таким виглядом, ніби я не запропонувала нічого цікавого.

– Я й зараз можу відмовитись. Який сенс мені на це підписуватись?

Тейт прикрила рота рукою з таким виглядом, ніби готова його вбити.

- Добре, зараза, - вона обернулася і звернулася до свого хлопця. - Якщо ти виграєш, я зроблю те, на що ти так давно мене вламуєш.

Він пожвавішав і недовіриливо на неї подивився. Думаю, саме так виглядає Джаред Трент різдвяним ранком, коли бачить подарунки.

– То ви домовилися? - Запитав Медок.

Джаред підійшов до Тейт і взяв її за підборіддя.

– Увечері наступної суботи. Я все влаштую, треба лише зателефонувати Заку.

І він попрямував до їхньої кімнати, на ходу діставаючи з кишені телефон.

– А чого він хоче від тебе? — спитав Медок, і зрозуміло, що він посміхався. – Анал? Я думав, ваші стосунки вже давно перейшли до цієї стадії.

Тейт закинула волосся за спину і похитала головою.

- Не має значення. Все одно він програє.

У неї був такий голос, ніби вона швидше намагалася переконати себе в цьому, ніж була впевнена у своїх силах.

Медок розреготався.

- Ну добре. Востаннє Джаред програв гонку, коли... хм, ніколи.

Він був правий.

Мабуть, моя ідея була нерозумною, але Тейт на неї вже підписалася.

Розділ 25

Медок

Коли чергова кумедна сварка підійшла до логічного завершення, Джаред і Тейт поїхали назад до Чикаго, щоб з понеділка продовжити навчання. Він намагався переконати її залишити машину в Шелберн-Фоллз, якщо вже вони через п'ять днів все одно повернуться. Але вона вирішила, що краще їхати окремо і взагалі весь тиждень не бачитися. Він розлютився, а вона пробурмотіла щось про те, що від довгої сексуальної стриманості він втратить концентрацію, і до вихідних відточені до дрібниць реакції почнуть давати збої.

Поки Феллон була зі мною, я не хотів квапити час, але не міг утриматися від посмішки від однієї тільки думки про повернення на "Петлю". Довелося самому собі зізнатися, що я сумував за друзями куди сильніше, ніж думав раніше.

Феллон вирішила залишитися ще на день-другий, тож ми одягнулися і застрибнули в машину. Наш шлях лежав до Джекса, а потім ми збиралися провідати Лукаса.

- Джекс! - покликав я, відчинивши вхідні двері. Вони були не замкнені. - Не спиш?

На другому поверсі почувся кроки босих ніг. Потім на сходах з'явився і сам Джекс.

На ньому, як зазвичай, не було сорочки. Він ходив будинком в одних тільки чорних штанах Adidas, нехтуючи взуттям і шкарпетками. Його волосся було зібране у звичайний хвіст, але частина вибилася, ніби він щойно прокинувся. У нього припухла губа, а навколо неї красувалася синець. Він виглядав страшенно втомленим, але був у гарному настрої.

- Привіт, мужик, - я лягнув його по руці й дав кулачок. Ми завжди так віталися. - Будь другом, одягни футболку.

Це було щось на кшталт жарту. Начебто. Я був сексуальнішим за нього. Без сумніву. Але я міцно стиснув руку Феллон, нагадуючи їй, що можна дивитися, але не чіпати.

Близько року тому Джекс почав тренуватися разом зі мною і з Джаредом, і хоч він був молодший за нас, уже не поступався нам у фізичній формі. Він стежив за собою, що для хлопців його віку рідкість. Намагався вести здоровий спосіб життя. І нехай він не завжди відмовлявся від алкоголю, але ось до сигарет і наркотиків у житті не торкався.

Навпаки, до наркотиків у нього виробилася стійка відраза. Я одного разу бачив, як якийсь хлопець запропонував йому травичку, а Джекс тільки невдоволено відвернувся.

Феллон теж стиснула мені руку, посміюючись над моїм жартівливо-ревнивим проханням.

Джекс схрестив руки на грудях.

- Чувак, тобі пощастило, що я вдягнув штани. Чого ти хотів?

Я махнув рукою в бік сходів.

- Давай піднімемося до тебе в кабінет.

Він розвернувся і пішов угору сходами у своє лігво, як я жартівливо його називав. Ми пішли за Джексом. Кетрін, мама Джареда (і, мабуть, незабаром моя мачуха), забрала Джекса з прийомної сім'ї, щоб Джаред міг возз'єднатися з братом, і тепер він жив із ними.

Джекс у неї як сир у маслі катався, і це порядком його зіпсувало. Коли ріс Джаред, його мати була занадто зайнята собою, щоб думати ще й про сина. Коли в сім'ї з'явився Джекс, Кетрін подорослішала й усвідомила всю міру відповідальності, що лежала на ній, тож молодший отримав турботливу матусю, домашню їжу та віддану фанатку на змаганнях із лякросу. Хоча нічого поганого в цьому не було. Після такого дитинства, яке було в Джекса, він цілком заслужив на перепочинок, а Джаред був щасливий, що його сім'я нарешті возз'єдналася.

Коли Джаред поїхав до коледжу, Джексу дісталася його спальня, а сусідню кімнату він став використовувати як свій "кабінет". Коли входиш туди, відчуваєш, що потрапляєш у мобільний штаб ФБР. Там завжди напівтемрява: кімнату освітлюють тільки екрани. Навколо повно перемикачів і всяких дротів, розвішаних по стінах і розкладених по підлозі. На стіні висить шість величезних сенсорних моніторів (два ряди по три штуки), а сьомий стоїть на штативі і використовується для того, щоб контролювати інші. А ще там є три довгі столи з купою всякої незрозумілої електроніки, яка незрозуміло як працює, комп'ютером і ноутбуком.

Коли минулого року я запитав його, навіщо все це, він відповів, що багато грає у відеоігри.

Це так, але справа тут явно не в іграх. Для них не потрібне таке наворочене обладнання.

Але, з огляду на становище, в якому ми з Феллон опинилися, я був радий, що у Джекса є такі можливості. Він міг навіть підробити документи, за якими мене, наприклад, екстрадували б до Судану, щоб я зміг постати перед судом за зраду королю - або хто там у них править, - тільки він був на моєму боці. І це було мені, безумовно, на руку.

- Ого.

Щойно ми увійшли в кімнату, Феллон встала як укопана, тож я на неї налетів і, щоб зберегти рівновагу, обняв її рукою за талію, яку приховувала сіра футболка, даючи час переварити побачене.

Усе було точнісінько так, як я пам'ятав, але це було важко уявити навіть мені. Усі екрани були ввімкнені. На парочці з них рядок за рядком з'являвся код, у якому я нічого не розумів, на решті були відкриті вебсторінки, документи і месенджер. Я кілька разів моргнув: мій мозок був перевантажений. Як Джекс щодня дивився на все це різноманіття і не плутався?

- Джекс... - неспокійним і дуже спантеличеним голосом почала Феллон.

Він обійшов кімнату, вимикаючи на ходу монітори і не дивлячись у наш бік.

- Не питай, якщо не хочеш, щоб я збрехав тобі, - відповів він, немов прочитавши її думки.

Вона круглими очима подивилася на мене.

- Гарзд, - пошепки видавила вона із себе.

- Гей, хлопче. Мені потрібна твоя допомога, - я помітив на одному зі столів папір і ручку і підійшов до нього. - Можеш пробити одне ім'я? Патрісія Карутерс, - я записав ім'я, а також усі можливі прізвища та телефон. - Її можна також знайти під іменами Патрісія Пірс і Патрісія Феллон. Подивися поліцейські записи, дані за кредитками, прошерсти коло спілкування, з'ясуй, де і з ким вона буває...

Я простягнув йому клаптик паперу.

- Патрісія Карутерс. Це ж твоя прийомна мати, так? - запитав він, поглядаючи то на Феллон, то на мене.

- Це моя мама, - вступила в розмову Феллон і, глянувши на мене, продовжила. - Джексе, вибач, що ми тебе втягуємо, але вона заходить надто далеко з цим розлученням. І ми дуже хочемо подивитися, що ти зможеш, - вона винувато знизала плечима, - на неї знайти. Щоб переконати її, що час зупинитися, розумієш?

Джекс вдумливо подивився на нас із Феллон, а потім кивнув.

- Дайте мені кілька годин часу.

Забравши Лукаса, ми заїхали перекусити, а потім попрямували до скейт-парку. Ще в ресторані, коли Лукас захотів до туалету, я пішов із ним і стояв біля дверей, як охоронець, щоб ніхто до нього не вломився. Він ніколи не катався на скейтборді, і я хотів упевнитися, що він не проговориться, адже для Феллон це мало стати сюрпризом, і, якщо чесно, я не знав, як вона сприйме ідею. Тож вирішив застати її зненацька.

Адже простіше попросити вибачення, ніж питати дозволу, вірно? Це мій девіз.

Поки ми їхали, телефон надривався в кишені. Я намацав крізь штани кнопку вимкнення і вимкнув його.

Феллон подивилася на мене, примружилася і вказала очима на кишеню. Я взяв її за руку.

- Перестань на мене витріщатися.

Вона закотила очі.

Усю останню годину мені надзвонювали й писали мама з татом. І я знав, чому. Але я не хотів, щоб Феллон турбувалася з цього приводу.

Вони знали, що ми разом. Я чудово розумів, звідки в них ця інформація.

І ні краплі не звинувачував Едді за те, що вона їм розповіла. Вона ні за що б не видала нас за власним бажанням. Напевно, хтось із них сам зателефонував їй і запитав, де я і чим займаюся. Едді не стала б брехати, та й не повинна була.

Моя мама жила чорт-зна-де, у Новому Орлеані. Можна було не хвилюватися, що до вечора вона може заявитися в Шелберн-Фоллз.

Батько, навпаки, міг нас провідати.

І тоді мені довелося б боротися за своє щастя. Я б нізачо не залишив Феллон. Вона гладила мене по коліну, а я глянув у дзеркало заднього виду на Лукаса, який хитав головою під музику з плеєра. Пацан так вимахав. У нього виросло волосся, яке вже закривало вуха. За останні чотири місяці він підріс сантиметрів на п'ять.

Феллон міцніше стиснула мою руку. Я подивився на неї краєм ока. Вона помітила, що ми звернули в бік "Ірокез Мендози".

Шестерні в неї в голові закрутилися, і вона насупилася.

Я закусив губи, щоб не видати, що посміхаюся, простягнув руку і помацав її між ніг.

- Про що ти думаєш?

Вона обома руками вчепилася в мою долоню.

- Припини, - одними губами промовила вона, поглядаючи через плече на Лукаса.

Він продовжував трясти головою і дивитися у вікно.

Я почав погладжувати її і виводити пальцями кола. Так вона хоча б точно не буде злитися на мене за те, що привіз її в скейт-парк.

Продовжуючи дивитися на дорогу, я став гладити її по внутрішній стороні стегна, поступово натискаючи все сильніше.

Поглянувши на неї, я прошепотів:

- Сьогодні вночі тобі не поздоровиться. Ось побачиш.

Вона стиснула губи і відштовхнула мою руку.

Посміхаючись, я перевів очі на дорогу і різко загальмував.

- Чудово! Ми на місці! - закричав я, одночасно поставивши машину на ручник і виймаючи ключ із замка запалювання.

Ми з Лукасом вийшли з машини, обійшли її і полізли в багажник за скейтбордами. Вранці я завчасно прокрався в підвал, де вони зберігалися за рампою, і забрав їх.

А ще я помітив, що коробки були вийняті з-під піаніно, а речі Феллон розкидані по підлозі. Але вона не заводила про це розмову, і я вирішив теж не пускатися в пояснення. Тож ми обидва уникали розмов про те, що все її життя останні два роки зберігалось в цих коробках цілим і неушкодженим.

- Феллон! - покликав я. - Годі вдавати з себе хрін знає що, давай до нас!

Передні двері відчинилися.

- Медок! - закричала вона. - З нами ж дитина! Стеж за язиком.

Я саркастично підняв брову і подивився на Лукаса.

Він похитав головою і пробурмотів:

- Ох уже ці дівчата.

Я відчинив багажник і, притримуючи рукою кришку, визирнув з-за неї і звернувся до Феллон:

- Підходь. Від долі не втечеш, але в тебе хоча б є шанс вибрати менше із лих.

Розділ 26

Феллон

Найменше із лих?

Та краще б Лукас стріляв у мене резинками. Зачинивши двері машини, я засунула руки в кишені і зіщулилася. Надворі було прохолодно.

- Так ось чому ти був проти одягу, що обтягує, - здогадалася я.

Коли я вранці взяла в руки джинси, Медок попросив одягнути щось вільніше і не зволікати.

Як мило.

Так що я розкопала у себе вільні прямі штани та футболку, а волосся збрала у хвіст. І була повністю готова до маленької пригоди, яку запланував Медок.

Всі м'язи в тілі напружилися до краю. Колись я чудово вміла кататися, але так давно не практикувалася. І якщо моє тіло було, як і раніше, у чудовій формі, то ось з впевненістю в собі виникли серйозні проблеми. А коли катаєшся на скейті, саме вона і швидкість реакції – це ключ до успіху.

Я спробувала ігнорувати пропозицію Медока. А він стояв і чекав, доки я не втримаюсь і загляну в багажник.

Беззвучно ахнувши, я розкрила рота від подиву, потім, вийнявши руки з кишень, взялася за кришку багажника і стала розглядати дошки.

Мої дошки!

- Тільки не розплакайся, - підколив Медок. - Невже ти думаєш, що я врятував би конструктор, але дозволив викинути твої скейти?

Я нічого не могла вдіяти. Сльози котилися градом, доки я дивилася на п'ять дощок, з кожною з яких були пов'язані особливі спогади. Ось мій перший скейт, весь обдертий по краях. На ньому, напевно, навіть кров десь залишилася. А ось друга та третя дошки, для яких я спеціально купувала колеса і на яких навчалася робити оллі, кікфліпи та інші трюки. На четвертій я любила кататись у боулі. А ось і п'ята. Абсолютно нова. Я на ній жодного разу не прокотилася.

Піднявши очі на Медок, я зітхнула і посміхнулася.

– Я люблю тебе, – мій голос тремтів.

Він підморгнув (як же це було сексуально), даючи зрозуміти, що моя відповідь зарахована як «дякую».

- Я візьму ось цей, - вигукнув Лукас, хапаючи нову дошку.

– Ні-ні, – я вихопила у нього свій скейт. - Тобі підійде ось цей.

Я простягла йому старий, подряпаний скейт із убитим зчепленням.

Він обдуб губи і взяв у мене дошку.

– Перш ніж вставати на новий скейт, треба навчитися кататись, – пояснила я. - Розумієш?

Кивнувши, він узяв дошку під пахву, а я дістала нову. Медок зачинив багажник, нічого не взявши. Я подивилася на нього з подивом.

- Я не катаюся, - промимрив він. – Більше люблю дивитись.

Засунувши під пахву борд, я пробурчала:

- Зашибісь.

- Лукас, - покликав Медок, і ми обидва обернулися, - ну-мо одягни.

Медок кинув йому мішок із захистом та шоломом, а я спробувала стримати усмішку. Хлопець насупив брови, всім виглядом показуючи, що він досить крутий, щоб не користуватися захистом, але нас це не вразило.

З Медок вийшов чудовий старший брат.

Чи був він таким кілька років тому? Чи так сильно подорослішав за той час, що мене не було? Я покопалася в пам'яті, пригадуючи часи, коли він випивав усе мою улюблену газовану воду, щоб побалакати, а потім завжди приходив дивитися зі мною телевізор, щоб мені було не самотньо.

У школі він увесь час вдавав, що мене не існує, але потім посилав мені шкільною поштою листівки, цукерки та кульки, щоб я не залишилася без подарунка, коли весь клас отримував щось на честь свята. Звичайно, на листівках обов'язково були матюки чи інші непристойності, але все одно було приємно хоч щось отримати.

Едді мала рацію. Медок умів збирати уламки.

- Лукас, - я поклала дошку на тротуар і пошмагала його за світле волосся, - ти колись катався на скейтборді?

- Ще ні. Але я дуже хочу ось туди!

Він вказав у центр боулу, на краю якого стояв. Шолом та налокітники вже були на ньому.

- Якщо буде добре виходити, ти спустишся туди вже сьогодні, - запевнила його я, забравши в нього борд і поклавши поряд зі своїм. - Але доведеться попрацювати для того, щоб кататися справді швидко. Давай покажу тобі, з чого почати. Знаєш, яка нога в тебе ведуча?

Серце шалено калатало, кров у жилах закипала. Чорт, а я ж і справді була рада, що Лукас з нами. Медок сів на лаву, витягнувши руки вздовж спинки, і спостерігав за нами. Або за мною.

Принаймні, якщо з нами Лукас, то я не буду в центрі уваги. Краще Медок дозволив би мені приїхати сюди одній – розім'ятися не під пильними поглядами спостерігачів.

Але він добре мене знав. І розумів, що я нічого не робитиму, якщо мене не підштовхнути.

- Провідна нога?

Лукас розгубився. Він підняв у повітря одну ногу, подивився на неї, потім поставив і задрав другу.

Усміхнувшись, я помацала його за лікоть, щоб він звернув на мене увагу.

- Добре, йди піднімися он по тих сходах.

Я показала на підйом наприкінці тротуару.

– Навіщо?

– Просто зроби це, – з важливим виглядом, але м'яким голосом скомандувала я.

Лукас залишив дошку на землі і побіг доріжкою, розмахуючи руками.

Як тільки він заніс ногу над першою сходинкою, я його гукнула:

– Стій!

Він завмер на одній нозі і, похитуючись, дивився на мене. Друга нога зависла у повітрі.

- Це і є твоя ведуча нога, - пояснила я. – Повертайся.

Тим часом Медок повернувся до машини і відчинив двері, щоб було чути музику. Заграла пісня, і я засяяла, побачивши, що Лукас хитає головою як підліток, до якого йому було ще далеко. Адже ця композиція була старшою за нас із Медоком. З глузду з'їхати!

- Добре, - я нахилилася і показала на його ногу. - Ставиш дошку, що веде в початок, а іншу, поштовхову, - в кінець.

Він зробив так, як я сказала. Встав на скейт і трохи похитався з боку на бік, перевіряючи його стійкість. Мені самій теж не терпілося стати на дошку.

Я глибоко зітхнула.

- А тепер, коли ти поїдеш, розгорни ведучу ногу по ходу руху, а іншою відштовхуйся. Коли захочеш повернути поштовхову на дошку, став обидві ноги боком.

Лукас не став даремно гаяти час. Я й випростатися не встигла, як він уже кудись покотив. Він розгорнув ведучу ногу вперед, наскільки я могла бачити, бо на ньому були довгі мішкуваті штани, що майже затуляли взуття. Натомість виглядав як справжній скейтер.

Хлопець знову і знову відштовхувався від землі іншою ногою, поступово розганяючись.

А потім змахнув руками, і тут я напружилась.

- Оу, - вигукнула я, коли побачила, що він упав зі скейтборду на траву.

З полегшенням видихнувши, я перевела погляд на Медок. Той знизав плечима і похитав головою.

- Феллон, він падатиме, це неминуче. Розслабся.

Медок напружив витягнуті руки, і я затрималася поглядом трохи довше, ніж слід, на його рельєфних біцепсах і трицепсах, що виглядають з-під рукавів сірої футболки. Згадала, якою гладкою і жорсткою видавалася поверхня його грудей, коли я торкалася її кінчиками пальців. У Медока тіло було твердим і м'яким у потрібних місцях, і в мене голова закружляла від бажання зробити йому масаж... помацати пальчиками кожен сантиметр шкіри...

Додати олії. Багато-багато масла...

- Феллон.

Моргнув, я подивилася йому в очі.

- Підбери слинки, крихітко, - скомандував він. – Увечері ми опинимося у теплому ліжечку. Не переживай.

Усередині все стиснулося, ніби розряди блискавок пронизали все тіло.

А потім Медок засміявся.

Адже ох засранець.

Я потрясла головою, щоб витрусити з неї брудні думки про нього, і пішла по доріжці назустріч Лукасу, що повертався.

- Знаєш що? Ти простояв на дошці набагато довше, ніж я вперше, - я прийняла його за плече. – І зробив саме те, що мав зробити: у разі небезпеки зістрибнути.

- Не будь ганчіркою, - гукнув мене Медок. - Встань на скейт і покажи йому, як це робиться.

Примружившись, я кинула погляд у його бік і дивилася на дошку, підтискуючи в кедах пальці ніг.

– Що з тобою таке? Ти боїшся?

Лукас підвів очі і запитливо глянув на мене.

Як він може мені довіряти, якщо я змушую його робити те, чого сама не роблю? Яка мати з мене вийшла б?

Покусуючи губи і вже відчуваючи, що спітніла шия, я стала на дошку і випростала ноги, щоб вони перестали тремтіти. Повільно перекочуючись з п'ят на носочки і назад і глибоко дихаючи, я трохи похиталася, пробуючи дошку і згадуючи відчуття, що виникають, коли повертаєш і маневруєш.

Багато хто помилково вважає, що найважливіше в катанні на скейтборді – це ноги, але насправді активно задіяне все тіло. Важливий кожен м'яз. Ти нахилиєшся, задаючи напрямок, а стопою розподіляєш тиск залежно від того, чи збираєшся ти стрибати, ковзати чи робити фліп.

Виставивши вперед ногу, я відштовхнулася другою від землі, злегка зігнула коліна і стиснула кулаки, тому що серце в грудях раптом шалено забилося.

Чорт.

Мої очі розширилися, я посміхнулася і прикрила рота рукою. О Боже. Сподіваюся, вони цього не чули. Мені що, адреналін ударив у кров від простого розгону?

Я штовхалася, торкаючись землі знову й знову, і серце билося як божевільне. Повернувши ліворуч, я об'їхала сходи. Не з'їжджаючи з доріжки, я продовжила штовхатися та об'їхала по колу боул.

Це було просто чудово. Як давно я не відчувала цих відчуттів.

Як мені могло спасти на думку закинути скейт?

Дотягнувшись ногою до землі, я відштовхнулася з усієї сили і помчала до Лукаса. Широко розвівши руки, я натиснула на дошку задньою ногою, змушуючи передню частину відірватися від землі та піднятися у повітря, об'їхала навколо Лукаса і зупинилася.

Довелося сильно напружитися, щоб не посміхатися на весь рот і не почати стрибати від щастя.

Але це було б не круто.

Зстрибнувши з дошки і швидко і важко дихаючи, я подивилася в широко розплющені очі хлопчика.

– Ну як, на твою думку, я боюся? - Розбурхувала його я.

Він стояв із відкритим ротом.

– Я хочу навчитися так само.

Я настала на задній край скейту і, підкинувши його в повітря, спіймала за інший кінець.

– Такі розвороти для тебе поки що надто складні. Давай почнемо із простих.

У наступні дві години з нас із Лукасом сім потів зійшло, поки ми тренувалися повертати, стрибати та просто кататися. Я показала йому, як правильно використовувати вагу тіла і як падати з посмішкою, тому що падати доведеться, і не одного разу, пообіцявши йому, що наступного разу навчу робити кикфліпи, і дозволила трохи покататися в боулі під нашим з Медок наглядом. Хлопчик спустився вниз, а ми сіли на край боулу і почали спостерігати.

Поклавши голову йому на плече, я заплющила очі і раптом усвідомила, що хочу бути тут і зараз, а не ще десь.

– Дякую, – хрипким голосом сказала я. - У сенсі за те, що привіз мене сьогодні сюди.

Мені справді цього не вистачало. Думаю, за кілька годин, проведених тут, я сміялася, кричала і раділа більше, ніж за останню пару років. І, незважаючи на те, що наступного дня все тіло страшно ламатиме, я просто світилася від щастя. У машині мене огорнув запах парфуму Медока, і я розчинилася в мріях про те, як притисніть до нього увечері своїм втомленим тілом.

Ми їхали вулицями міста. Він поклав мені руку на ногу. Незадовго до цього ми висадили Лукаса - він встиг якраз до вечері - і тепер прямували додому.

Я відкинулася на спинку сидіння, поклала голову на підголовник і глянула на Медок.

- Не лякайся, будь ласка, мого питання, - почала я, - але в тебе в старшій школі були стосунки? Ну, себто дівчата були?

Він пирхнув і ввімкнув двірники.

– Жінки вічно ставлять питання, відповіді на які насправді не хочуть знати.

– Але я хочу почути відповідь, – спокійно та впевнено сказала я.

Мені справді хотілося знати. Ми кілька років втратили і мені було цікаво все, що сталося з ним за цей час.

- Так, - зізнався він і кивнув, не дивлячись у мій бік. – Декілька.

Ревнощі, мов хвороба, проникли в мене. Ким вони були? Як виглядали? Що він із ними робив? Їхні імена, номери документів, адреси?

Вражаюче, як думки та підозри можуть зруйнувати душевний спокій за секунду.

– І? - М'яко запитала я.

- І жодній з них я не казав, що кохаю її, - відповів він. - Лише тобі.

Він повернувся до мене і з серйозним виглядом глянув просто у вічі.

Жилка на шиї пульсувала, я навіть не одразу зрозуміла, що сиджу перед ним із відкритим ротом.

Підвівши голову, він спитав:

- Так що ж означає татуювання валькнута?

Я різко зітхнула, відвернулася і подивилася у вікно.

- Хто старе згадає? - Спробувала відбутися жартами я.

- Ти уникаєш відповіді.

Так, йду. А що мені робити, чорт забирай? Як сказати людині, яка хоче провести з тобою все життя, що ти позбавилася від вашої спільної дитини без її відома? Медок це вб'є. Так що взяти та розповісти як на духу, що означає татуювання, я не могла. Ще рано.

Чому б йому не запитати, наприклад, про моє татуювання Out of Order [Поза законом] чи про напис у мене на лопатці?

Примружившись, я уважно розглядала краплі у себе на склі.

– Таке татуювання у кожного може мати своє значення. Для мене це символ переродження, частково це було правдою, яка означає, що завжди треба рухатися далі.

Виживати, як би важко це не давалося, - я повернулася до Медок і низала плечима. - А ще вона здалася мені крутою. Така відповідь тебе влаштує?

Ось. Сподіваюся, що на цьому ми закрили тему. Принаймні на сьогодні.

Я про все йому розповім. Колись. Як тільки зможу. А зараз мені просто потрібний спокійний вечір у його суспільстві.

Потрібно було змінити тему, відволікти його.

Закашлявшись, я заговорила:

- Ти ніколи не питав, що за напис у мене на спині.

Переконавшись, що його погляд прикутий до моїх рук, зняла футболку через голову.

Медок округлив очі, дивлячись на мій голий торс, прикритий тільки кислотно-рожевим мереживним ліфчиком.

– Не забувай дивитися на дорогу, – низьким, чуттєвим голосом нагадала я.

Він моргнув і дивився в лобове скло.

- Феллон, я за кермом. Це не круто.

Посмішка заграла в куточках моїх губ, коли я побачила, з якою силою він вчепився за кермо.

– Бачиш? - я повернулася до нього спиною і показала вертикальний напис, що тягнеться від плеча до самого низу лопатки: «Які б хвилювання не відбувалися на поверхні моря, вони не потурбують спокою його глибин». Це найулюбленіша цитата мого батька.

Я відчула, що мене повело, бо Медок не зміг утримати рівно кермо, але розуміла, що сміятися зараз – дуже погана ідея. Мені подобалося, як він дивиться на мене, і мені хотілося його відволікати.

– А ще... – я піднялася над сидінням і стягнула з попи штани разом із шкарпетками та взуттям, – у мене є одна ось тут.

Я показала на зображення трилисника на стегні.

- Феллон! – загорлав Медок, смикнувши кермо напруженими руками, на яких було видно кожен м'яз, щоб вирівняти автомобіль. - Йди до біса.

Я посміхнулася про себе та максимально опустила спинку сидіння. Скло в машині у Медока було без тонування, а ми були поки що в місті, так що будь-хто міг побачити мене в одній білизні.

- Щось не так? - Прошепотіла я, невинно лясаючи очима.

Він відповів, не розтискаючи зубів:

– Такими темпами ми за десять хвилин додому не доїдемо. Ти серйозно збираєшся продовжувати?

Подивившись на нього, я заклала руку за голову і заплющила очі. Облизнувши губи, я нашарила язиком маленьку сріблясту кульку і затиснула її між зубів. В очах Медока спалахнув вогонь. Швидше за все, я була червона як рак, але мені було байдуже.

Що може бути приємнішим, ніж дивитися на те, як він утискується руками в кермо, намагаючись вести машину рівно, і не може відірвати очей від мого тіла?

- Медок, - буркнула я, повернувшись на бік і підклавши руку під голову. - Я хочу, щоб ти трахнув мене прямо в машині.

Його очі спалахнули, він завмер, а машина продовжила їхати ніби сама по собі. Схаменувшись, він схопив кермо, різко переключився на шосту передачу і повернув до виїзду з міста.

Перш ніж я встигла схаменутися, небо затягнуло хмарами, дощ полив як із відра, а ми вже стояли припарковані на тихій дорозі, де нам потрібно було провести найближчу годину.

Розділ 27

Медок

Коли я навчався у старшій школі, то постійно намагався сподобатися людям. Брав приклад із батька. Багато в чому наслідував Джаред. Слідував нормам.

Але коли копіюєш інших, перестаєш розвиватися. Дні летять, минають роки, а ти так і не зробив у житті нічого вартого. Мій батько був живим тому підтвердженням. Він все життя працював і приховував свої стосунки з жінкою, яку любив, але попросити руки якої не наважувався, і заради чого? Щоб на його похорон прийшло все місто, а розкішний дім та землю успадкував син, якому він був чи не чужою людиною?

Батько нічого не мав. Принаймні поки що.

Я знав, що він мене любить, і в цьому відношенні я був щасливішим, ніж Джаред і Джекс. Але я ні краплі не прагнув бути схожим на нього. У мене були приємні спогади, пов'язані з ним, але, чесно кажучи, я не знав, як би відреагував, якби його раптово не стало.

Ця думка нерідко мучила мене ночами.

Батько знав, чого хоче, але йому не вистачало рішучості цього досягти. І я не хотів мучитися від подібних жалю в старості.

Озирнувшись, я побачив Феллон. Вона спала поруч зі мною, згорнувшись клубочком. На ній були маечка та піжамні шорти, а ковдра доходила лише до талії. Вона підклала руки під голову, її волосся було безладно розкидане по подушці. Вона здавалася такою слабкою та беззахисною.

Від цієї думки мій рот скривився в усмішці, бо Феллон аж ніяк не була такою.

Але це зовсім не заважало мені полюбляти картину. Я прислухався до її рівного дихання, і серце стало битися спокійніше.

Схопивши телефон з тумбочки, я подивився який час. Було ще дев'ятої вечора. Після подорожі до скейт-парку та позапланової зупинки на шляху додому ми були страшенно стомлені. Так що ледве дійшли до моєї кімнати і завалилися на ліжко, навіть не скуштувавши спекотне, яке Едді залишила для нас у духовці.

Телефон завібрував. Я підняв його над головою і відкрив повідомлення від Джексу.

Можеш під'їхати? Один.

Один? Мабуть, він знайшов щось на маму Феллон, але чому я мав приїхати саме один?

Буду хвилин за 20.

Повернувшись на бік, я розворушив Феллон.

- Крихітко, - прошепотів я, проводячи доріжку з поцілунків від її щоки до вуха, - мені потрібно на годинку від'їхати. Я скоро повернусь.

Стиснувши губи, вона застогнала. А потім зітхнула і сказала заспанним голосом:

- Окей. Чи захопиш газіровану воду на зворотному шляху?

І знову відключилася, а я тихенько засміявся.

Хвилин за п'ятнадцять я під'їхав до будинку Джекса. Дощ продовжував лити, але вже не так сильно, і я був радий побачити, що у всьому будинку світиться світло.

Значить, Кетрін удома.

Його "мама" - я точно не знав, як її називати, - проводила багато часу з моїм батьком, але я чув, як вона наполягла на тому, щоб він приїжджав до неї, щоб вона могла більше часу проводити з Джеком. Цікаво, як батько поставився до того, що йому належало обзавестися ще двома синами, хай і нерідними. Йому зі мною одним було не просто.

У вітальні та на кухні горіло світло. Я постукав у двері, і відразу повернув ручку і відчинив її.

Я вже багато років перестав чекати, коли мені відкриють. У нашому містечку було досить спокійно, і ніхто не турбував себе тим, щоб щоразу замикає двері на замок.

Помахавши рукою Кетрін, що виглянула з кухні, я бігцем піднявся до Джекса в комп'ютерну кімнату і щільно зачинив за собою двері.

Він щось робив із моніторами, натискаючи то на один, то на інший. Я задер голову.

– Привіт, ну то що в тебе? - Запитав я.

- Вітання. Вибач, що витяг тебе сюди, але я подумав: тобі варто побачити це на власні очі.

Підійшовши до принтера, він дістав і переглянув кілька роздруківок.

- Що це? - Запитав я, знімаючи сорочку і залишаючись тільки в сірій футболці.

– Чесно кажучи, на твою прийомну матір я нічого цікавого не знайшов, – Джек винувато глянув на мене. - Вибач, але її життя досить одноманітне. Я перевірів, де вона буває і чим займається, і, якщо відверто, краще кабельне подивитися, ніж читати цю скукотінь.

Я трохи згорбився і зітхнув.

Він сумно посміхнувся.

- Крім того, що вона не гидує послугами чоловіків-повій - а для цього у неї щочетверга ввечері броньований номер у Four Seasons, - у неї все чисто.

- Тоді навіщо я тут?

Він опустил погляд, ніби задумався, говорити чи ні.

Чудово.

Сівши в офісне крісло, він під'їхав до мене.

- Взагалі, я знайшов дещо інше. Я копався в історії операцій її кредиток і ось на що натрапив.

Він простягнув мені роздруківки і від'їхав назад.

Я опустив очі і пробіг їх очима, не вчитаючись. Деякі слова самі впадали у вчі: «клініка», «Феллон Пірс», «жіноча консультація».

Як тільки вони почали складатись у єдину картину, я стиснув у руці папір.

Натрапивши на такі слова, як «переривання вагітності» та «сума до оплати», я пригальмував.

Мені було важко дихати. Я намагався вдихнути, але легені ніби не хотіли розправлятися, і я насупився, коли слова почали збиратися до купи, як краплі рідини в повітрі, утворюючи хмару.

Одну велику темну хмару.

Моргнувши, я глянув на дату. Друге липня. За кілька місяців після її зникнення два роки тому.

В очі впала сума рахунку. Шістсот п'ятдесят доларів.

Я зім'яв папір у грудку. Я весь палав від злості... страху... жаху. І сам не розумів, що зі мною діялося на той момент. Знав лише, що мені не дуже добре.

Я заплющив очі. Вона була вагітна. Моєю дитиною.

Шістсот п'ятдесят доларів. Шість сотень. І. П'ятдесят. Доларів.

- Медок, Феллон - моя подруга, - заговорив Джекс. – Але я вирішив, що ти маєш право знати про це. То була твоя дитина?

У мене забурчало в животі і заперло в горлі.

Я проковтнув, і мій голос пролунав загрозливо, коли я сказав:

- Мені потрібно йти.

– Де Феллон? – крикнув я Едді.

Повернувшись додому, я кулею помчав нагору, але виявив, що ліжко порожнє. У неї не було ні байка, ні машини Тейт, тож якщо вона не пішла пішки, то була десь тут.

– М-м-м... – Едді задумалася, піднявши очі до стелі. – Думаю, у підвалі. Востаннє, коли я бачила її, вона спускалася туди.

Руки Едді були забруднені тістом. Вона кивнула на плиту, але я вже біг у підвал.

- Ви обоє так і не поїли, - крикнула вона мені слідом. – Я вам у кімнату принесу! Добре?

Не звертаючи на неї уваги, я втік сходами і щільно зачинив за собою двері.

Кам'яні сходи були вкриті килимом, тому мої кроки були майже нечутні. У підвалі горіло світло, але було тихо, як у склепі.

Я одразу ж знайшов очима Феллон.

Вона сиділа в поглибленні рампи, спершись на борт і зігнувши ноги в колінах.

Вона була одягнена в довгу білу бавовняну нічну сорочку і, судячи з мокрого волосся, нещодавно вийшла з душу.

- Я прийшла сюди, щоб Едді не почула криків, - пояснила вона, перш ніж я встиг хоч щось сказати.

Вона поклала руки на живіт і дивилася в стелю.

- Ти знаєш, що я знаю все.

Я бачив лише половину її обличчя. Вона була розслаблена, ніби чекала на шторм, але вже змирилася зі своєю долею.

- Коли я була в душі, зателефонував Джек. Сказав, що хоче попередити мене, що вибачається, але вважає, що ти маєш знати.

Я повільно підходив до рампи, і кожен крок давався мені насилу. Я був страшенно злий. Та як вона сміє бути такою спокійною?! Вона має відчувати те саме, що і я.

Або боятися щонайменше!

- Ти мала розповісти мені, - вирвалося в мене. Голос був різкий і грубий, ніби не мій. – Я заслуговував на те, щоб знати правду.

– Знаю, – вона випростала спину. - Я збиралася розповісти тобі.

Та будь вона проклята. Вона все ще була така спокійна і дивилася на мене чистими, щирими очима. Говорила зі мною таким солодким голосом. Намагалася мене заспокоїти, і це дратувало ще сильніше.

Я провів рукою по волоссю.

– Дитина! Грьобана дитина, Феллон!

– А коли я мала розповісти тобі? – її голос тремтів, а очі були сповнені сліз. - Багато років тому, коли я думала, що тобі не потрібна? Минулого літа, коли ненавиділа тебе? Чи, може, останні два дні, коли в нас усе так ідеально, як ще ніколи не було?

- Я повинен був про це знати! – заревів я. - Джек дізнався про це раніше за мене! А ти просто позбулася нашої дитини, навіть не поінформувавши мене. Я мусив знати!

Вона відвернулася вбік, і її шия здригнулася, наче вона проковтнула.

Похитавши головою, вона продовжила м'яким голосом.

- Ми все одно не стали б батьками о шістнадцятій, Медок.

- Ти хоч трохи подумала? - Усміхнувся я, зчепивши зуби. - У тебе хоча б думка виникла поговорити зі мною? Чи ти кинулася до клініки, як побачила дві смужки на тесті?

Вона подивилася на мене очима, сповненими болю.

- Кинулась? – скрикнула вона.

Сльози покотилися її щоками. Вона спробувала стриматися, але все одно здригалася від беззвучних ридань. Її обличчя почервоніло, намокло від сліз і нічого не виражало, крім болю.

Схопившись на ноги, вона пробігла повз мене, але я схопив її за руку і притяг до себе.

– Ні! – прикрикнув я. - Ти залишишся тут і все мені поясниш. Тримай себе в руках!

- Нікуди я не кинулася! - Закричала вона прямо мені в обличчя. - Я хотіла цю дитину, і я хотіла бути з тобою! Я хотіла тебе побачити. Поговорити з тобою. Я була в розпачі, і ти був потрібний мені як ніколи!

Вона похнюпила голову і стулилася. Її плечі здригалися від ридання. І тільки тоді я нарешті зрозумів, у чому річ.

Феллон любила мене вже тоді. Якщо вона не хотіла їхати, то з чого я взяв, що їй раптом захочеться пройти без мене через весь цей кошмар?

Вона стояла, стиснувши руки в кулаки і здригаючись від беззвучних ридань, надто сильна, щоб дозволити собі істерику.

- Валькнут, - задихаючись, сказала вона і подивилася на мене очима, сповненими розпачу. – Вагітність, народження, переродження. Наша дитина завжди зі мною, Медок.

Вона заплющила очі, і сльози водоспадом ринули по її обличчю.

Я раптом ніби відчув весь тягар того, через що їй довелося пройти, і згадав, чий підпис стояв на рахунку, який досі лежав у мене в кишені.

– Наші батьки, – здогадався я.

Вона кілька секунд помовчала, а потім шморгнула носом.

- Твій батько про це нічого не знав.

Ми стояли близько один до одного, але в той же час були такі далекі. Досить з мене. Достатньо того, що вони крутили нами як хотіли. Кінець питанням та очікуванням.

Обхопивши за потилицю, я притис її до себе і міцно обняв. Щоб ніколи більше не відпускати з обіймів.

Тоді я не знав, що й думати.

Чи варто мені ставати батьком у шістнадцять? Зрозуміло, що ні.

Але варіант абортів мене теж не влаштовував: змусити Феллон пережити таке! Я ладен був вбити за це.

Виключити мене з рівняння і залишити у незнанні?! Комуś доведеться за це заплатити.

Вистачить з мене сліпого дотримання правил. Настав час взяти все у свої руки.

Я відвів Феллон до ліжка і попрямував до батьківського сейфа. Він зберігав там лише три речі: коштовності, готівку та пістолет.

Розділ 28

Феллон

- Ну звісно!

Почувши зарозумілий голос, я розплющила очі і підскочила в ліжку.

У відчинених дверях кімнати Медока стояла мама, одну руку уперши в бік, а другу поклавши на талію і демонструючи розсип діамантів, що прикрашав пальці.

Усе ще одягнена в нічну сорочку, я проморгалася, прогнала залишки сну й окинула її поглядом.

Від її безглузкого вбрання залишалося тільки зковтнути і спробувати придушити стомлену усмішку. На ній були чорні обтягуючі брюки, леопардова блузка без рукавів (терпіти не можу це забарвлення) і чорний вельветовий капелюх.

Серйозно? Вельветовий капелюх?

Вона намагалася виглядати як молоденька дівчина або багата італійська спадкоємиця. Я так для себе і не вирішила.

- Що ти тут робиш?

Промовивши це, я сама злякалася свого грубого тону. Вчорашня історія з Медоком мене добряче втомила, але я була напоготові й у всеозброєнні.

Вона посміхнулася. Її ідеально чиста шкіра сяяла в променях ранкового сонця, що пробивалися через вікно.

- Я тут живу, Феллон. А ти - ні. Забула?

Я глянула на іншу половину ліжка і виявила, що Медока немає на місці.

Де ж він?

Мати підійшла до краю ліжка. Я насупилася.

- Забирайся, - приказним тоном сказала я.

Вона вхопила футболку Медока і почала складати.

- Я дивлюся, ти намагаєшся домогтися кращого життя через ліжко. Мене ні краплі не здивувало, що я виявила тебе в його ліжку. Знову.

Я відкинула вбік ковдру і потягнулася до окулярів, що лежали на тумбочці, але зупинилася на півдорозі.

Ні. Для розмови з нею вони мені не потрібні.

Опустивши руку, я встала і гордо підняла підборіддя.

- Якщо ти зараз же не підеш звідси, я сама тебе вишвиру.

Це була не марна погроза. Я тільки шукала приводу, щоб накинутися на неї.

- На мене чекає Джейсон, - вона прикрила очі й зробила вигляд, що наша розмова їй набридла. - Він уже їде. Ти в курсі? Єдине, у чому ми з чоловіком не маємо розбіжностей, то це в тому, що ваш брудний зв'язок із Медоком потрібно припинити якомога швидше.

На слові "чоловік" я здригнулася. Забавно. Ніколи не сприймала їх як чоловіка і дружину. Може, тому, що вони ніколи себе так не поводити.

Вона підійшла до мене і погладила мене по плечах холодними руками.

- У Джейсона завжди знайдуться важелі тиску на власного сина. І тобі краще змиритися з цим якомога швидше, Феллон. Для твого ж блага. Медок тобі не пара, і це довго не протримає.

- Геть, - почувся низький голос, і ми обидві перелякалися.

Я випрямила спину і перевела погляд на дверний отвір. У ньому стояв Медок і пильно дивився на мою матір.

Вона теж обернулася, почувши його владний голос. Мої руки й ноги раптом налилися силою. Я завжди почувалася сильнішою в його присутності. Не те щоб я сподівалася, що Медок візьметься вирішувати мої проблеми. Просто приємно було протистояти труднощам не наодинці.

- Уже йду, - запевнила його мама, солодко посміхаючись. - Твій батько скоро приїде, тож не завадить одягнутися. Вам обом.

Медок зробив крок назад, звільняючи прохід. Мати глянула на нас наостанок і пішла геть. Медок схрестив руки на грудях, і м'язи його оголеного торса напружилися. Він би ніколи не вдарив жінку, але зараз виглядав так, ніби був на межі.

Мати на секунду затрималася в дверному отворі й озирнулася на нас.

- Медок, тебе відправлять назад у Нотр-Дам. А ти, Феллон... сьогодні ж поїдеш зі мною. Назад у Чикаго. Я збираюся на благодійний вечір, а тобі пора повертатися в коледж.

Я не змогла стримати смішок і недовірливо зсунула брови.

- Мамо, що за дурниці ти говориш? З чого ти вирішила, що можеш вказувати мені, що робити?

- Я забираю тебе в Чикаго, і ти більше ніколи не побачиш Медока, - її слова прозвучали дуже різко, навіть загрозливо. - Після розлучення я не хочу мати нічого спільного ні з ним, ні з його батьком. І в будь-якому разі ти їм не потрібна.

- Забирайся геть! - заревів Медок.

Вона нарешті заткнулася і, приголомшена, подивилася на нас. Піднявши брови, вона продовжила, звертаючись до Медока.

- Щойно твій батько приїде, він розтлумачить тобі, що до чого. І ти, Медок, більше ніколи не побачиш мою дочку.

Замість відповіді Медок повільно рушив до матері, змушуючи її позадкувати. Це тривало, поки вона не опинилася в коридорі. Я пішла за ним. Медок спідлоба подивився на матір і зухвалим тоном сказав:

- Ще хоч раз спробуйте погрожувати мені - і я проб'ю всі стіни на шляху до Феллон вашою головою.

Мої очі спалахнули, і я посміхнулася про себе.

Він був сантиметрів на п'ятнадцять вищим за неї. Не знаю, зробив би він це насправді чи ні, але від його вигляду кров у моїх жилах закипала.

Вона незадоволено стиснула губи, всім виглядом показуючи, що гру ще не закінчено, а потім мовчки пішла.

Боже, як же я люблю його.

- Медок... - я підбігла до нього, а він обернувся якраз вчасно, щоб укласти мене в обійми, і я прошепотіла йому на вухо: - Ти такий гарячий.

Розсміявшись, він обхопив мене за талію, відірвав від підлоги і заніс у спальню. Я обійняла його за шию і зачинила за нами двері.

- У нас проблеми, - зазначила я.

- Нам уже є вісімнадцять. Мій батько блефує.

- Але...

- Повір мені, - перебив мене він. - Ти мене кохаєш?

Я кивнула з виглядом дитини, якій пообіцяли морозиво.

- Так.

- Любиш настільки сильно, що будеш не в змозі вбити мене, навіть якщо я стану зомбі? - з ехидним виглядом запитав він.

- Так.

Я розсміялася.

Він поставив мене на підлогу і дістав із кишені круглу чорну коробочку. Коли він її відкрив, я мало не зомліла від побаченого.

Розкішна платинова каблучка з величезним круглим діамантом у центрі і меншими діамантами по краях сяяла в електричному світлі.

Коли я відірвала від нього очі, що округлилися, Медок став на одне коліно й усміхнувся.

- У мене є ідея.

- Чувак, ти впевнений, що готовий до цього?

Джаред сперся на столик поруч із Медоком, поки ми підписували необхідні папери.

- Не треба ревнувати, - віджартувався Медок. - Ми, як і раніше, будемо друзями. Тільки тобі не вдасться більше безкарно задивлятися на мою попку.

Джаред закотив очі, плюхнувся на один зі стільців, що стояли в ряд, і поставив лікті на коліна.

Ні, він не думав, що Медок щось робить неправильно. Просто хвилювався за нього. І, схоже, йому теж було трохи не по собі.

Я ось уже точно перехвилювалася. Мене нудило, я страшенно переживала, була нервовою і напруженою.

І по вуха закоханою.

Мені вистачило пари секунд, щоб зібратися з думками і прошепотіти "так", коли Медок попросив моєї руки. І навіть незважаючи на ураган запитань і тривоги, що в одну мить виникли в голові, в одному я була впевнена напевне.

У Медоку.

Я не сумнівалася в ньому ні секунди і не відчувала ні краплі сумнівів, коли запитувала себе, чи не поквапилися ми з таким важливим рішенням.

Я належала йому. Тільки йому. Завжди. Це було правдою.

Ми поїхали з дому до того, як повернувся батько Медока, і попрямували прямо в Чикаго. У мене із собою навіть одягу майже не було, тож спочатку ми заїхали в гуртожиток, щоб привести себе до ладу і забрати Тейт, а потім написали Джареду, щоб він пішов із занять і зустрівся з нами в будівлі муніципалітету.

Нам потрібні були свідки, і, зрозуміло, ми хотіли, щоб у такий важливий момент друзі були з нами.

Хоча я безумовно не була схожа на наречену. У нас із Тейт був однаковий стиль в одязі, а отже, знайти серед наших речей сукню не судилося. Але, може, це й на краще. Я б почувалася не у своїй тарілці.

Легку білу блузку з витонченим бантом на комірі та рукавами-ліхтариками я заправила в симпатичні обтісли джінси, вдягнула чорні балетки і чорний же плащ у стилі мілітарі, до талії прямий, а донизу розкльошений. Медок же одягнув свої звичайні дорогі джінси і чорну коротку осінню куртку, теж у стилі мілітарі. Тож ми з ним мали чудовий вигляд. Він уклав волосся гелем. І тепер дивився на мене, засліплюючи променистою посмішкою, яка вже мене завела.

Ми з Тейт по-швидкому навели мені красу на голові і зробили макіяж. Медок не переставав свердлити мене очима з таким виглядом, ніби зараз з'їсть. Значить, вийшло нормально.

Я зчепила руки в замок і міцно стиснула пальці.

Каблучка з величезним діамантом виявилася неймовірно зручною, а це щось та означало для дівчини, яка ювелірних прикрас у житті не носила.

Медок сказав, що це сімейна реліквія: батько подарував цю каблучку його матері на заручини. Коли я напружилася, він розсміявся і пояснив, що тільки шлюб його мами закінчився розлученням, а бабуся і прабабуся, яким вона належала до неї, жили зі своїми чоловіками довго і щасливо.

Чоловіками. Медок буде моїм чоловіком.

Голова ледь не лопалася від запитань. Де ми будемо жити? Наскільки жахливо відреагують наші батьки? А що з навчанням? Чи вийде з мене гарна дружина? Чи підходжу я йому?

Я опустила очі і почала роздивлятися каблучку. Таке хитромудре! Я прямо перейнялася її історією, а потім задумалася про чоловіка, який мені її подарував. Він любить мене. Він вірний мені. Він сильний.

І нашим батькам доведеться змиритися з тим, що ми більше ніколи не розлучимося.

- Ти виглядаєш такою щасливою, - сказала Тейт, стоячи поруч зі мною, поки Медок закінчував оформляти документи з працівником мерії.

Я поклала руку на живіт і зітхнула.

- Мені здається, мене зараз вирве.

Медок відірвався від документів, глянув на мене і підняв брови.

Я поспішила додати:

- Тобто я така щаслива, що просто не можу втримати все в собі.

Він нахилився і чмокнув мене в губи.

- Поїхали. Нам потрібно ще до суду встигнути.

Однією рукою він узяв мене за руку, іншою забрав зі столу дозвіл на шлюб і вже збирався йти, але я його зупинила.

- Медок, - покликала я його якомога несміливіше, - я думаю... можливо... нам варто знайти священика.

У мене на обличчі з'явився винуватий вираз.

- Священика? - зі здивуванням перепитав він.

Ми з Медоком були виховані в католицьких традиціях, у молодших класах навчалися в парафіяльних школах. Однак давно перестали ходити до церкви, тож нічого дивного, що моє запитання стало для нього несподіванкою.

Я проковтнула.

- Просто думаю, що батько вб'є тебе, якщо наш шлюб не буде схвалений церквою, - я тягнула Медока вперед, посміхаючись куточками губ. - Ходімо.

Машина Джареда і Тейт зупинилася прямо за нашою. Ми їхали попереду, а вони просто слідували за нами. Паб Sovereign's знаходився в північній частині Чикаго, якраз між муніципалітетом, звідки ми нещодавно виїхали, і Північно-Західним. Ми припаркувалися, і я одразу покрокувала в бар, точно знаючи, куди йти.

У дальньому залі, вхід до якого за бажання можна було закрити червоними оксамитовими фіранками, за круглим столом у компанії трьох друзів сидів отець Маккеффі. Двоє з них теж були священиками, а третій, у шкіряній куртці, - завідувачем бару.

- Доброго дня, святий отець, - привіталася я, не випускаючи руку Медока.

Він відірвався від кухля пива і круглими очима подивився на мене.

- Феллон, дорогенька. Що ти тут робиш?

Незважаючи на те що він жив у США вже понад двадцять років, у нього зберігся сильний ірландський акцент. Думаю, він весь цей час старанно його підтримував. І не тільки тому, що він подобався парафіянам, а й тому, що так було набагато простіше вести справи з клієнтами ірландського походження. Я добре його знала: колись він мене хрестив.

У нього було темно-русяве волосся з сивиною, світло-блакитні очі і ледве помітний пивний животик. Не рахуючи цього, святий отець був у чудовій формі. А через веснянки виглядав навіть молодшим, ніж був насправді. На ньому були чорні штани, чорна сорочка і смарагдового кольору светр, з трикутного вирізу якого визирала колоратка.

- Святий отче, це Медок Карутерс. Мій... наречений.

Ми з Медоком поглянули одне на одного й обмінялися усмішками.

Мені було трохи дивно називати його нареченим, враховуючи, що я навіть своїм хлопцем ніколи його не називала.

- Що? - батько МакКеффі відкрив рота від подиву.

Моє серце тьохнуло. Здається, усе пройде не так гладко.

- Святий отче, я знаю, що вам це здається дивним...

- Святий отче, - перебив мене Медок, зробивши крок уперед. - Ми хотіли б одружитися. Ви згодні провести церемонію чи ні?

Медоку варто було б бути з ним ввічливішим.

- Коли? - запитав святий отець.

- Зараз, - Медок дивився на нього згори донизу, як дорослий, який розмовляє з дитиною. - Прямо тут і зараз.

Священик витріщив очі від подиву.

- Тут? - ошелешено перепитав він, ледь не розсміявшись.

Чесно кажучи, я сподівалася вмовити отця МакКеффі проїхати до церкви, яка була лише за кілька кварталів від нас, але Медок, здається, хотів розв'язати питання просто на місці. Що ж, я була не проти. Якщо вибрати між муніципалітетом, церквою, де вічно холодно, і старим ірландським пабом, де пахло лаком для меблів і пивом Guinness, я безумовно вибрала б паб. Барна стійка, столи і стільці блищали у світлі призахідного сонця, яке лилося всередину приміщення через вікна із зеленими фіранками. Дуже затишне містечко.

- Святий отче, - заговорила я, - якщо вже ми знайшли вас у барі, а не в церкві, то чому б не провести церемонію просто тут?

- Феллон, дорогенька, а ти не думала, що спершу варто було б заручитися благословенням батька? - вигляд у МакКеффі був дуже стурбований.

- Мій батько, - впевнено сказала я, - довіряє моїм рішенням. Отже, і вам, святий отче, варто довіряти.

Медок узяв мене за руку, стягнув із пальця каблучку й поклав її на стіл разом із дозволом на шлюб і простою срібною каблучкою, яку він підібрав собі ще вранці.

- Пожените нас, будь ласка. Звідси ми поїдемо до суду й офіційно зареєструємо шлюб незалежно від того, матимемо ми благословення церкви чи ні. А якщо його не буде, її батько точно цього не схвалить.

Джаред хмикнув за нашими спинами. Я обернулася і побачила, що вони з Тейт обидва намагаються приховати посмішки.

Я була рада, що їм весело. Піт виступив у мене на лобі.

Батько МакКеффі сидів за столом і мовчав, як і його друзі. Усі вони дивилися то на святого отця, то на Медока, а святий отець переводив погляд з Медока на мене і назад.

Я точно не знала, чий зараз хід, але схилилася до того, що не наш. Нарешті святий отець підвівся, запустив руку у виріз светра, дістав ручку і нахилився, щоб підписати папір.

Я схилила голову, і моє обличчя розплилося в посмішці. Медок повернувся до мене, обхопив за щоки, нахилився і ніжно поцілував мене в губи.

- Готово – прошепотів він.

Я втягла носом терпкий аромат його парфуми і зняла плащ.

- З дітьми почекаємо, поки не закінчимо коледж, - сказала я так тихо, щоб мене міг почути тільки Медок. - Домовилися?

Він кивнув, притулившись чолом до мого чола.

- Замітано. А потім можемо завести п'ятьох.

- П'ятьох?!

Джаред закашлявся, змусивши нас відволіктися один від одного, а Медок ледь чутно засміявся. Я глибоко зітхнула.

Так, про це можна поговорити й згодом.

Святий отець покликав нас, щоб ми поставили підписи в графах "наречений" і "наречена", а Джаред і Тейт розписалися як свідки і вписали свої імена в рядки в нижній частині аркуша, поряд з ім'ям отця Маккеффі, особи, яка одружується.

– Тиша у залі! – голосно звернувся святий отець до всіх присутніх.

У барі було п'ятнадцять чоловік. Вони затихли і повернули голови до нас, помітивши нарешті, що діється у них за спинами. Музику вимкнули, і бар поринув у тишу. Медок повернувся до мене і взяв мене за руки.

Батько розпочав коротку службу, але я ледве розбирала його слова, бо всю мою увагу поглинув Медок. Його блакитні очі, завжди трохи пустотливі. Його чіткі риси обличчя: грубо окреслене підборіддя, вилиці, що так чудово виглядають, коли він виходить із душі весь мокрий... Широкі плечі, в які можна уткнутися і вмить зігрітися.

Але поки святий отець проводив церемонію, я думала, як мало в моїй голові думок про себе саму. Все своє життя я була зациклена на собі: своєму розчаруванні в житті, ненависті до матері, тузі за батьком та тотальною самотністю.

Я ніби залишалася у минулому, не усвідомлюючи, що саме через це не могла будувати майбутнє.

Тепер це все залишилося позаду.

Звичайно, нічого не забулося, але це більше не мало жодного значення. Сьогодні починалося майбутнє, і, коли Медок одягнув мені на палець кільце, я зрозуміла, що все найкраще з минулого я взяла з собою: ось воно стоїть навпроти.

Я глянула на Тейт, котра з любов'ю дивилася на нас, і на Джареда, який прийняв її. По його щоках котилися сльози щастя.

Медок усміхнувся, поклав долоню мені на шию і ніжно притягнув мою голову до себе.

– Закінчуйте, святий отче, – попросив він, дивлячись поверх моєї голови. - Вона дуже чекає поцілунку.

Смішні нотки у його голосі сп'яняли. Я справді дуже чекала поцілунку.

– Оголошую вас чоловіком та дружиною.

Медок не став марнувати час. Приймавши за талію, він відірвав мене від землі і пристрасно поцілував. Від його губ збудження хвилями прокотилося тілом прямо в низ живота. Я поклала руки йому на обличчя, нахилила голову і з силою вп'ялася в його губи.

Не відриваючись від моїх губ, він виніс мене до центру зали, де було трохи більше місця.

– Дякую, – посміхнулася я батькові Маккеффі через плече Медока.

Медок покликав бармена.

– У вас є музика?

– U2, – відповів чоловік середніх років.

Медок насупився.

- І це все?

- А що ще народу треба?

Я засміялася прямо Медоку у вухо, почувши відповідь.

Він зітхнув.

- Поставте щось повільне.

Опустивши руки, він узяв мене за попу і підняв, щоб я обхопила ногами його талію. Я побачила, що стільці відсувають. Озирнувшись, я виявила, що всі присутні в барі прибирають до стін стільці та столи, звільняючи імпровізовану танцпол.

Пісня All I Want Is You [Мені потрібна лише ти] U2 тихо полилася з колонок. Мабуть, я ще тиждень її співатиму. Медок почав переступати з ноги на ногу, і ми почали погойдуватися в повільному танці. Я притулилася до нього чолом, прислухаючись до того, як він шепоче слова пісні, і ледве стримуючи сльози. Музика грала все голосніше і голосніше, і ми почали повільно кружляти, час від часу цілуючи один одного.

Мені потрібен тільки ти.

Розділ 29

Медок

Вийшовши з Sovereign's, ми з Феллон поїхали прямо в готель «Уолдорф-Асторія», передчуваючи першу шлюбну ніч. Тейт умовляла піти кудись повечеряти, але Джаред зрозумів мене без слів.

Всю дорогу до готелю, поки швейцар паркував машину і під час реєстрації я смикав великим пальцем обручку. Легкий дискомфорт – крім пірсингу, я ніколи не носив прикрас – різко контрастував з новим, незнайомим відчуттям.

Воно було дивним, але дуже сильним.

Кільце нагадувало мені, що я належу Феллон, що я повинен любити і захищати її, що ми все тепер вирішуватимемо разом. Це означало, що я більше не зможу йти, куди мені заманеться, і повертатися, коли захочу, і що я, мабуть, став єдиним у своєму випускному класі одруженим чоловіком. Але мене зовсім не хвилювало, що про мене подумують.

Мене все влаштовувало. Наше рішення було правильним.

Коли ми підійшли до ліфта, Феллон вже витворяла руками таке, що технічно заборонено робити в публічному місці, а я тішився, що Джаред і Тейт дозволили нам усамітнитися.

Вона запустила руку мені під пальто і погладжувала спину, уткнувшись носом мені в груди, а я обійняв її за плечі. Феллон дивилася на мене знизу вгору, і в її очах я читав більше, ніж вона могла сказати мені.

Як тільки зачинилися двері ліфта, я притис її до стіни і нахилився так близько, що відчував губами її подих.

- Феллон Карутерс, - з викликом почав я, притискаючись до неї всім тілом. - Що ти таке витворюєш, га?

Прослизнувши руками під розкриті підлоги пальто, вона розстібала гудзики у мене на сорочці.

— Перепрошую, — прошепотіла вона. - Просто я дуже хочу свого чоловіка.

За кілька хвилин її руки опинилися у мене під сорочкою, на оголених грудях. При цьому вона ніжно покусувала мою губу. Я взяв її під попу, підняв і притиснув до стіни, обхоплюючи губами її губи, пристрасно цілючи і відчуваючи тепло, що знову зароджується, від якого член встав і затвердів. Я хотів зірвати з неї одяг прямо на місці.

- І я не змінюватиму прізвище, - додала вона як би між іншим.

Я хотів засміятися, але придушив це бажання, бо сміх зараз був зовсім недоречний.

Це була наша перша шлюбна ніч, тому мені не терпілося опинитися в ліжку.

- Ні, будеш, - безапеляційно заявив я, запустивши руку їй між ніг і починаючи погладжувати промежину.

Ліфт зупинився, і я поставив її на підлогу. Слава богу, на поверсі нікого не було, бо ми почервоніли і важко дихали.

Потягнувши її за руку, я вийняв з кишені куртки карту-ключ.

- Гарзд, тоді візьму її як другу, через дефіс, - пробурмотіла Феллон у мене за спиною, і мені знадобилася секунда, щоб пригадати, що ми все ще говоримо про прізвища.

- Ні, не візьмеш, - провівши картою в замку, я відчинив і притримав двері, пропускаючи Феллон вперед. – Брати подвійне прізвище – все одно, що кричати «я просто не хочу визнавати поразку», тоді як жінка, яка взяла подвійне прізвище, вже програла. Чоловіки ніколи не беруть подвійні прізвища, - зауважив я, захоплюючи за нами двері і ступаючи за нею на м'який килим. - Так ось, ти будеш Феллон Карутерс, бо любиш мене, хочеш зробити мене щасливим і мрієш, щоб увесь світ знав, що ти моя.

Не встигла заперечити, як я накинувся на неї, повалив на ліжку і заліз зверху. Зібравши її волосся на потилиці, я відкинув його вбік, оголивши ший, і кинувся цілувати і кусати її то ніжно, то пристрасно, щоразу насолоджуючись ефектом несподіванки.

Взагалі, я досить спокійно ставився до таких речей. В більшості випадків. Але моя дружина носитиме моє прізвище, і це не підлягає обговоренню. Я не збирався її контролювати, красти її індивідуальність, або за що там жінки й досі борються. Просто це є знак єдності. У нас і наших дітей, коли вони з'являться, буде спільне прізвище, і точка.

Сподіваюся, вона зрозуміє мою наполегливість і не ламатиметься. І тут я згадав одну річ...

Відсунувшись від неї, я заплющив очі і пригладив волосся.

Діти.

- Чорт, - простогнав я. – Я забув презервативи.

Її співчутливе зітхання було підозріло схоже на смішок. Я з похмурым виглядом підняв на неї очі. Нічого смішного. Мій член вже був твердіший за камінь.

- Вибач.

Вона відмахнулася, і мою злість як рукою зняло.

- Медок, все нормально. Насправді я вже давно сиджу на протизаплідних. З тих пір як...

Вона опустила очі.

Усередині щось стиснулося, але я, не сумніваючись жодної секунди, підняв її на руки і відніс до спальні.

«Відколи зробила аборт» – ось що вона збиралася сказати.

Коли я про це дізнався, то так і не зміг розібратися у своїх почуттях. Я хотів, щоб у нас була спільна дитина, але в той же час відчував полегшення, що ми не стали батьками в такому юному віці. Мої міркування були позбавлені логіки.

З одного боку, я був страшенно злий на тих, хто змусив Феллон пройти через таке. Ненавидів себе за необережність. Мені було боляче думати, що вона залишилася наодинці з цим горем. Я ненавидів людину – і без того огидну, – яка вирішила долю моєї дитини без мого відома.

З іншого боку, було зрозуміло, що ми були надто молодими. І поява малюка напевно змінила б наше життя не на краще. Я мріяв про будинок, повний дітей, але всьому свій час.

І останнє: я буду добрим батьком. І я був радий, що маю ще час підготуватися до цієї відповідальної ролі.

Поставивши Феллон на ноги поруч із ліжком, я потягнувся до неї губами, готовий з'їсти її, і водночас почав знімати з себе пальто та сорочку, скинув черевики та розстібнув джинси.

Феллон стала розстібати блузку, але я зупинив її.

– Ні. Не чіпай. Сьогодні я тебе роздягаю.

Просунувши руки її у джинси, я не втримався і провів долонею вгору-вниз по гладкій попці в стрінгах. Потім я зняв одяг, що залишився.

Я не став міняти нічого в тих ночах, які ми провели разом, але відчував себе трохи винним за те, що поводився з нею як зголоднілий, егоїстичний підліток. Сьогодні вночі я повинен був це змінити.

Я все робитиму повільно.

На ній були крихітні чорні стрінги, а біла блузка ледве прикривала стегна. Феллон дивилася на мене, з нетерпінням чекаючи на наступний крок.

Розстібаючи блузку, я відчував, як часто піднімаються і опускаються її груди під моїми долонями. Коли кофточка зісковзнула з плечей, я стиснув кулаки і напружився всім тілом, тому що кров різко прилила до члена.

На ній був комплект: трусики та напівпрозорий чорний ліфчик. Я не очікував нічого подібного. Під білою блузкою його не було видно. Через тонку сітку добре проглядалися її груди, і я погладив вже затверділий сосок.

А потім торкнувся її обличчя і провів великим пальцем по нижній губі.

- Та ти просто живе втілення мрії.

Вона розплющила рота, облизала мій палець і стала повільно і ніжно посмоктувати. Все тіло поколювало, ніби в ньому звело кожен м'яз.

Я розстібнув ліфчик і потягнув на себе, дозволивши йому впасти на підлогу. А потім накинув їй на плечі блузку, яка все ще залишалась у мене в руці, і знову допоміг просунути руки в рукави.

Зустрівшись з нею поглядом, я прочитав у її очах німе запитання. Але що скажеш? Я багато всякої фігні говорив про її одяг і про те, як багато під нею приховано, але виявилось, що мені подобаються дівчата, які мають загадку.

М'яко штовхнувши Феллон на ліжку, я поклав її на спину і стягнув з ніг трусики.

Залазячи зверху, я побачив, як спокусливо її груди виглядають з розстебнутої кофточки, і сказав з напругою в голосі:

- Сьогодні вночі, Феллон, я хочу бачити тебе в цій блузці. І лише в ній одній. Ти носитимеш її всю ніч, і вона буде на тобі під час заняття коханням.

Вона спохмурніла, але не встигла відповісти, тому що я прослизнув пальцем у її гарячу дірочку, і замість відповіді з її губ зірвався солодкий стогін, коли вона в блаженстві відкинула голову назад.

Щоразу, коли мій палець торкався стінок її лона, я відчував новий приплив сил. У неї там все було так вузько, і мене ще більше заводило те, як вона сама жадібно насаджується на мій палець. Її стогін ставав слабшим, і я ввів ще один палець, відчуючи напругу в другій руці, на яку спирався.

Феллон заплющила очі, її губи були напружені, і тишу кімнати порушувало тільки її гучне дихання.

Вона жадала продовження, тому, не перестаючи водити пальцями туди-сюди, я став водити великим пальцем довкола клітора. Вона рухала стегнами швидше і швидше, змушуючи мою руку прослизати ще глибше.

- Феллон, ти кінчаєш?

- Так, - видихнула вона. - Глибше, швидше.

Глибоко вдихнувши, вона закричала.

Рухаючи пальцями швидше і жорсткіше, я не міг не помітити, як вона точно підлаштувалася під мій ритм. Кожен її рух, кожен видих містили у собі благання.

Більше.

Швидше.

Жорстокіше.

— Ох, крихітко. Бачила б ти себе зараз.

Я проковтнув, розуміючи, що вона вже на межі, знаючи, що вона просто не може рухатися ще швидше. Нирнувши в неї так глибоко, як тільки міг, я натиснув на стіну пальцями і почав погладжувати її зсередини круговими рухами.

- О боже, - надрилася Феллон, вигнувши спину і звиваючись на ліжку. Знову закинувши голову, вона дихала швидко і нерівно, а я, не дістаючи руку, гладив великим пальцем її клітор.

У ній все було чудово. Піднявши вгору вказівний палець, я прошепотів:

- Феллон.

Вона розплющила очі. На лобі в неї виступили краплі поту, обличчя виражало блаженство.

– Ти була в мене першою у всьому. І ти моє єдине кохання.

Я хотів, щоб вона знала про це. Незважаючи на роки, необхідність розлучитися і біль, я хотів, щоб вона знала, що вона єдина жінка, яку я любив по-справжньому.

Сівши, вона поклала долоні мені на обличчя.

– Більше ніхто не зупинить нас.

Це прозвучало скоріше як бойовий клич, а не як констатація факту. Наче вона сказала: «Так, ми одружилися, і ви нічого не можете з цим зробити». А потім додала: "Але можете спробувати".

Я спіймав губами її губи і торкнувся язика, пристрасно цілуючи і напружуючись всім тілом, потім встав і скинув з себе одяг, що залишився.

Вона опустила погляд на мій ерегований член, а я око не міг відірвати від її оголених грудей, що виглядає з блузки.

Поклавши її на ліжко, я заліз зверху і, не перестаючи цілувати оксамитову шкіру, увійшов, але зовсім неглибоко, щоб відразу вийти назад. Забравши із собою трохи вологи, я поводив головою навколо клітора. Вона тихенько застогнала. Її губи затремтіли. Я знову увійшов і вийшов, щоб погладити кінцем її набряклу горошину.

- Медок, - застогнала вона, наче мучившись від болю, - я не піаніно. Досить грати.

Усміхнувшись, я увійшов утретє, повільно відчуючи кожен сантиметр.

– Я не надто важкий? - Запитав я, лягаючи на неї всім тілом.

Я не люблю місіонерську позу. Існує безліч інших позицій, в яких відкривається куди найкращий вид на тіло дівчини. Але цього разу все було інакше. Я хотів відчутти її повністю.

Вона здригнулася від поцілунку.

- Ні, мені навіть подобається.

Вона провела долонями по моїй спині і притиснула до себе попу, змушуючи мене увійти ще глибше.

- Ось сюди, - благала вона. - Так ось так.

Господи.

Я притулився до неї чолом і глибоко вдихнув. Її груди - точніше, та її частина, що була відкрита погляду, - були мокрими від поту і здригалися від кожного мого руху. Яка чудова картина. Член, весь у її соку, входив усередину і вислизав назовні ще швидше, тому що вона почала допомагати мені руками.

Чорт, яка ж вона ненаситна, і як це мене заводить. Я так довго не терплю. Обхопивши її за стегна, я перекоотився на спину і посадив її зверху. Блузка сповзла з одного плеча,

оголюючи груди наполовину. Як би я не згорав від бажання доторкнутися, просто дивитися на те, як вона рухається, було набагато приємніше. Притримуючи її тільки за стегна, я не зводив очей з тіла, яке пластично рухалося, нависаючи наді мною, з того, як сексуально вона закусила нижню губу і як поблискує в тьмяному світлі мокра від поту шкіра.

- О Боже! - Кричала Феллон, починаючи збільшувати темп.

Я застогнав і заплющив очі.

- Так крихітко.

Мурашки пробігли по всьому тілу. Я більше не міг стримуватись, тому що був сильно збуджений, а вона – надто сексуальна.

- Медок, - її страждальний шепіт вразив мене прямо в серце.

Я вигнув спину і ввійшов до неї так різко і глибоко, як міг.

- А-а-ах.

Вона кінчала, тремтячи і стогнучи, і я теж не витримав і скінчив у неї, не перестаючи насаджувати її на себе.

Боже. Я замружився. Тіло було напружено до краю.

Ніколи раніше я не кінчав у жодну жінку без презервативу. Крім Феллон. Колись дуже давно. Не дивно, що сумні наслідки не змусили на себе довго чекати. У хорошого завжди є ціна.

Феллон звалилася мені на груди, і якийсь час ми просто лежали мовчки, без сил.

А потім вона прошепотіла, уткнувшись мені в шию:

- Значить, Феллон Карутерс.

І я одразу ж перевернув її на спину, готовий до другого кола.

Наступні двадцять чотири години ми безвилазно стирчали в номері, і лише за добу нарешті відірвалися один від одного, щоб поговорити.

- Маю трохи грошей. Батько платить за моє навчання авансом і кладе гроші мені на рахунок. Сума не бозна-яка, але на оренду квартири вистачить.

Я уважно слухав її, не розплющуючи очей.

- А в тебе сплачено коледж за наступний рік? Чи тобі потрібні гроші?

Вона кілька секунд мовчки зачекала на відповідь, а потім відповіла сама:

- Ми щось придумаємо.

Мені довелося закусити щоку зсередини, щоб стримати усмішку, але це не допомогло. У мене вирвався смішок.

- Що смішного?

Не дивлячись на неї, я зітхнув.

- Феллон, крихітко, все гаразд. Навіть якщо батьки припинять нас фінансувати, ми не матимемо проблем із грошима, – нарешті пояснив я.

- В якому сенсі?

Її голос пролунав різкіше.

- У самому прямому. Все гаразд, – сказав я, знизуючи плечима. - Не переживай.

Коли я зрозумів, що вона не збирається вдаватися в розпитування, то розплющив одне око. Вона дивилася на мене поверх ноутбука і виглядала так, ніби зараз вибухне.

Невдоволено зітхнувши, я перекотився на бік і сперся ліктем. Потім узяв її ноутбук, увійшов до свого банківського облікового запису і розгорнув комп'ютер до неї екраном, потім, не дочекавшись реакції, ліг назад і заплющив очі.

– Боже мій, – тихо здивувалася вона. – І це все... твої заощадження?

Я хмикнув.

– Усі ці гроші – твої? - Не заспокоювалася вона.

Схоже, що їй не вірилося.

– І у твого батька не має доступу до них?

– Більшість цих грошей не має жодного стосунку до батька. Моя мама теж з м'яко кажучи не бідної сім'ї. Вона віддала мені мою частку спадщини, коли закінчив школу, – пояснив я.

Я рідко користувався грошима з банківського рахунку. Батько і так оплачував усі мої витрати і завів мені кредитку на випадок, якщо не буде готівки. Він хотів контролювати мене, а доступ до історії операцій з кредитки давав можливість бачити, що я роблю, коли його немає поруч. Не те, щоб він мені не довіряв. Просто таким чином він відчував себе причетним до мого життя.

Подивіться, Медок заправив машину о восьмій ранку в суботу. Мабуть, повертається додому з вечірки.

Погляньте, Медок купив запчастини. Мабуть, незабаром бере участь у гонці. Або ще. Медок сховався у закуточку. Добре, що він не голодний.

- Твоя мама віддала такі гроші підлітку?

Розплющивши очі, я сердито глянув на Феллон і сумно посміхнувся.

- Гей, я, взагалі-то, заслуговую на довіру. Сама знаєш, – усміхнувшись, як вона підняла брови, я продовжив: – Батько теж відкладав для мене гроші, і третину їх я отримав, коли вступив до коледжу. Ці заощадження також на рахунку. Другу третину я отримаю, коли закінчу навчання, а останню – коли виповниться тридцять. Але навіть якщо тато не віддасть

мені дві третини, що залишилися, у нас все одно грошей на життя більш ніж достатньо. - Я поплескав рукою по ноутбуку, посилаючись на баланс мого рахунку. - Ти з понеділка повернешся до коледжу, а я переведусь з Нотр-Дама до Північно-Західного. І знайдемо житло у Чикаго.

Я заклав руки за голову і чекав, що вона скаже. Мені було дуже приємно чути, що Феллон готова втратити всі свої заощадження заради мене, але я ніколи не дозволив би цьому статися.

Вона стиснула губи і примружилася.

- Адже ти розпланував усе це заздалегідь, так?

- Звичайно, розпланував, - промениста самовдоволення посмішка осяяла моє обличчя. - Не думаєш ти, що я завів дружину, про яку треба дбати, а в мене й плану немає?

Потягнувшись, я обхопив її за шию і притяг до себе. Але як тільки вона заплющила очі в очікуванні поцілунку, я лизнув її в ніс і плюхнувся назад, заплющивши очі.

- Тільки не намагайся розлучитися зі мною і відсудити половину, - погрозовим тоном зауважив я.

- Фу, як грубо, - невдоволено пирхнула Фелон, витираючи з носа слини.

Я чув, як вона зачинила ноутбук і як заскрипіло ліжко, прогинаючись, коли вона вилізла на мене. Я хотів покласти їй руки на стегна, але вона схопила їх і притиснула до ліжка з боків від голови.

- Ні, - похитав головою я. - Я втомився. Тож ми не будемо цього робити. Ти мене не примусиш.

Але було вже надто пізно. Я відчував на собі її вагу, відчував животом тепло і вже тягнувся до неї стегнами, коли її вологе дихання змусило кров знову ринути до паху.

Чорт.

Я знову був у повній боєздатності, але мені треба було поспати. Я не хотів, але це було потрібно. Вона потяглася до моєї шиї і вчепилася в неї зубами. Я підняв голову, щоб не заважати їй.

- Крихітко, - здавлено простогнав я, - якби моя воля, я б ніколи не покинув цю кімнату. Зніми з себе мою футболку. Зараз же.

У двері постукали. Ми обернулися на звук.

- Медок Карутерс! - покликав хтось суворим голосом.

Феллон подивилася на мене круглими очима. Я усунув її.

Дорогою до дверей мені став очевидний мій промах. Треба було попросити Джареда зареєструвати на нього номер. Мені вистачило розуму не користуватися кредиткою, але я не думав, що батько витратить час на дзвін всіх готелів в Чикаго в пошуках мене.

- Так! - Відповів я, відчиняючи двері і в ту ж секунду кидаючи щелепу.

Копи? Якого біса?

— Ми хотіли б поставити вам кілька запитань, — сказав худий темношкірий офіцер, тримаючи руку на палиці.

Я вирішив не сприймати це як загрозу. А може, варто? Другим копом була жінка, рудоволоса, середніх років.

— У чому, власне, проблема?

Поліцейська підняла підборіддя і звернулася до мене:

- Феллон Пірс з вами?

Серце заколотилося частіше. Що цього разу?

— Так, — нарешті відповів я.

- Ваша зведена сестра, правда? - Уточнив коп-чоловік.

Я заплющив очі і зітхнув.

— На даний момент так. Але наші батьки розлучаються.

- Що відбувається? - Запитала Феллон, підійшовши до дверей.

На ній були джинси із заправленою в них вчорашньою білою блузкою. Останні двадцять чотири години весь одяг валявся зім'ятим десь на підлозі. А ще Феллон одягла окуляри.

- Ви - Феллон Пірс?

Феллон схрестила руки на грудях.

— Так.

— Ваша мати сьогодні вранці заявила про вашу пропажу, — пояснила руденька. - Вона сказала, що містер Карутерс погрожував їй тим, що... - вона звірилася з записами і продовжила, - проб'є її головою стіну. А потім відвіз вас у невідомому напрямку.

Обидва копи глянули на мене, а мені хотілося розсміятися. Феллон повернулася до мене з усмішкою на обличчі, і ми обоє розреготалися, незважаючи на всю серйозність ситуації.

Офіцери мовчки презирнулися. Мої груди тремтіли від сміху. Феллон прикрила посмішку долонею.

- Ви загрозували місіс Карутерс, сер?

Який місіс Карутерс? Я хотів поставити це питання, але стримався. Поки що ніхто не повинен був знати про наш шлюб. Батьки почують цю новину лише з наших вуст. Інакше не сприймуть її всерйоз.

- Офіцери, - намагався я виправити становище, - боюся, що вас втягнули у сімейні розбірки. Я ніколи б і пальцем не торкнувся мачухи. Феллон тут з власної волі, і нічого страшного не сталося.

- Містер Карутерс, - почав поліцейський. – Ми знаємо, хто ваш батько...

І тут почався гармидер. За спинами поліцейських раптом намалювалася жінка у супроводі оператора та просунула мікрофон прямо між ними. Я відсахнувся, а Феллон схопила мене за руку.

- Ви - Медок Карутерс? - Закричала жінка, мало не застрибуючи на спини поліцейських. - Син Джейсона Карутерса? У вас роман із зведеною сестрою? Її мати стверджує, що ви її викрали.

Серце шалено калатало, я задихався від злості.

Ох виродки! Чорт!

Я поглянув на Феллон.

– Досить! - кричав поліцейський, і обидва обернулися і закрили нас руками, захищаючи від раптового вторгнення.

Що за чортівня? Батько був важливою персоною, але не так само. Цих людей явно попередили.

Жінка-поліцейський сказала спокійним голосом:

- Закликаю вас до порядку. Ви заважаєте розслідуванню.

- Він утримує вас проти волі?

Журналістка струснула головою, відкидаючи убік неслухняну каштанову чолку. Вона поводитися нахабно і рішуче.

Я нахилився, щоб зачинити двері, але тут втрутилася Феллон.

- Стоп, - скомандувала вона. - Він не містер Карутерс. І він не утримує мене проти моєї волі, боже борони! І немає у нас жодного брудного зв'язку. Він мій...

О ні.

– ...чоловік! - Закінчила вона.

Я заплющив очі, скривився і тихенько застогнав.

Чорт. Дідько. Вашу матір.

Я штовхнув Феллон у кімнату, схопився за ручку дверцят і зачинив двері. За нею почулося, як копи наказали журналістці з оператором піти.

Я притулився до дверей і повільно сповз униз, плюхнувшись на попу. Обхопивши зігнуті коліна, я в розпачі взявся за голову.

- Чудово.

Я нервово дихав, не зважаючи на Феллон, яка стояла як укопана на тому самому місці, куди я її штовхнув.

Впевнений, моє обличчя палало. Давно я так нерозумно себе не відчував. Чому я завжди недооцінював Патрісію?

– О господи, – приголомшений подією, нарешті заговорив я.

- Що за маячня. Моя мати – божевільна.

– Навпаки, вона розумна, – спокійно відповів я. – Ми щойно потрапили до новин і принизили батька.

Вона похмурила голову. Потім підійшла до мене і сіла поряд.

- Медок, пробач мені. Я запанікувала.

Я обійняв її за плечі.

- Все нормально. Проте нам більше не потрібно боятися батьків.

Усі – абсолютно всі – знатимуть, що ми одружилися, перш ніж ляжемо спати. Почнуться численні СМС та дзвінки від родичів та друзів, які прагнуть дізнатися, що відбувається.

- Звідки вони довідалися, що ми тут? - Запитала вона.

– Я зареєструвався під своїм ім'ям, – із цих слів було незрозуміло, наскільки мені соромно. – Отже, якщо твоя мати дізналася, що ми не в коледжі, їй не важко було знайти нас.

Феллон видихнула.

- Це вийде в одинадцятигодинних новинах.

– І з'явиться в Інтернеті хвилин за п'ять. Електронні ЗМІ зараз змушені змагатися у швидкості із соціальними мережами, сама знаєш. Так що вони не втрачатимуть часу.

Я сидів і мовчав, намагаючись відійти від шоку та зрозуміти, як діяти далі.

- Подивися на мене, - наполегливо попросила Феллон.

Я глянув на неї і тут же потону в вирі її зелених очей.

– Нам не можна залишатись тут, – заявила вона. – Куди нам тепер їхати?

Притулившись головою до дверей, я облизнув губи і замислився.

Ми з Феллон не зробили нічого поганого. Тож немає сенсу тікати і ховатися, щоб влаштувати собі медовий міні-місяць, як і починати сімейне життя в страху розгніваних батьків. Якщо ми хочемо, щоби нас поважали як дорослих людей, потрібно взяти все в свої руки.

Я встав і допоміг підвестися Феллон.

– Додому, – сказав я. - Ми їдемо додому.

Ми під'їхали до будинку близько десятої вечора. На чорному, як смоль небі, сяяли зірки, а хвойні дерева, що висадила Едді, щоб у саду цілий рік залишалася зелень, гойдалися на вітрі.

Копи повернулися до нас у кімнату, щоб поставити питання, що залишилися.

Так, ми з Феллон одружилися. Ось підписаний дозвіл.

Ні, я її не викрадав, ясна річ. Бачите? Жодних синців, і вона посміхається.

Так, я загрожував мачусі, і тут пішла в хід згадка про батька. Ви не чіпатимете мене, бо я – Медок Карутерс.

А тепер, будь ласка, йдіть. Ми маємо медовий місяць.

Вони пішли. Ми прийняли душ, привели себе до ладу і доїхали до Шелберн-Фоллз приблизно за годину.

- Почекай, - я допоміг Феллон вийти з машини, взяв її за руку, і ми разом пішли до ганку.

Вона була бліда як полотно.

– Ми не підвищуємо голосу і не вибачаємось.

Вона кивнула головою, і ми разом увійшли до будинку.

У фойє та сусідніх кімнатах було темно. Долинали тільки мірне цокання годинника і дзижчання кондиціонерів. Вдома, як завжди, стояв аромат стейків на грилі, що змішався із запахом шкіряної оббивки меблів.

Тейт якось сказала мені, що любить запах палених покришок, і це врізалось мені на згадку. Він був їй добре знайомий і пробуджував безліч спогадів. А мені аромат смаженого м'яса завжди навівав думки про теплий літній вечір біля басейну. Мама питала, чи не хочу я ще баночку газованої води. Батько – у ті рідкісні випадки, коли бував удома, – завідував приготуванням м'яса і балакав із друзями. А я дивився, як феєрверки вибухають на тлі чистого зоряного неба.

Якщо не брати до уваги проблеми, які були в мене в сім'ї, а в якій сім'ї їх немає, я був щасливою дитиною. Незважаючи ні на що, у мене було гарне дитинство, і я ніколи не мріяв про більше, не страждав від нестачі уваги та турботи.

Це був мій будинок, і з ним було пов'язано багато теплих спогадів. Тільки сюди мені хотілося тікати від проблем. Патрісія Карутерс може забрати наше ім'я, наші гроші, але дім вона отримає лише через мій труп. Я мав знайти спосіб перемогти її.

Я не знав, чи спить батько чи ні, але знав, що він тут. Його машина стояла на доріжці біля будинку.

Тримаючись за руки, ми з Феллон пройшли через хол і повернули ліворуч, до кабінету батька.

– Як гадаєш, наші діти нас ненавидять? – долинув жіночий голос, і я зупинився.

Приклавши вказівний палець до губ, я попросив Феллон помовчати, і ми обидва нахилилися до прочинених дверей, прислухаючись.

– Не знаю, – відповів батько приреченим тоном. - Думаю, я не звинуватив би Медока, якби він ненавидів мене. А Джаред тебе кохає?

Кетрін Трент. Ось із ким він розмовляв.

- Думаю, так, - м'яко відповіла вона. - І якби він завтра одружився, я б страшенно переживала за нього, але була б впевнена, що він зробив це за покликом серця. Джейсоне, подивися на нас. Хто може бути впевнений, що в них не вийде о вісімнадцять, коли в нас і в свідомому віці не вийшло? Хто ми такі, щоб судити?

Ох чорт. Шлунок раптом немов у вузол скрутило. Батько знав, що я одружився.

Почулися важкі кроки.

- Не в цьому, Кетрін. Проблема у пріоритетах. Моєму сина треба закінчити коледж, отримати якийсь життєвий досвід. Перед ним відкривається безліч можливостей, а з урахуванням моїх привілеїв вони стають практично безмежними. А так у нього з'явився відволікаючий фактор.

Я взяв Феллон за руку і подивився їй у вічі.

З кабінеті почулося човгання, а потім звук колесиків таткового офісного крісла і досить гучне зітхання. Мабуть, він сів. Примружившись, я спробував зрозуміти, він злий чи засмучений. Не зрозуміло. Потім почулося бурчання і важке дихання, часті й нерівні, ніби він не міг перепочити. Але, як з'ясувалося, на те була інша причина.

– Я все зіпсував.

Він затнувся, і я почув, що він плаче.

- Тсс, Джейсон. Не потрібно.

Кетрін теж почала плакати.

«І це мій батько, – подумав я. – Мій батько у сльозах».

Серце стиснулося. Я опустил очі. Феллон погладжувала великим пальцем мою руку. Коли я підняв погляд, у неї тремтіло підборіддя.

- Мій будинок спорожнів, Кетріне, - у батька був дуже сумний голос. – А я так хочу, щоби мій хлопчик знову був тут.

- Ми не були добрими батьками, - задихаючись, сказала Кетрін. – Нашим дітям довелося миритися з нашим способом життя, а тепер настав час розплати. У нього з'явилася дівчина, без якої він не може жити. Вони одружилися не заради того, щоб зробити боляче тобі, Джейсоне. Вони закохані одне в одного, – я посміхнувся до її слів. - Якщо хочеш повернути сина, - продовжила вона, - треба розкрити ширше обійми.

Я ще міцніше стиснув руку Феллон і прошепотів:

- Мені потрібно кілька хвилин побути з ним наодинці.

Вона зрозуміло кивнула. Її очі були мокрі від сліз. Вона пройшла повз мене і попрямувала до кухні.

Ткнувши двері, я побачив батька. Він сидів у офісному кріслі і спирався ліктями об коліна, схопившись за голову. Кетрін сиділа біля нього на колінах і, як я зрозумів, намагалася його заспокоїти.

- Міс Трент, - звернувся до неї я, прибравши руки в кишені куртки, - якщо дозволите, я б переговорив з батьком віч-на-віч.

Вони обернулися. Кетрін підвелася.

Кремова домашня сукня у червоний горошок у стилі сорокових їй дуже йшла. Шоколадного кольору хвилясте волосся – таке ж, як у Джареда, – розсипалося по плечах, але окремі пасма притримували дві шпильки з боків.

Мій батько, навпаки, виглядав жакливо. Весь розпатланий (мабуть, він на нервах багато разів поправляв їх руками), біла сорочка пом'ята, синя краватка з'їхала набік. І він безперечно плакав.

Батько завмер у кріслі. Загалом у мене склалося враження, що він був трохи наляканий. Кетрін закашлялася.

- Звичайно.

Коли вона йшла повз мене, я спіймав її за руку, зупинив, цмокнув у щоку, і вдячно посміхнувся.

– Дякую, – прошепотів я.

Очі Кетрін засяяли, вона кивнула у відповідь і пішла.

Батько не ворухнувся. Я окинув поглядом кімнату, згадавши, що в дитинстві мені не дозволялося заходити сюди. Ні, він нічого від мене не ховав, особливо тут. Але якось він сказав, що в цій кімнаті «все його життя» та дітям тут не місце.

Думаю, тоді я вперше усвідомив, що для нього є речі важливіші за мене, речі, які він любив більше, ніж сім'ю.

Але тепер, дивлячись на його стомлені очі, напружений вигляд і мовчання, яке ясно говорило, що він не знав, що мені сказати, я дійшов зовсім іншого висновку.

Батько хвилювався за мене.

Глибоко зітхнувши, я зробив крок у його бік.

- Ти ніколи мені не подобався, тату, - я говорив повільно та розмірено. – Ти надто багато працював і не приїжджав навіть тоді, коли обіцяв. Ти змушував маму плакати і думав, що гроші можуть виправити все. А найгірше те, що ти не дурень. Ти знав, що твоя сім'я на межі розпаду і нічого з цим не робив.

Я зухвало примружився, змушуючи його відповісти. Нехай скаже хоч щось у своє виправдання.

Але він опутив очі на стіл, як я почав говорити, і не піднімав їх.

Тоді я продовжив ще більше розправивши плечі.

- Я люблю Феллон. І я люблю цей будинок. Я хочу, щоб ти був у моєму житті, але якщо ти збираєшся й далі вчити мене жити, то можеш іти до біса, – я зупинився і підійшов до столу. – Ми не потребуємо тебе. Але я насправді люблю тебе, тату.

Я замовк і поморгав, бо в мене наверталися сльози.

Батько, нарешті, відірвав погляд від столу. Ніколи не бачив у нього таких очей. У них стояли сльози, але погляд був твердим. Батько хотів боротися.

В глибині душі він турбувався про мою освіту, про те, чи знайдемо ми з Феллон роботу, про те, що ми одружилися дуже рано, не встигши подорослішати ... Але ось що від нього вислизнуло.

Я перестав дорослішати, коли поїхала Феллон. І знову почав рости та розвиватися, коли вона повернулася додому.

У всіх нас є потреба у коханні. Нам потрібне щось, заради чого варто жити. Щоб життя перестало бути важкою рутинною, щоб у ньому з'явилася мета. Феллон не завадить моєму майбутньому. А от батько завадив.

Він дивився на мене, а я не відводив погляду, готовий до всього, що він зараз на мене обрушив би. Але він має зрозуміти, що ми впораємось і без його підтримки.

Нарешті він підвівся, поправив волосся і затягнув краватку. Я спостерігав, як він підійшов до сейфа, ввів код, дістав якісь папери і підписав їх, повернувшись до столу, а потім простяг мені через стіл.

Я вагався. Швидше за все, це був новий заповіт, згідно з яким я залишався ні з чим, або ще щось таке.

- Дві третини накопичень, яких ти ще не отримав, я поки що залишу в себе і передам тобі пізніше, як ми й домовлялися, - пояснив він. – А це буде весільний подарунок... якщо, звичайно, нам вдасться його відстояти.

Остаточно заплутавшись, я переглянув папери та посміхнувся.

- Будинок? – здивовано спитав я.

Він віддав мені документи додому, але вони не були на моє ім'я. Збентеження і приємне хвилювання разом оволоділи мною.

Чи хотів я отримати цей будинок?

Так.

Назавжди?

Так, чорт забирай!

Мені тут подобалося, і Феллон теж. Якщо його можна втримати в руках сім'ї Карутерс, ми зробимо це. Але що це означає для мого батька? Я хотів, щоб він залишився в нашому житті будь-що-будь.

Здається.

Ні, справді хотів.

– Патрісія намагається відсудити цей будинок. Впевнений, ти вже в курсі, – очі батька набули більш звичного виразу. – Але я затягаю її судами і зроблю все можливе, щоб цього не сталося. Не має значення, скільки часу це займе, я виграю суд. Будинок оформлений на моє ім'я, але, як моя дружина, вона має право претендувати на нього, поки суд не вирішить інакше. Коли погроза мине, я офіційно переоформлю будинок на тебе, – він підвівся, випростався і простяг мені руку. – Тепер дім належить тобі. Можеш робити з ним все, що забажаєш. Я знаю, що вам з Феллон та Едді тут подобається, і тому хочу, щоб будинок був твоїм.

Я потис йому руку, і гнівна напруга в мені зтихла. Я не міг знати напевно, чи справді батько здається, чи він просто втомився від скандалів та розбірок, чи блефує.

Але коли я глянув на нього, він виглядав більш розслабленим, ніж кілька хвилин тому. Не встиг я зрозуміти, що відбувається, як батько притягнув мене до себе і обійняв.

- Ого, - хмикнув я і мало не засміявся від того, наскільки міцними були ці обійми.

Не знаю, чи це жарт був і чи хотів він здатися смішним, але дивацтва завжди певною мірою тішили мене. Спробувавши вдихнути, я зрозумів, що батько не збирається мене відпускати. Руки, що обвивали мене, були немов із сталі, а я намагався пригадати, коли ми обіймалися востаннє, і не міг.

Не думаю, що він колись обіймав мене так міцно.

Тоді я повільно підняв руки і обійняв його у відповідь.

- Кетрін має рацію, - він відступив і стиснув мене за плечі. - Ти жити без неї не можеш, так?

– Якби ви з Кетрін могли повернутись у минуле і все виправити...

Він кивнув головою.

— Тоді б ви з Джаредом стали зведеними братами давним-давно, — закінчив він.

- Я не хочу жити з таким жалем. Тому я так і вчинив, тату. Я відстоював свою позицію. У нас все буде добре.

Батько не наважився на важливий крок, боячись зруйнувати сім'ю. Я вчився на його помилках і не міг припустити такого. Помилки можна виправити, але втрачений час не повернеш.

Батько поплескав мене по плечу і глибоко зітхнув.

- Ну, і де Феллон?

Розділ 30

Феллон

Слідом за мною на кухню прийшла Кетрін, і мені захотілось провалитися крізь землю.

А вона підійшла до мене і обійняла.

Від здивування я дар мови втратила.

Так, вітайте. Я та сама дівчинка, яка погрожувала викрити ваш таємний роман, нацькувавши телевізійників, і єдина людина, винна в тому, що життя вашого чоловіка через розлучення перетворилося на пекло. Але, звичайно, давайте обіймемося!

Вивільнившись з обіймів, я сіла на високий барний стілець, а вона полізла в холодильник за морозивом та сиропами.

У мене було багато питань. Зрештою, Кетрін Трент потай зустрічалася з чоловіком моєї матері. Я мала зневажати її. Або принаймні недолюблювати. І точно не симпатизувати розлучниці.

Але чомусь у цій історії я зневажала саме матір. І я навіть знала чому.

Одного у Кетрін було не відібрати. Роман довжиною у вісімнадцять років – це справжнє кохання.

І вона була дуже гарною. І молодою. Достатньо молодою, щоб завести ще дітей.

- Я здивована, що ви так спокійно відреагували.

Я вибрала морозиво з ванільним та карамельним смаком.

Вона знизала плечима, накладаючи порцію для Медок. Зрозуміло, із шоколадом.

- Я теж подорослішала дуже рано, - зізналася вона. - Але, на відміну від мене, у вас із Медок є підтримка.

Вона мала рацію. Я все ще не знала, як відреагує мій батько, і планувала вранці насамперед йому зателефонувати. Але в нас з Медок були кошти до існування і щонайменше з нами була Едді. Нам пощастило.

- Вам не страшно, що Джаред надихнеться нашим прикладом і зробить пропозицію Тейт? – пожартувала я.

Вона тихо засміялася, відкинувши голову назад.

- Ні, - впевнено відповіла вона.

– Ні?

- Думаю, вам з Медок довелося подолати ... набагато серйозніші перешкоди, назвемо це так. І я розумію, що для вас шлюб здається цілком природним наступним кроком. А у

випадку Джаредда і Тейт - вони так довго змушували один одного страждати, що зараз просто насолоджуються світом і спокоєм, що запанував.

У холі пролунали голоси Медока та містера Карутерса. Ми з Кетрін обернулися. Вони ввійшли до кухні з усмішками на обличчях.

Спочатку в мене трохи серце не зупинилося від відчуття небезпеки, що насувається, але, побачивши їх, я трохи розслабилася і розправила плечі. Джейсон прямо з порога попрямував до мене. Я заправила волосся за вуха, судомно згадуючи, що на мені надіто. Джинси, що обтягують чорна кофта з довгим рукавом... і на мені все ще був той самий плащ. Весільна завивка цілком успішно пережила двадцятичотиригодинний марафон у ліжку з Медок.

Погляд Джейсона був спокійним і привабливим, але мені здавалося, що він не дихає. Доброзичливо налаштований, він не забував бути напоготові.

Взявши мене за підборіддя, він швидко цмокнув мене в чоло, а потім узяв за руку і почав роздивлятися обручку.

- Воно тобі йде. Вітаю.

Що?

І це все? Такого просто не могло бути.

- Дякую, - промимрила я, ледь не відкривши рота з подиву.

- Якщо хочете вислухати пораду від людини, навченої досвідом вже практично двох розлучень ... - Джейсон подивився на нас з Медок, - сваріться, лайтеся, якщо виникають розбіжності. Істина народжується у суперечці. Ніколи не виходьте з дому, будучи в злості один на одного, і не лягайте в ліжку в сказі. Лайтеся, доки не знайдете компроміс. Якщо ви перестанете сваритись, це початок кінця.

А потім він глянув на мене.

- Тримай його в їжакових рукавицях. Зрозуміла?

Проковтнувши, я злегка кивнула у відповідь.

- Містер Карутерс, - почала я.

Він підняв брови:

- Джейсон.

- Джейсон, я маю перед вами вибачитися. Вся ця метушня з розлученням.

- Рано чи пізно мала статися, - перебив він мене. - Все нормально. Точніше, незабаром буде нормально.

Він кивнув Кетрін, і вони вийшли до холу.

- Ми з Кетрін переночуємо в неї, - сказав батько Медока. - Побачимося у п'ятницю ввечері на благодійному аукціоні.

Вони пішли.

Медок плюхнувся на стілець біля барної стійки, притягнув мене до себе і уткнувся мені в шию. По спині побігли мурашки.

- Медок, - прикривши очі, я нахилилася ближче до нього, назустріч цим чарівним поцілункам, - малюк, вибач, але мені треба буде завтра повернутися до коледжу.

Він зупинився. Причому зупинився так різко, що я злякалася, що його хтось вдарив. А потім підняв на мене блакитні очі. Погляд висловлював подив.

- Навіщо?

Це було більше схоже на виклик, ніж питання.

- Отримала повідомлення на ім'я від професора, - я дістала телефон і покрутила в руках. - Він не проти, якщо мене не буде на кількох заняттях. Але я не можу пропустити завтрашній виступ запрошеного лектора та тест у п'ятницю. І те, й інше дуже важливо. Я вже й так була відсутня три навчальні дні.

Медок важко зітхнув.

- Гаразд. Я переночую у Джареда, щоб бути поряд. Ти підеш на заняття, а я дізнаюся, як перевестися до Північно-Західного, і почнемо підшукувати житло. Нам у будь-якому випадку у п'ятницю треба бути в Чикаго на цьому благодійному вечорі. Виїжджаємо рано-вранці.

Повиснувши на його плечі, я зчепила руки в замок у нього на потилиці.

- Дякую.

Мене огорнув мужній аромат Медока, я обхопила губами його верхню губу, а він мою нижню. Наші поцілунки часто закінчувалися саме цим: губи зливаються в єдине ціле, і ми просто дихаємо один одним.

Мені подобалося, що Медок користується одеколоном. Тепер він робитиме це завжди. Я вже про це подбаю.

- Ходімо в душ, - прошепотів він, не відриваючись від моїх губ.

Я похитала головою.

- Ні, йди один.

- Але я хочу в душ разом з тобою.

Я зробила крок назад і почала розстібати плащ.

- В мене інші плани. Іди прийми душ, а хвилин за десять вирушай мене шукати.

Він наморщив чоло.

- Шукати?

Я більше жодного слова не сказала. Через двадцять секунд він зрозумів, що чекати пояснень марно, і з усмішкою на обличчі піднявся на другий поверх.

Я посміхнулася сама до себе. Він думає, що він тут єдиний пустун.

Діставши папір з факсу, що стояв просто на кухні, я написала загадку для Медок, знаючи, як він обожнює загадки, і залишила її на першому поверсі на перилах.

«У ті дні, що ми билися один з одним, як дикі звірі,

Я ночами чекала, коли ти постукаєш у мої двері.

А тепер знайди мене там, де вампіри підняли повіки

І де мене в тебе забрати захотіли навіки».

Скинувши плащ біля сходів, я пройшла кілька кроків і почала роздягатися і кидати речі на чорно-білу мозаїчну підлогу трохи віддалік один від одного. Балетки, джинси, кофтинку, потім я розстебнула і впустила ліфчик на м'який бежевий килим, що застилав підлогу в невеликому коридорчику, що йде праворуч.

Одягнена тільки в червоні мереживні стрінги, я пройшла через слабо освітлений коридор і увійшла до кінотеатру. Тут було прохолодно, і це трохи охолодило мій запал і змусило трохи заспокоїтися.

Я ненавиділа цю кімнату і водночас любила її.

Повільно повернувши ручку вимикача, я відрегулювала освітлення і створила в кімнаті інтимну напівтемряву. Після чого озирнулася і дійшла висновку, що тут ніщо не змінилося, чого слід очікувати.

Цією кімнатою користувалися дуже рідко, хоча місця тут вистачило б на цілу юрбу. Кілька чорних шкіряних крісел і два довгі дивани були повернуті до величезного плоского екрану на стіні, оточеному трьома меншими екранчиками. Сімейні фото та спортивна атрибутика прикрашали кавовий колір стіни, а в поєднанні з кремовим килимом кімната ставала схожою на затишну печеру.

Раніше ми з Медок часто дивилися тут телевізор разом, хоча зазвичай парою слів один з одним не могли перекинутися. А Джейсон Карутерс з'являвся тут лише раз на рік, подивитися фінал чемпіонату Національної футбольної ліги.

Стоячи на ватних ногах, я провела рукою по гладкій, прохолодній чорній шкірі дивана, того, сидючи на якому ми дивилися «Щоденники вампіра», на якому ми старанно один одного ігнорували, незважаючи на щільну хмару напруження між нами, і на якій ми в останній якось спали разом перед тим, як мене відвезли.

Низ живота моментально напружився, і хвиля напруги прокотилася між ногами, змусивши посміхнутися.

Здавалося б, це місце мало наводити на мене жах. Тут я колись розплющила очі, налякана криками матері, а вітчим був настільки злий, що навіть говорити нічого не став. Мати зірвала мене, майже голу, з дивана. На мені була лише футболка Медока. Джейсон Карутерс стояв у коридорі і навіть у вічі мені не подивився, коли мати протягла мене повз

нього. Поки Медок десь пропадав, мені дали двадцять хвилин на збори та відвезли у невідомому напрямку. Я вже була вагітна, але ще не знала про це.

Тому кімната мала уособлювати для мене передчуття катастрофи, але це було не так. Шкіряна оббивка була приємною на дотик. Я згадала, як дякувала Медоку за те, що тієї ночі він нарешті вмовив мене вибратися зі спальні.

Я залізла на диван, стала на коліна обличчям до спинки і сперлася на неї, бажаючи бачити Медока, коли він знайде мене. Дверна ручка стала повертатися, я придушила усмішку і підібгала пальці ніг, намагаючись впоратися з приємним хвилюванням.

Сексуально посміхнувшись Медоку, я спробувала набути грайливого вигляду замість виду німфоманки, на яку останнім часом перетворилася. Його чорні піжамні штани низько сиділи на стегнах, на золотистій гладкій шкірі виблискували крапельки води, тому бажання не змусило довго чекати. Спочатку я розглядала кубики преса, потім підняла очі до грудей і вище, насолоджуючись виглядом скуйовдженого волосся, що стирчить. Начебто він спеціально їх так уклав. Коли ж я глянула на обличчя, то помітила, що з нього зник звичний пустотливий вираз.

Зітхнувши, він підняв у повітря листок із загадкою.

– Кінотеатр.

Чому він не дивиться на мене?

Він кидався поглядом по кімнаті.

- Я ...

Серце стало битися надто швидко. Чорт! Він що, розлютився?

- Рада, що ти здогадався, - сказала я, схиливши голову набік у спробі приманити його до себе.

- Так, тільки ... останній рядок допоміг, - він важко зітхнув. - Знаєш що, Феллон, я не хочу тут перебувати. Може, просто підємо в ліжко?

Що? Чому?

- Медок, - поспішила зупинити його я, - я знаю, що тут ми бачилися востаннє перед тим, як мене відвезли, але нам не треба боятися цього місця.

Я встала з дивана і сперлася на підлокітник, склавши руки на грудях. Він прослизнув поглядом по моєму тілу і несміливо глянув у вічі. Потім підійшов до мене.

Кожен його крок луною віддавався у вухах. Взявши за шию, він поцілував мене. Пристрасно, з язиком, і відразу по тілу розлилося приємне тепло.

- Медок, - видихнула я, коли він підняв мене на руки, а я обвила ногами його талію.

Мені подобалося, коли він мене так носив.

Але я не хотіла звідси йти.

- Нам їхати через шість годин, - пригрозив він, - і не факт, що цього часу вистачить, щоб я скуштував кожного сантиметра твого тіла. А я хочу почати зараз і спробувати. Тож ми йдемо в ліжко.

- Медок, ні! - Відпустивши його, я схопилася руками за одвірок, не даючи йому рушити далі. – Ні! Я хочу залишитись тут.

Він посилив натиск, але я ще сильніше вчепилася в одвірок витягнутими руками. Якщо він хоче змусити мене піти звідси, йому доведеться виявити характер. Поки що він зі мною був обережним.

- А я – ні, – відповів він. - Та кинь ти. Адже ми більше не діти. І тому зробимо це у ліжку, як дорослі, а не на дивані, наче перезбуджені підлітки.

- Але ж ми і є перезбуджені підлітки.

Він похмуро глянув на мене.

- Ходімо, бо я тебе залоскочу.

Мої груди напружилися, і я мало не піддалася пориву прибрати руки, але стрималася.

Вивернувшись, я зіскочила на підлогу і штовхнула його в груди. Він відсахнувся. Не гаючи часу, я схопилася за ручку і зачинила двері.

Медок дивився на мене круглими очима, а я зробила кілька кроків у його бік, змушуючи відступити. Незабаром він натрапив на спинку дивана і зупинився. Тоді я почала пестити його. Запустивши руку у волосся, я кинулася цілувати його губи та шию, а іншою рукою погладжувала член, який вже пульсував у долоні.

- Феллон, господи, - лаявся Медок.

Але хвиля насолоди накрила його з головою. Він закинув голову і запустив руки мені у волосся, а я продовжувала покривати поцілунками його груди та живіт.

Вставши на коліна, я стягнула з нього штани і, обхопивши член рукою, стала погладжувати язиком головку, іноді стукаючи сережкою в язиці про його пірсинг. Він смикнувся, широко розплющив очі і люто глянув униз, на мене, посміхнувшись на всі зуби.

- Феллон, - застеріг він, притримуючи мене за волосся.

- Але я хочу. Можна, можливо? – тихенько спитала я.

Він заплющив очі і послабив хватку. Я рухалася повільно, насолоджуючись ароматом його тіла, який так мене заводив, водячи язиком з боку в бік по нижній стороні члена, щоб він міг відчутти кульку в язиці. Його член смикнувся прямо у мене в роті. Смак тіла коханого чоловіка впереміш із металевим присмаком тільки надавав мені сміливості. Повільно вбираючи його, я розслабила горло і дозволила проникнути якнайглибше.

- Крихітко, - прошепотів він, втягуючи повітря крізь стислі зуби. - Сподіваюся, ти навчилася цьому не з іншим хлопцем?

Тепер моя увага сконцентрувалася на головці. Потім, зробивши ще кілька кругових рухів, я вирішила, що варто перерватися та відповісти.

- З місяць тому ми з Тейт уздовж і впоперек вивчили книгу-керівництво.

– Серйозно? - Це прозвучало як твердження. – І заводить ще більше.

Наскільки я знаю Медока, він тут же намалював у голові картину, як ми з Тейт тренуємось на огірках.

Вона хотіла навчитися, щоб зробити приємне Джареду, але в нас обох не було досвіду. Зрозуміло, Тейт хотіла, щоб у нього зірвало дах, тож я запропонувала подивитися порно. Але вона відмовилася, аргументуючи це тим, що не дивиться всякі убогі відео в Мережі. Тож ми вирішили замовити книгу в інтернет-магазині.

Я знову взяла його в рот на всю довжину, повільно просуваючи губи до самої основи, і почала рухати навколо язиком.

Злегка приспустивши йому труси, я обхопила руками попу і стала притягувати руками, щоб самій рухатися швидше і заковтувати глибше. Він до болю потягнув мене за волосся. Довелося уповільнити темп, насолоджуючись кожним сантиметром його шкіри.

Він видав протяжний стогін і почав дихати частіше. Мені подобалося спостерігати за Медок, коли він збуджений до краю. Його обличчя напружилось, він заплющив очі і виглядав так, ніби йому дуже боляче. Мені раптом дико захотілося обійняти його.

Але він деспотично відтягнув мене за волосся.

- Стоп, - задихаючись, видав він. - Я хочу тебе. Але не на цьому дивані.

Облизав губи, я розгублено звела брови, але заперечувати не стала.

Та кому яка різниця? На дивані, на кріслі, на підлозі... Він схопив мене за руку, підтяг до іншого шкіряного дивану, розгорнув, сів на диван і посадив мене на коліна. Його ерегований член терся об трусики у мене між ніг, а потім ...

Ого!

Він просунув обидві руки під гумку моїх стрінгів та розірвав їх.

Я залишилася зовсім голою, а збудження було так сильне, що довелося закусити губу, щоб не закричати.

Мої дії виходили з-під контролю. Нахиливши голову, я провела язиком по його губах, але випросталася, коли він погладив головкою мою дірочку.

- Ох, Медок, - задихалася я.

Чорт, як приємно.

Обхопивши його обличчя руками, я глянула йому в очі.

– Чому ти залишив мене тут тієї ночі? – моє запитання пролунало несподівано.

Я припускала, що він не захотів залишитись на попередньому дивані саме тому. Може, з цієї причини він ненавидів і цю кімнату.

- Я не збирався кидати тебе, - він винувато дивився на мене. - Я вкрив тебе, - продовжив він плутано і відвів очі, тому що я почала рухатися, - і підвівся в душ. Думав, що потім повернуся і розбуджу тебе, а коли я спустився сюди, то тебе вже не було.

Я весь час вважала, що він просто отримав те, чого хотів і пішов спати, кинувши мене в кінотеатрі.

- І я ненавиджу цю довбану кімнату, - закінчив він.

Але відразу знову відкрив рота, ніби хотів сказати ще щось, але так і не зробив цього.

Я взяла пульт і ввімкнула музику. Вчепилася обома руками в шкіряну оббивку у нього за спиною і повільно сіла на нього, впускаючи його член в себе настільки глибоко, наскільки це було можливо.

– Я примушу тебе знову покохати її, – запевнила я.

Він увійшов у мене до упору, і від задоволення Медок тихенько загарчав і заплющив очі.

- Побачимо, що в тебе вийде.

Розділ 31

Медок

- Ах ось ти де, - лунає голос у мене за спиною, і я напружуюсь.

Обернувшись, я бачу свою мачуху, Патрісію, і, не соромлячись, морщусь, бо вона в білій шовковій нічнушці.

Діставши пляшку води, я захоплюю дверцята холодильника, старанно уникаючи її погляду. Через кількість випитого біля вогнища голова розколюється, але від цього ситуація стає менш незручною.

Її довге світле волосся розпущене, але виглядає так, ніби щойно покладене. Підозри побічно підтверджують свіжий макіяж та розв'язна поза. Поклавши одну руку на кухонний острівець, а другу - на талію, вона грайливо похитує стегнами і посміхається.

- Де мій батько? - різко питаю я.

- Спить, - зітхає вона. - У себе в кімнаті. Як пройшов твій вечір?

Чому вона зі мною така ввічлива останнім часом?

- Чудово, якщо не брати до уваги зустріч з вами, - мої слова звучать грубо.

Я тільки-но повернувся з гонки, де вщент розгромив Ліама і став свідком того, як Татум Брандт ганяє за Джареда. А потім були посиденьки біля вогнища, тож вечір видався ненудним. Але я втомився і не в настрої терпіти витівки Патрісії.

Обійшовши острівець, я прямую до виходу з кухні, але вона перегороджує мені шлях.

- Медок, - вона кладе долоню мені на груди, так що я починаю задкувати. - Ти став таким великим. Тренування йдуть тобі на користь. Чудово виглядаєш, - вона схвально киває і дивиться на мене з невинним виглядом. - Ти знав, що у твого батька роман на боці?

Господи. Якого біса?

Впевнений, що під нічнічкою в неї нічого немає. З глибокого вирізу виглядають засмагли груди, а шкіра рук, ніг і плечей така гладка. Патрісія багато займається спортом і підтримує себе у чудовій формі завдяки татовим грошам. У свої сорок вона виглядає набагато молодшою.

Раптом вона тягнеться губами до моєї шиї, і всередині мене все перевертається.

Що. За. Хрінь?

Я усуваю її руку.

- Ти це серйозно?

Від шоку я ледве дихаю.

Відштовхую її, пролітаю через коридор і заскакую до кінотеатру. Єдине місце, де мені хочеться бути. Зачинивши двері, проходжу вглиб кімнати, опускаюся на диван - той самий, на якому ми з Феллон востаннє були разом, - кладу голову на спинку і заплющую очі.

Серце шалено б'ється в грудях, і все тіло горить від гніву. Повірити не можу. Мачуха щойно намагалася спокусити мене.

Голова йде обертом. Лускаю перенісся і намагаюся очистити голову від алкогольного туману. Притулившись щокою до прохолодної шкіри, відновлюю дихання.

Сам не знаю, чому через стільки часу я все ще сплю тут майже щоночі.

Феллон втекла. Вона мене завжди недолюблювала. То навіть ж я добровільно продовжую нагадувати собі про її зраду?

Але все ж таки... у цій кімнаті ми так багато часу проводили разом. Зазвичай у тиші, а востаннє – навпаки.

- Подивися на мене, - каже Патрісія, і я розплющую очі.

- Забирайтеся! - Кричу я і стискаю губи, тому що вона стоїть прямо переді мною.

Чому я не замкнув чортові двері?

Встаю і говорю їй прямо в обличчя:

- Це моя кімната. Провалюйте.

Вона захоплено дивиться на мене.

– Я дивлюсь, ти сьогодні в ударі. Тепер я бачу, чому Феллон тебе боялася.

Я хитаю головою.

- Феллон не боялася мене. Не знаю, що вона вам сказала, але...

- Медок, вона не могла впоратися з тобою, - Патрісія піднімає на мене очі і еротично закушує нижню губу. – Але вона залишилася у минулому. А тобі треба рухатись далі. Вона, до речі, це вже зробила.

- В якому сенсі?

– Вона у новій школі з кимось зустрічається, – каже Патрісія, і серце починає стукати у скронях.

Я настільки шокований, що не відразу помічаю, як вона погладжує мої груди через футболку.

- Вона навіть нічого про тебе не говорить і не питає, Медок. Я кличу її приїхати. Вона відмовляється. Вона не варта такого чоловіка, яким ти став.

Заплющивши очі, я згадую час, проведений тут, усі ночі, присвячені думкам про неї, і розумію, що це була марна трата часу. Тепер я знаю. Звісно, у мене теж трапляються

побачення. Не так часто, як хвалюся цим Джареду, але дівчата в мене бувають. Однак моє серце ніколи не належало жодній з них.

Шепіт Патрісії обпалює мені шию.

- Я знаю, чого ти зараз так сильно хочеш, що принесе тобі безліч задоволення. І я вмію зберігати секрети.

Вона наближається ще ближче, обвиває мою шию руками і впивається мені в губи.

Вона стогне, а мені раптом стає нічим дихати. Ні...

Ні.

Ні!

Схопивши за плечі, я відштовхую її подалі від себе.

– Господи боже! – кричу я. - Якого біса?!

Її щоки палають. Вона здивовано піднімає брови.

– Ні? - Відповідає вона, сміючись. - Не думаю, що ти справді хотів сказати саме це, Медок.

Руки сверблять її вдарити, з усієї сили тріснути об стіну і стерти з лица землі. Але найбільше хочеться, щоб вона забралася звідси.

– Пішла геть, – наказую я.

Посміхаючись, вона йде до дивана і лягає на нього.

- Примусь мене, - не вгамовується Патрісія. - Щоб це зробити, тобі доведеться до мене доторкнутися.

Я дивлюся на неї згори донизу. Вона влаштувалась на тому самому місці, де я востаннє бачив Феллон, закинула руки за голову. Це виглядає огидно. Я хотів би стерти з пам'яті картину.

Намагаючись тримати себе в руках, я тихо відповідаю:

- Ви поїдете завтра ж, інакше я все розповім батькові.

Мені в будь-якому випадку варто повідомити його.

Але зараз я не відчуваю, що я хочу бути на його боці. Може, мені, навпаки, хочеться, щоб цей шлюб приніс йому самі страждання. Може, я ненавиджу його за те, що він притягнув обох цих сучок до нашої оселі.

Або я боюся, що втративши Патрісію, я назавжди втрачу і Феллон. Не знаю.

Я виходжу з кімнати, залишаючи її лежати на дивані, та дістаю телефон.

Не спиш? - пишу я і, не дочекавшись відповіді, прямую до машини.

Телефон вібрує.

Я вже в ліжку. Приїжджай до мене.

Качаю головою. Ніяких проблем. Мені дуже потрібно випустити пару якнайшвидше. Ми з Джесс Каллен, капітаном команди з бігу, займаємося сексом з дружби. Вона чудова у всіх відносинах дівчина.

Набираю відповідь.

Буду через 10 хвилин.

До скорої зустрічі.

З того часу я жодного разу не заходив у кінотеатр. До тієї ночі. Я навіть якось думав про те, щоб спалити цей проклятий диван. Після того випадку вона надовго виїхала з дому, і я не бачив її аж до того прекрасного недільного ранку, коли вона вдерлася до мене в кімнату і погрожувала відвезти Феллон.

Отже, коли сьогодні ввечері я побачив записку Феллон, замість того, щоб прийти в захват, як передбачалося, я запанікував. Мені не хотілося там перебувати і тим більше кохатися.

Але хто знає, як вона відреагувала, розкажи я правду? Тепер це вже не мало значення, і я не хотів знову ризикувати нашим щастям.

Уклавшись в ліжку, я нахилився і поцілував її волосся. Феллон, як і я, бачила, на що перетворилося життя батьків, і не хотіла, щоб те саме сталося з нами. На щастя, надивившись на них, ми знали, як не повторити помилок, і добре розуміли, чого хочемо.

Але навіть незважаючи на те, якою сильною хотіла здаватися Феллон, мене все одно тягнуло захищати її та оберігати.

Ніхто і ніщо не зупинить нас.

Наступної пари днів ми налагоджували побут у Чикаго. Вона ходила на навчання, а я тим часом вирішував питання з документами для переведення з Нотр-Даму до Північно-Західного. А ввечері, якщо вона не була завантажена завданнями, ми підшукували житло в Інтернеті.

Феллон намагалася зв'язатися з батьком, щоб розповісти йому про наше весілля. Але один із людей Кіарана сказав, що він «тимчасово недоступний».

Це означало, що він, швидше за все, був затриманий для допиту. Ніхто не може бути «недоступний» у ХХ столітті, якщо тільки у нього не конфіскували телефон.

- Деніель, - говорила вона по телефону одному з батьків, - якщо батько до завтра сам не з'явиться, я піду в поліцію і з'ясую все сама. Я принаймні хочу переконатися, що він живий.

Був вечір четверга, і вона сиділа на дивані у Джареда в квартирі, а ми з Тейт щойно повернулися з пробіжки. Зазвичай Феллон бігала з нами, але сьогодні вирішила залишитись і зробити кілька дзвінків.

Джаред усе ще зникав у корпусі підготовки офіцерів запасу. З його боку було дуже мило дозволити нам з Феллон пожити в квартирі тиждень.

– Душ? - Запитав я у Феллон.

Вона підняла палець у повітря, показуючи, що треба почекати, поки вона закінчить розмову. Тяжко дихаючи, Тейт увійшла до вітальні і взяла в руки телефон.

- Мама Джареда дзвонила, - сказала вона собі під ніс.

Натиснувши на кілька кнопок, вона піднесла мобільний до вуха. Мабуть, набрала Кетрін.

Я пішов на кухню і дістав з холодильника енергетик, даючи можливість спокійно поговорити. Двері відчинилися, і на порозі з'явився Джаред, майже такий самий мокрий, як і ми з Тейт.

- кинь мені теж, - сказав він, показуючи на пляшку у мене в руці і витираючи піт з обличчя футболкою.

Я кинув йому свою і вийняв із холодильника ще одну. На кілька хвилин, що ми пили і відновлювали подих, у кімнаті запанувала тиша.

Порушив її Джаред.

- Та це просто курям на сміх, - пробурчав він, взявшись за комір футболки і стягуючи її через голову.

Саме, посміхнувся я сам собі.

Джаред в армії – одна думка про це здавалася дивною.

Джаред – частина команди. Джаред виконує накази. Джаред у свіжовиглаженій формі. Чи Джаред – командир? На благо людства? Все одно я міг лише недовіркою похитати головою.

- Ну, так кинь, - відповів я. - Є ще купа речей, яким можна присвятити своє життя і які в тебе виходять набагато краще.

Він глянув на мене як на божевільного.

– Я це не про службу. Я говорю про Тейт. Ти тільки глянь на неї.

Я озирнувся на Тейт. Вона все ще говорила по телефону. Надворі стояв жовтень, а вона бігала в коротких шортиках та маєчці. Мабуть, щоб його подразнити.

Я посміхнувся. Тейт мені дуже подобалася. Був час, коли я і сам був не проти з нею переспати. Але тепер вона стала мені сестрою.

У тому сенсі, що в мене не могли виникати такі думки.

- А що з нею не так? - Знизав плечима я.

Джаред скривився.

- Вона зводить мене з розуму, ось що. Спеціально носить такі речі, щоб у мене слинки текли і це працює. Ще трохи – і я піду гуглити бальні танці. Аж раптом вони не настільки жахливі?

Він глянув на мене і знову скривився.

– Я так довго не витримаю.

Я розреготався, закинувши голову.

- Ти виглядаєш так, ніби зараз розплачешся, - сказав я, продовжуючи давитися сміхом.

- А що ти зробив би на моєму місці?

Його питання прозвучало більше як звинувачення.

Я закотив очі.

- Чувак, адже ти досить добре мене знаєш. У цьому житті не так багато речей, які я нізащо не робитиму.

Джаред ненадовго заплющив очі, він знав, що це правда. А потім обернувся, щоб подивитись на Тейт і, можливо, помріяти про те, чого вона його позбавила.

Феллон почепила трубку і вийшла до нас. Я обійняв її, і вона посміхнулася.

- Все в порядку? - Запитав я.

Вона кивнула головою.

- Поки що так, - Феллон поморщила ніс. – А тобі терміново треба у душ.

Я перевів очі на Джареда.

- Чи не проти, якщо ми перші підемо у ванну?

Він міцно стиснув у руці напій, а мені раптом стало соромно. Ймовірно, він теж був не проти прийняти душ у компанії Тейт, і моє питання його зачепило.

— Хлопці, — гукнула Тейт. — Це стосується нас усіх, тож слухайте уважно.

Вона прийшла на кухню і підійшла до барної стійки, а ми повернулися до неї. Вона повела бровою до Джареда, але так і не зустрілася з ним поглядом. Мені довелося закусити губи, щоб придушити смішок.

- Твій тато, - Тейт подивилася на мене, - і твоя мама, - ось він, довгоочікуваний погляд на Джареда, - збираються завтра на благодійний вечір вашої родини.

Вона подивилася на нас з Феллон. Йшлося про благодійний фонд для дітей з обмеженими можливостями, що належить родині Карутерс.

Її слова здивували мене, але ніякої незручності я не відчув.

Батько з'явиться разом із Кетрін на благодійному заході, хоч вони поки що й не родина. Комуś точно буде ніяково. Та не мені.

- Так що, - продовжила Тейт, - Кетрін запрошує нас усіх туди. Я думаю, насамперед тому, що їй потрібна буде підтримка.

- Вона так і сказала? – спитав Джаред.

- Ні, але в мене склалося таке враження. Це її перша поява на публіці з твоїм батьком, - Тейт подивилася на мене, - та ще й у присутності його дружини та її друзів, - вона перевела винний погляд на Феллон. – Впевнена, чи підуть розмови. У нас буде сімейний столик, тож під час вечері ми всі сидітимемо разом.

Я підняв підборіддя і звернувся до Тейт:

– А Джекс буде?

- Вона сказала, що буде.

- От і відмінно.

Я закашлявся:

- Мене влаштовує.

- Феллон, - Тейт взяла зі стільця сумку, - зустрінемося завтра після занять і пройдемося по магазинах.

- Звучить непогано.

Тейт підняла очі на мене, продовжуючи роздавати вказівки:

– А ви двоє обзаведетеся смокінгами.

Вона зверталася до нас із Джаредом, але дивилася тільки на мене.

Перекинувши сумку через плече, Тейт пішла до дверей.

- Ти куди? – випалив Джаред.

- Назад до гуртожитку, - огризнулася Тейт, ховаючись за рогом.

З цими словами дівчина попрямувала до виходу, а Джаред провів її таким поглядом, ніби ладен був убити.

- Якщо ти, звичайно, не передумав щодо танців, - заспівала вона, продовжуючи знущатися.

Він скривився, але його очі розширилися, і він похитнувся, сидячи на стільці.

- Мені здалося чи ти зараз блиснула?

Ми почули, як відчинилися і тут же зачинилися двері в неї за спиною.

Розділ 32

Феллон

Дорогою на благодійний вечір я була така напружена, що руки, зімкнуті в кулаки, залишали на долонях вітмітки від нігтів. Пульс бився у скронях. Вашу матір. Як мені не хотілося бачити сьогодні ввечері цю жінку. Як, втім, і будь-якого іншого вечора.

- Що ти робиш? - Запитав Медок, під'їжджаючи до швейцара, який чекав біля входу в особняк, де традиційно проходили щорічні благодійні бали.

Натиснувши «надіслати», я прибрала телефон у сумку.

- Написала батькові, де я, на випадок, коли він раптом захоче побачитись.

- Ти за нього переживаєш?

Я похитав головою.

- Я переживаю за тебе, - я посміхнулася Медок, намагаючись приховати тривогу. - Батько все ще може тебе вбити.

Він мовчки виліз із машини, але легка усмішка не вислизнула від мого погляду. Обійшовши авто, він відчинив мені двері і передав ключі місцевому паркувальнику.

- Та нічого він мені не зробить.

Він поцілував мене в лоб і обернувся, щоб привітатися з Джаредом, який допомагав Тейт вийти з машини.

- Ти настільки впевнений?

Він пирхнув.

- Звичайно. Мене усі люблять.

Так-так, любимо.

Він узяв мене під лікоть, і ми увійшли до великої бальної зали. Джаред і Тейт пішли за нами. Медок і Джаред були одягнені з голочки: обидва у чорних вовняних костюмах, білих сорочках та чорних шовкових краватках. Але в Медока, на відміну від Джареда, у нагрудній кишені стирчала фіолетова хустка. Їхні черевики сяяли, а волосся було покладене хаотично, але ця недбалість виглядала чудово.

Судячи з того, як жінки оберталися, коли ми проходили повз, на них важко було не задивитись. Навряд чи вони дивилися на нас із Тейт.

Хоча це також не можна було виключити. Ми чудово виглядали: обидві вибрали маленькі чорні сукні коктейльні.

Тейт була в сукні без рукавів, до середини стегна, вкритій напівпрозорою тканиною і злегка розкльошена нижче талії, що оголювала її точені руки і ноги. Горизонтальні шовкові

смуги виблискували в неясковому світлі. Її сонячного кольору волосся було завите і зібране в низький хвіст на боці.

Я теж була у сукні без рукавів, але з ефектом драпірування. Плечі залишалися голими, а ляпочки йшли за спину, огинаючи шию. Драпірування було закріплено золотою пряжкою зліва на талії. Волосся, завите у великі кучері, я відкинула за плече, щоб відчувати руку Медок на спині.

І хоча ми зупинили свій вибір на босоніжках з тонкими ремінцями, на високому підборі, обидві були на кілька сантиметрів нижче за своїх чоловіків.

Я вдихнула приємний аромат квітів, що витав у повітрі. Хоч мати брала участь у подібних заходах лише заради статусу, вона їх любила.

- Вау, обіцяє бути весело, - почувся з-за спини саркастичне зітхання Джареда. – А де моя мама? І брат?

У пошуках Джейсона, Кетрін і Джексу ми пройшлися величезним бальним залом, намагаючись не привертати особливої уваги.

Народу вже зібралось багато. Кімнату, прибрану білими драпіруваннями та білими ж квітами, наповнювали звуки балаканини, сміху та музики. Місячне світло проникало всередину через вікна, розташовані по периметру, і пом'якшувало освітлення. У залі було не яскраво, але й не дуже темно.

Сцена, що більше нагадує подіум, теж була оформлена у світлих тонах. На ній якийсь гурт виконував бадьорі кавери. Три-чотири десятки усміхнених пар у вечірньому вбранні вже окупували танцпол, і дівчата в дорогих прикрасах насолоджувалися увагою. Навколо танцполу було розставлено десятки круглих столиків, покритих білими шовковими скатертинами, на яких стояли свічки та блищали стрази.

- Ну гаразд, - почала Тейт, - спочатку трохи освоїмося ...

- Ласкаво просимо! – гукнув нас до болю знайомий голос, і я напружила спину.

Обернувшись, я побачила, як до нас прямує мати під руку з дуже молодим супутником. У другій руці вона тримала келих шампанського.

Її юний симпатичний супутник, який тільки й робив, що чекав на вказівки, схоже, був з ескорт-сервісу.

На матері була чорна вечірня сукня в підлогу, з рукавами-ліхтариками, оброблена мереживом. Світле волосся вона збрала в елегантний тугий пучок і доповнила образ вечірнім макіяжем. Виглядала вона років на вісім молодших за свій вік.

Вставши навпроти, мати з неприємним занепокоєнням подивилася на нас.

- Кумедно. Не пам'ятаю, щоб я надсилала запрошення будь-кому з вас. Але... – вона дивилася кудись мені за спину і, мабуть, будувала очі Джареду, але я вирішила не перевіряти, – рада бачити вас тут.

– З чого б тобі запрошувати нас на захід моєї родини, Патрісіє? – тихо відповів Медок загрозливим тоном. - У Феллон більше прав знаходиться тут, ніж у тебе. А ти дуже скоро перестанеш бути її частиною, пам'ятаєш?

- Ах, точно, - вона підняла підборіддя і посміхнулася. - Я зовсім забула про ваше весілля. Мої вітання.

Потім опустила очі і подивилася на мою руку з таким глузливым виглядом, що мені захотілося її вдарити.

- Бачу, тобі дісталось фамільне кільце, - зауважила вона, сьорбнувши шампанського з келиха. - Воно буде втішати тебе самотніми ночами, поки твій чоловік спокушає іншу. Не виключаю, що він цим уже займається. Його батькові після весілля не знадобилося багато часу, щоб почати.

Медок виступив уперед, але я його обсмикнула.

– Ні, – попередила я. - Вона тоне і хапається за соломинку. Це все порожні слова, я подивилася на маму. – Зрештою, це єдине, що їй лишається.

Вона напружилась і підняла брови.

– Подивимося. За рік чи за п'ять років, але ти все побачиш сама.

Вона розвернулась і пішла під ручку зі своїм чудово одягненим і дуже мовчазним супутником.

– Ого.

Тейт засміялася. Це правда було б смішно, якби не було так сумно. Я розуміла її почуття.

- Ти в порядку? - Запитала вона мене.

- У повному, - я кивнула і випустила руку Медок. Не можу ж я весь вечір триматися за нього, як за рятівне коло. - Треба було їй врізати.

- Я б так і зробила, - незворушно відповіла Тейт.

Джаред і Медок одночасно хмикнули, а Тейт опустила очі, ховаючи посмішку. У мене склалося враження, що це був жарт, але я його не зрозуміла.

Побачивши мою розгубленість, Тейт пояснила.

– Насильством ніколи нічого не вирішиш, але... – вона зробила паузу, – воно повертає до себе увагу. Іноді – наголошую, іноді – насильство – єдиний спосіб досягти поваги до себе. Візьмемо, наприклад, Медок. Я зламала йому ніс і надерла дупу. Тільки після цього він нарешті мене почув.

Стоп, що?

- Прошу вибачення...

Я подивилася на Медока та Тейт. Потім перевела погляд на Джареда, сподіваючись отримати пояснення, але він тільки закотив очі.

- Ти так і не розповів їй нічого про нас, містере я-не-вмію-не-розпускати руки?

Вона вичікувально подивилася на Медока, і він навіть почервонів.

- Ага, дякую, Тейт, - він відвернувся, ніби йому раптом стало ніяково. – Тепер точно доведеться пояснювати.

Я напружилася. Мені не подобалося, який оборот набуває ця історія. Але Джаред наче прочитав мої думки.

- Не хвилюйся, Феллон, - заспокоював він мене. - Медок всього лише намагався звести нас з Тейт і просто вважав, що мета виправдовує кошти.

"Ага, яблуко від яблуні, татко - адвокат", - посміхнулася я про себе.

Ми нарешті знайшли Кетрін та містера Карутерса і наступну годину проводили то з ними, то на танцполі. Кетрін виглядала приголомшливо в бордовій вечірній сукні в підлогу. Її темно-коричневе волосся вільно спадало на плечі, а багатий колір сукні його відмінно відтіняв. Ми думали, що серед людей, які знали, що вона коханка Джейсона Карутерса, їй знадобиться моральна підтримка, але побоювання не виправдалися. Насправді все йшло просто чудово.

Навіть якщо дружини колег Джейсона дружать з матір'ю, навряд чи вони розіймуться займуть її бік, адже їхні чоловіки будуть повністю на боці містера Карутерса.

- Ти писав Джексу? - запитав Джаред у Медока, поки ми стояли в барі. – Він мені не відповідає.

Медок дістав телефон і переглянув повідомлення.

- Так, двічі. А у відповідь тиша.

Джаред похитав головою. Він починав хвилюватись.

Медок підтягнув мене до себе.

- Я збираюся до вбиральні. Складеш мені компанію? - Запитав він, рухаючи бровами.

- М-м-м, - я приклала палець до підборіддя, зображуючи активну роботу думки. - Медок Карутерс нагнув зведену сестру над раковиною у громадському туалеті. Джейсон Карутерс зганьблений на очах усього Чикаго, - я прочитала уявний заголовок і посміхнулася.

Він хлопнув мене по попі і став відходити спиною вперед, вимовляючи одними губами:

- Яка ж ти сексуальна?

А потім відвернувся і зник у глибині коридору. Тим часом Джаред потяг Тейт на танцмайданчик. Я посміхнулася, помітивши це. Благо, Медок не мав упереджень проти танців. Хлопці лише стояли обіймаються і похитувалися з боку в бік, але для Джареда і це вже було прогресом.

Я стояла біля бару і чекала на Медока, але й через п'ять хвилин він не з'явився. Я спеціально напружила стегна, намагаючись не згадувати про його недавню пропозицію усамітнитися.

Джек також мені не відповідав. Дивно, він завжди намагався бути на зв'язку. Де він?

Обережно ступаючи на високих підборах, я обійшла кілька невеликих запрошених груп. Вийшовши в коридор, де було тихіше, я набрала номер і приклала телефон до вуха.

- Наскільки сильно ти цього хочеш? - долинув до моїх вух грайливий голосок матері через прочинені двері чоловічого туалету.

Я зазирнула у щілинку. Вона казала низьким сексуальним голосом. Це могло означати лише одне.

Я підійшла і злегка прочинила двері. Рівно настільки, щоб зазирнути усередину. За дверима стояли Медок та моя мати. Спостерігаючи, як вона задерла спідницю до стегон, спершись на стіну, я мимоволі скривилася. А він просто стояв. І дивився на неї.

Якого біса він на неї дивився?

Він протер рукою лоба.

- Таких, як ти, ще пошукати треба.

- У мене знято номер у готелі, Медок. Подумай про те, яку вигоду це обіцяє. Лише одна ніч зі мною – і ти отримаєш те, чого хочеш. Я відмовлюся від претензій додому. Тієї ночі ти ж хотів мене, чи не так?

Тієї ночі? Що між ними сталося? Я насилу розбирала слова, бо в мене зашуміло у вухах, а на очах виступили сльози.

- Так, - відповів він, починаючи мити руки. - Я так вас хотів, що втік і трахнув іншу дівчину, як тільки вийшов із кінотеатру.

О Боже. Я стиснула кулаки і почала дихати частіше. Я була у нестямі від злості, а ноги наче налилися свинцем.

Якого біса? Я вдарила кулаком, і двері з гучним стуком відчинилися. Вони обернулися на мене, що застигла в дверях.

- Феллон! – мати стала картинно упорядковувати себе.

Поклавши руку на серце, вона зі співчуттям дивилася на мене.

- Феллон, - Медок підняв руку в повітря і похитав головою, ніби намагаючись зупинити роботу моєї думки. - Дитино, це нічого не означає, розумієш? Поглянь на мене.

- А я тебе попереджала, люба, - знову почала мати. - Медок наплювати на тебе. Ми з ним...

– Немає жодних нас із вами! - заревів він, дивлячись на неї так, ніби готовий убити.

– Ну, тоді розкажи їй, – вона відійшла від стіни. Її обличчя було спокійним, а голос – рівним. – Розкажи про те, що сталося у кінотеатрі. Як ти цілував мене...

- Заткніться! - Медок у розпачі підійшов до мене. - Феллон, подивися мені в очі.

Що? Я опустила погляд у підлогу, намагаючись зрозуміти, що відбувається.

- Запитай його, - голос матері долинав ніби здалеку. - Я казала тобі, Феллон, що йому не можна довіряти.

Я заплющила очі, відчуючи, що ноги стають ватяними.

- Феллон, нічого не було! – долинуло до моїх вух. - Я до неї не доторкнувся. Це вона мене поцілувала.

Я ненавиділа раптові повороти. І зачинені двері.

Я чула, що вони щось говорять, але не розуміла, що саме. Я вже не відчувала ніг. Все, що нижче колін, ніби оніміло. Я спробувала напружити м'язи, але нічого не відчула.

Феллон, мені нецікаве твоє життя.

Знаєш, як я звик називати тебе? Підстилка з доставкою додому.

Я намагалася дихати рівніше, але сили поступово покидали мене. Глибокий вдих. Повільний видих. Глибокий вдих. Повільний видих.

Як він міг це зробити? Як вона могла?

Ти така сама повія, як і твоя мати.

Слова Медок раніше не поранили так сильно, тому що не були правдою. То чому тепер вони викликали нестерпний біль?

Ти серйозно думала, що він тебе любить? Він використав тебе!

Мені було погано.

Придуши цей біль, Феллон. Проковтни її. Придуши цей біль, Феллон.

Я почула своє ім'я. То був Медок. Він кликав мене.

- Феллон! Поглянь на мене!

Відкрий очі! Що ти бачиш?

Мої очі розплющились, і я побачила, що переді мною стоїть Медок. Він тримав мене за плечі з очима, сповненими сліз.

"Хто ти?" — пролунав у голові татовий голос із м'яким ірландським акцентом.

Хто ти?

Я знову і знову стискала кулаки. Медок поцілував мене в лоба. Я моргнула.

Я не намагаюся вбити твоїх демонів. Навпаки, ми з ними заразом.

Феллон, саме тому Медок – добрий хлопець. Він уміє збирати уламки.

Я відчула його руки, що обіймали мене. Він погладжував мене по щоці великим пальцем.

Він уміє збирати уламки.

Ще хоч раз спробуєте загрозувати мені – і я проб'ю всі стіни на шляху до Феллон вашою , святий отче. Вона дуже чекає на поцілунок.

Медок.головою.

Закінчуйте

Моє серце стислося. Він був моїм. Він завжди належав мені.

Медок. Мій Медок.

Я подивилася йому в очі і прочитала в них кохання, турботу, страх... Не відводячи очей, глибоко зітхнула.

«Які б хвилювання не відбувалися на поверхні моря, вони не турбують спокою його глибин».

- Феллон, будь ласка, - благав Медок, - послухай мене.

– Ні, – безапеляційно заявила я, опустивши руки та піднявши голову. - Замовчи, - я продовжила твердим тоном.

Я обійшла його і повільно, дуже повільно підійшла до матері, склавши руки на грудях.

Моє обличчя нічого не виражало, а голос був рівним.

- Тобі знадобиться допомога адвоката, - я пустила в хід загрозу. - Ми з Медок не віддамо тобі будинок. У тебе майже не лишилося союзників.

Нахилившись, я прошипіла їй в обличчя:

- Тільки спробуй стати на шляху. І ти. Про. Це. Пошкодуєш.

Не дочекавшись її реакції, я розвернулась і пішла геть із вбиральні, по дорозі схопивши Медока за руку.

- Феллон, дозволь мені пояснити. Між нами ніколи нічого не було. Вона мене домагалася, і я...

Я зупинилася посеред коридору і обернулася до нього обличчям.

– Навіть чути нічого про це не бажаю. Мені не потрібні жодні запевнення та виправдання, коли справа стосується тебе.

Обхопивши руками його обличчя, я припала до нього губами, а він поклав мене в такі міцні обійми, як ніколи раніше. Я належала Медоку без залишку, і ніхто не в змозі це змінити, особливо моя неврівноважена мати.

Єдине, що для неї в житті було справді важливо, – це гроші та влада. А я загрозувала їй втратою і того, й іншого.

Чим більше уваги я їй приділю, тим більша ймовірність, що можуть бути неприємні наслідки. Так що. Більше. Ніколи. У нас з Медок все життя було попереду.

– Я люблю тебе, – прошепотіла я.

Він торкнувся чолом мого чола і з полегшенням зітхнув.

- Слава Богу. Ти мене так налякала.

Почулося, як хтось закашлявся, і я обернулася. Серце мало не вискочило з грудей.

- Батько! - ахнула я, випустила Медок з обіймів і настрибнула на батька.

- Привіт, мала, - відповів він, закряхтівши від несподіванки.

- З тобою все гаразд? - Запитала я і зробила крок назад, щоб розглянути його.

Його світло-каштанове волосся було зачесане назад, а обличчя – зазвичай гладко виголене – заросло густою щетиною з сивиною. На ньому був чорний костюм та класична краватка.

- Так, - він кивнув, погладжуючи мене по плечах. - Вибач, що налякав тебе.

У мене накопичилося до нього стільки запитань, але я знала, що зараз не час і місце. Та він і сам мало що розповідав мені про себе. Батько мені довіряв, але, мабуть, вважав, що краще не посвячувати дочку своїм темним справам. Можна подумати, я й без того не розуміла, що відбувається.

- Сер, я Медок Карутерс, - мій чоловік простяг йому руку. – Якщо раптом ви не пам'ятаєте мене.

Наскільки я знаю, вони бачилися лише раз. Але батько напевно пам'ятав Медока, особливо з огляду на все, що сталося.

Він вагався частку секунди, перш ніж відповісти на рукостискання.

- Я пам'ятаю. І вже знаю про все, – у його погляді ясно читалося попередження. - Тут найкраще місце для подібних розмов, і я багато чого повинен сказати вам обом, але поки обмежимося ось чим, - він примружився і подивився на Медока. - Ти знаєш, який тягар узяв на себе, коли одружився?

Медок глянув на мене і посміхнувся.

- Феллон - не тягар, сер.

– А я не її мав на увазі, – відповів тато. – Я говорю про себе. Повір, ти не захочеш бачити мене у ролі розсердженого тестя. Запорука твоєї безпеки – щастя моєї дочки. Розумієш?

Ого. Як ніяково вийшло.

- Вона буде щаслива, - запевнив отця Медок, дивлячись йому прямо в очі.

Я посміхнулася їм обом.

- Я вже щаслива.

Можу сказати, напевно, що батькові було непросто пережити цю новину. Я росла далеко від нього, а мати і ризикований спосіб заробітку не дозволяли йому проводити зі мною більше часу. Тому він не зміг стати для мене таким батьком, яким би хотів. Але це був його вибір, і шкодувати про це я не збиралася. Я кохала його. Але обрала Медока. І завжди вибиратиму Медока.

– Вітаю, – тато поцілував мене в щоку. – Але, будь ласка, скажи мені, що вас повинчав священик.

Медок хмикнув, а я почала в яскравих фарбах описувати церемонію, поки ми йшли до столика.

Коли ми з'явилися, всі сиділи на своїх місцях. Джаред поряд з Тейт, по сусідству з Джаредом порожнє місце для Джекса, потім Кетрін і Джейсон і три порожні стільці для Медока, мами та мене.

Але вона сіла б за наш столик тільки через мій труп, так що я посадила на її місце батька, а ми з Медок зайняли два стільці, що залишилися.

Я представила тата Тейт, Джареду та Кетрін. Але коли черга дійшла до Джейсона, він не став на мене чекати.

- Кіаран, - кивнув він, розстеляючи на колінах серветку.

- Джейсон, - відповів тато.

Більше вони не обмінялися жодним словом. Джейсон захищав таких, як мій батько, але дружити з ними не входило в його плани.

І він безперечно був наляканий тим, що його син тепер має відношення до Пірсів. Я була беззавітно віддана батькові, але й мотиви Джейсона цілком розуміла.

Офіціанти почали розносити перші страви і всі трохи розслабилися. Кетрін говорила з Джаредом. Швидше за все, вони гадали, куди запропастився Джекс. Тейт розповіла нам з татом історію про те, як Медок запросив її на бал випускників. Без жодних романтичних намірів, як мене тут же запевнили.

Що ж, якщо це не так, то їхні спільні пробіжки з Тейт доведеться припинити.

Ансамбль грав спокійну джазову мелодію, і, оскільки закуски розносили, поки всі танцювали та розмовляли, обід із семи страв почали прямо з божественного крем-супу зі спаржі. Хоч він і був дуже смачним, я все одно не могла повірити, що гості заплатили десять тисяч доларів, щоб його спробувати. Не лише його, зрозуміло. Вся вечеря. Але така благодійність у вищому суспільстві нічого не вдієш.

- Сподіваюся, всі насолоджуються вечером?

До нас підійшла мама, і я не без задоволення відчула тепло руки Медок у себе на спині.

- Кіран, Кетрін, - привіталася вона. – Безперечно не та публіка, яку я очікувала побачити тут сьогодні. Як вам тільки нахабства вистачило.

Я не могла бачити матір, але бачила Кетрін і помітила, як її очі розширилися, а потім вона опустила голову.

- Досить, - обірвав маму Джейсон. - Я попередив тебе, що буду з Кетрін.

- Твоя повія сидить на моєму місці.

Джаред підвівся, мало не впустивши стілець. Його трясло від люті.

— Якщо ви не встанете і не вгамуєте цю суку, — попередив він містера Карутерса, — то я виведу звідси маму.

Джейсон теж підвівся, намагаючись залагодити питання.

- Ніхто нікуди не піде. Патрісія, ти влаштовуєш сцену. Припини.

– Припинити? Боюся, ти вже не вправі мені вказувати, - вона схрестила руки на грудях, і її маленька сумочка захиталася на зап'ястя. - То чому б мені не закотити сцену? Насправді це лише початок. Може, я й програю суд, але не відмовлю собі в задоволенні втоптати в бруд твою підстилку. Я ще навіть не починала.

У цей момент задзвонили одночасно два телефони, відволікаючи загальну увагу. Ніхто не зрозумів, чиї саме, тож усі потягнулися до своїх мобільників. У цей момент пролунало ще кілька сигналів, і ми зрозуміли, що повідомлення отримали всі.

Тейт простогнала:

- Це не віщує нічого хорошого.

Мені стало цікаво, в чому справа.

Джейсон підняв брову, дивлячись на маму, але урвав сварку, щоб перевірити телефон.

- О боже, - видихнув Медок, дивлячись на екран мобільного. - Це що, Джекс?

Він зняковів, і я поспішила теж перевірити повідомлення, від яких у мене очі на лоба полізли.

Тато нахилився, щоб подивитися, і я з жахом притиснула до грудей телефон. Піднявши очі, я виявила, що всі завмерли, дивлячись на екрани. І у кожного на обличчі відбилися різні емоції.

У Джареда – гнів. У Тейт – огида. У Кетрін – біль. У Джейсона – сум'яття. У Патрісії – тваринний страх. Медок має занепокоєння.

- Феллон, - видихнув він. - Це що, Джекс із твоєю мамою?

Я повільно відірвала телефон від грудей і поглянула на екран. Помилки не могло бути. Джекс сидить на ліжку. З волоссям, зібраним у хвіст на спині. А мати сидить на ньому.

Тут відео обривалося і тривало з того моменту, коли вона з нього злазить і вирушає у ванну кімнату. А він, обернувши навколо грудей біле простирадло, підходить до камери.

За столом усі затамували подих.

- Привіт, - посміхаючись на весь рот, каже Джекс. – Я – Джексон Трент. І мені сімнадцять років.

На цьому все кінчається. Екран став чорним, а серця тих, що сиділи за столом, билися, мабуть, так само швидко, як моє.

Всі перевели погляд на мою матір, яка, як і раніше, вирячилася в екран телефону в тремтливій руці.

- Всім привіт.

Усі підскочили від несподіванки. Джекс підійшов до столу і висунув свій стілець.

Він був одягнений так само, як Джаред, тільки без краватки. Його волосся, як завжди, було зібране в хвіст, тільки над вухами красувалося по три рівні паралельні коси.

- Що це таке? – заволала моя мати.

Вона виглядала так, ніби ось-ось розридається чи впаде без почуттів.

- Присядь, - скомандував Джаред, взявшись за спинку стільця. - Зараз же.

Її очі розширились. Повисла така тиша, що я чула кожне зітхання. Вона що, думає втекти?

Джекс дістав телефон.

– Я можу одним натисканням кнопки розіслати це відео всім, хто зараз знаходиться у цьому залі. Тож присядь.

Ніколи не чула, щоб він розмовляв таким загрозливим тоном.

Здивована мати підійшла до нього і повільно опустилася на стілець, не відводячи очей.

- Джейсон, папери! - Джекс простягнув руку.

Джейсон поклав руку на спинку стільця Кетрін.

- Так навіщо ти написав мені?

- Я попросив вас довіритися.

Джейсон дістав із внутрішньої кишені стос паперів, схожих на документи.

- Сядьте всі, - продовжував командувати Джекс. – Ви привертаєте непотрібну увагу.

Стояли тільки Джаред і містер Карутерс, і обидва сіли, не зводячи очей з Джекса.

Не знаю, чому всі ніби мову проковтнули. Ніхто не ставив запитань, не виявляв занепокоєння. Усі просто мовчки спостерігали, як Джекс командує парадом.

- Джексон! - Почала Кетрін. Було видно, що вона справлялася з панікою, що охопила її. - Як ти міг так вчинити?

Він невинними очима глянув на неї.

- Я тут, загалом, жертва.

Він усміхнувся, коли перед моєю матір'ю з'явилася стопка паперів, і дістав з кишені ручку.

- Це переглянута угода про розірвання шлюбу, - сказав він, нахилившись над її плечем. - Непогані відступні, але жодного будинку та аліментів. Підписуй, - наказав він.

- Якщо ти думаєш, що...

- О, ні, - перебив її Джек. - Час порожніх погроз минув. Тепер справа стосується моєї мами, - він показав на Кетрін. - А ти загрожуєш її щастю. І зараз цьому настане кінець.

Я моргнула, у захваті спостерігаючи за тим, що відбувається.

Поведінка Джекса чимось була схожа на те, як зазвичай тримається батько. Непохитний, як скеля, входячи до кімнати, тато завжди заздалегідь знав розстановку сил, був готовий до всього і ніколи не сумнівався в тому, що робить.

Мати не ворухнулася. Тоді Джекс помахав перед нею телефоном.

- Ти ж не хочеш, щоб це відео набуло розголосу? Знаєш, мені навіть необов'язково подавати заяву. Звинувачення висуне штат.

Вона підібгала губи від злості і почала метати погляд з боку в бік у пошуках шляху до відступу, хоча чудово розуміла, що все скінчено. Тому взяла ручку та розписалася на місцях галочок.

- І тут, - Джекс перегорнув сторінку. - А ще тут, - сказав він, знову перевертаючи аркуш.

Через кілька секунд він забрав ручку, згорнув папери і випростався.

А потім глянув на Джейсона.

- Чек!

Я глянула на Джейсона і мало не засміялася. Він похитав головою, намагаючись зрозуміти, що відбувається. Діставши з внутрішньої кишені конверт, він передав його Джексу.

Джекс передав його моїй мамі з променистою усмішкою на обличчі. Як я зрозуміла, у конверті лежали відступні.

- Мої вітання. Ви розлучені, - він знову перевів очі на Джейсона. - А тепер перейдемо до хати.

Джейсон дав йому ще одну папку з документами, а Джекс поклав перед нами.

- Домовласники, - кивнув він. - Ну що, тепер усі щасливі?

Ми з Медок відкрили папку, і я мало не скрикнула, побачивши спадок на будинок.

На наші імена.

- Ось так Джекс, - ледве дихаючи, прошепотіла я.

– А що щодо відео?

Я ніколи раніше не бачила матір такою наляканою. Вона дивилася на нього, і її буквально трясло.

Він нахилився до неї, глянув у вічі і пояснив, як дитині:

– Тепер твоє єдине піклування – більше не переходити мені дорогу. Будеш добре поводитися - я відповім тим же.

Він узяв зі столу конверт із відступними, жбурнув їй і став на повний зріст.

- А тепер йди.

Схопивши конверт і навіть не глянувши на мене, вона встала і попрямувала до виходу із зали. Я відчула, як Медок стиснув мою ліву руку, а тато взяв праву.

Мій чоловік.

Мій будинок.

Я оглянула тих, хто сидів за столом... Моя сім'я. Мої груди здригнулися від мовчазного істеричного сміху.

- Просто неймовірно, - Джейсон протер обличчя рукою. Офіціанти почали збирати тарілки. - Не уявляю, як я маю реагувати на все це, - пробурмотів він, вставши з місця і простягнувши руку Джексу. - Джексон, дякую. Навіть не знаю, що ска...

Джекс мовчки замахнувся і вдарив батька Медока в щелепу, і той упав на підлогу. Усі, хто сидів за столом, витягнулися, а Кетрін скрикнула.

Голоси і стукіт столових приладів миттю затихли. Всі, хто ще не встиг помітити, що за нашим столиком відбувається щось надзвичайне, тепер дивилися на нас.

Джейсон лежав на спині, піднявши голову, і тримався за щелепу.

- Джексон! - Закричала Кетрін, схоплюючись з стільця одночасно з Джаредом і Медок.

Джекс стояв поруч із нею і дивився на батька Медока.

- Ти повинен був одружитися з нею вже багато років тому, - кип'ятився він.

А потім раптом поцілував Кетрін у щоку і розвернувся, щоб піти.

Джаред, Тейт і ми з Медок разом схопилися зі своїх місць і побігли за ним. Кетрін допомагала Джейсону сісти. Тиша в залі потихеньку почала наповнюватися шумом.

- Джекс, стривай! – крикнув Джаред.

Дійшовши до фойє, він зупинився і обернувся до нас. Але ж я не могла дозволити Джареду накричати на нього.

- Джекс, дякую, - сказала я, виступивши вперед. - Тобі не варто було так напружуватися заради нас.

Я притискала до грудей обдаровану додому обома руками.

- Не турбуйся.

Він засунув руки в кишені і став більше схожий на того хлопця, якого я знала, ніж на небезпечного хлопця, яким він сьогодні себе показав.

Я похитала головою. Очі сповнилися сльозами.

- Я ніколи не хотіла б, щоб ти...

- Феллон, все нормально, - обірвав мене він. - Ви щасливі, Кетрін щаслива, а отже, щасливий і я, - він глибоко зітхнув і поплескав Медока по плечу. - Побачимося завтра ввечері на гонці.

Я бачила, як він гордо задер підборіддя, дивлячись на Джареда. Вони з Тейт слідом за Джеком вийшли з кімнати.

Медок обійняв мене своїми сильними сильними руками, а я дивилася на нього крізь пелену сліз і не могла відірватися.

- Ми вільні, - прошепотіла я.

Він узяв мене за попу і підняв над землею, цілуючи так сильно, що мені довелося триматися за його шию.

- Нас ніхто не зупинить, - тихо прошепотів він.

Ніхто.

Почувся кашель. Я розплющила очі. Медок поставив мене на підлогу.

Поруч стояв тато, мабуть, шкодуючи, що став свідком цієї сцени.

- Я їду, - сказав він мені.

Медок опустив мене і теж закашлявся.

- Піду, подивлюсь, як там тато.

Я посміхнулася і провела його поглядом, подумки завдяки, що дав нам з батьком поговорити наодинці.

Я обійняла тата, і від його звичного аромату одразу відчула себе так спокійно.

- Я поїду на вихідні до Шелберн-Фоллз, а в понеділок повернуся до міста. Ти ще будеш у Чикаго?

- Так, - відповів тато. - І ми разом пообідаємо. З вами обома, - додав він.

Я вдячно посміхнулася у відповідь, і він уже збирався піти, але на мить затримався.

- Феллон, - він знову повернувся до мене, - що це за хлопчик?

Він показав у бік Джекса, який розмовляв з Джаредом і Тейт осторонь

- Джексон Трент, друг Медока.

- Що ти можеш мені розповісти про нього? - спитав тато, не зводячи очей з Джекса.

А я, на жаль, не так багато про нього знала.

- Хм, ну, він живе з матір'ю брата, у них спільний батько, який, до речі, зараз у тюрмі. Рідна мати покинула його багато років тому. А ще він цього року закінчує школу. А що?

Батько відповів повільно, ніби думаючи вголос:

- Дуже вражаючий хлопець.

Розділ 33

Медок

– А що, власне, представляє ця «Петля»?

Феллон насунула на очі бейсбольну кепку і відкинулася на спинку крісла, поклавши голову на підголівник.

- А Тейт тобі не розповіла?

- Я знаю, що це траса, - позіхнула вона. – Але це справжній трек чи що?

- Тобі необов'язково було зі мною їхати. Знаю, що ти страшенно втомилася.

Я нахилився і погладив її по носі.

- Я в порядку.

Вона намагалася говорити бадьорим голосом навіть із заплющеними очима. Цей тиждень був для неї непростим. Крім нестримних веселощів учора ввечері з її мамою та татом, а потім появи Джексу вона ще й заміж цього тижня вийшла. А пошук житла і те, що ночами я не давав їй спати, позначалися на її стані, який залишав бажати кращого. Вчора ми не спали до третьої години ночі, а вранці довелося вставати ні світло ні зоря, щоб встигнути подивитися квартиру до від'їзду в Шелберн-Фоллз. А коли ми туди дісталися, то відразу взяли за перестановку у мене в спальні, щоб звільнити місце для Феллон та її речей.

У Чикаго нам подобалося, але бути вдома завжди приємніше. Тут ми вирощуватимемо дітей.

З Феллон я це, звичайно, ще не обговорював, але вона завагітніє, як тільки закінчить коледж.

Звісно, вона погодиться. Ніхто не може відмовити мені.

– Ми на місці, – оголосив я, коли ми під'їхали до виїзду на Петлю.

Прямокутна траса з округленими кутами тяглася в обидва боки від нас. Я повернув праворуч, з'їхав на траву і припаркувався.

Я відчув сильний викид адреналіну в кров. Енергія біла з мене фонтаном, наче я під кайфом.

Чорт, як приємно було повернутися сюди.

Я б у житті нікому цього не зізнався, але трохи побоювався того, що цього року склад гонщиків сильно оновиться. Ті, хто вступив у коледжі, як Джаред, Тейт і я, приїжджали сюди час від часу, а більшість публіки була зі старших класів.

Виходячи з машини, я вже встиг розглянути щонайменше десять знайомих осіб. Значить, я вдома. Джаред із Тейт були вже на місці. Вони стояли на треку, оточені натовпом, у якому я помітив Кейсі. Мабуть, вона приїхала з Арізони на вихідні.

Озирнувшись, я побачив Ліама, її бойфренда, і ще кількох наших з Джаредом друзів, які цього року вирішили залишитись ближче до будинку.

Джек сидів осторонь, на капоті своєї машини, з навушниками у вухах і роздивлявся натовп. Він ніколи не ганяв. Навіть коли приїжджав на перегони, складалося враження, що йому нудно. А на мою думку, ганяти було куди цікавіше, ніж бути глядачем. Він сказав, що працює над якимось нововведенням для «Петлі», але подробиці не вдавався. Знаючи його, я вважав за краще не ставити зайвих питань.

Феллон вилізла з машини, я взяв її за руку і потяг на трасу. Ми протиснулися крізь щільний натовп, ігноруючи оклики та привітання з весіллям. Я знав, що всі ці хлопці сміялися з мене за спиною.

Медок одружився? Ну так звичайно.

Я брав приклад із батька. Якщо він не звертав на когось уваги, згодом йому дали спокій. Тільки наші близькі друзі розуміли, що сталося між нами, а з рештою я не збирався порозумітися. Впевнений, більшість вважала, що я одружився із зальотом.

- Привіт, мужику, - я привітався з Джаредом, який, усміхаючись, відвернувся від Сема.

Феллон пішла побалакати з Тейт, яка розмовляла з Кейсі, спершись на машину.

- Ти посміхаєшся, - зауважив я, зустрівшись з Джаредом. - Це дивно.

Прибравши руки в нагрудну кишеню чорної толстовки, він низав плечима.

- А чого б мені не посміхатися? Навіть якщо я програю, що мало ймовірно, Тейт припинить свої витівки, і мені більше не доведеться спати на самоті. А завтра її день народження і наша річниця. Я маю плани.

Я посміхнувся про себе і похитав головою.

- Хотів би подивитися на бальні танці у твоєму виконанні, - замислившись, я примружився. - Насправді...

Я повернув голову в бік Тейт, Кейсі і Феллон.

- Тейт! – покликав я. - Підійди сюди.

Вона роздратовано подивилася на мене і підійшла разом із дівчатами.

- Я поїду з тобою, – сказав я.

- Навіщооо? - Простягла вона у відповідь.

- На випадок, якщо тобі буде потрібна порада професіонала. Хочу, щоб ти виграла.

Я хитро посміхнувся Джареду. Він повів бровою.

- Я вже брала участь у гонці, - сказала Тейт.

Її зачепило звинувачення у недосвідченості. Вітер тріпав волосся Тейт, і вони лізли в обличчя.

Прийнявши Феллон за талію, я притягнув її до себе.

- Ти ніколи не ганяла з Джаредом, - зауважив я, звертаючись до Тейт. – Тож я їду з тобою. Заперечення не ухвалюються.

– Поїдеш із нами? – я глянув на Феллон.

- О, ні, - сказав Джаред. - Якщо ти забираєш мою дівчинку, то я забираю твою, - він ухопив Феллон за комір футболки і притягнув до себе. – Але не заради цінних порад. Тепер вона заручниця.

- Нізачо! - вигукнула Феллон. – Мені не вистачало лише загинути чи серйозно постраждати у нелегальних перегонах, які існують лише завдяки купці п'яних підлітків та протекції нечистих на руку поліцейських.

– Ну так, – відмахнувся я. - Просто ти трусиш.

Вона наскрізь пропалила мене поглядом.

- Викуси, - відповіла Феллон, склавши руки на грудях. - У вас немає шансів.

- Феллон! - обурилася Тейт. - Ти ж моя подруга!

- Не хвилюйся, - я кинув погляд на Тейт і дістав плеєр з кишені куртки. - У нас буде MC Hammer, - випендрився я перед Джаредом і Феллон, жестом вказавши на нас з Тейт. – Тож у вас немає шансів.

Тейт вмить втратила самовладання і зігнулася навпіл, ледь не надірвавши живіт від сміху над моїм жартом.

- Я не дозволю, щоб з моєї магнітоли кричало це лайно! - випалила вона, давлячись сміхом.

– Ще як дозволиш, – пригрозив я.

Але тут ми відкинули розмови та випросталися. Зак, що веде гонки, вийшов на трек у компанії двох гонщиків – точніше, команд – і закашлявся.

Склавши руки в рупор, він прокричав, стрясаючи нічне повітря:

– Так. Почнуться. Ігри!

Ми з Феллон посміхнулися один до одного.

І нехай вони ніколи не закінчуються.

Розкот грому прокотився нічним небом над будинком, і я розплющив очі. Гуркіт стих. Я зморгнув і побачив, що за вікном блищать блискавки.

Феллон мирно посопувала поруч у шортиках та зеленій футболці. Вона скинула з себе ковдру, і я давно помітив, що ця риса у нас спільна: я теж так робив. Нам обом ставало спекотно уві сні.

У неї виявилось багато чудасій. Я поступово дізнавався про них і сподівався, що мої пунктики теж її не дратують.

Її шия була вкрита крапельками поту, які виблискували при спалахах блискавок. Вона прочинила рот уві сні і відразу закрила. Футболка трохи задерлася, і я міг бачити тонку смужку її живота. Феллон спала з абсолютно безневинним виразом на красивому обличчі.

Щойно глянувши на неї, я відчув бажання. Після гонки ми вже один раз атакували один одного. Джаред з Тейт і ми з Феллон поїхали додому відразу після заїзду, дружно пропустивши посиденьки біля багаття. Вони пішли до себе в кімнату, а ми попрямували до нашої.

А тепер Феллон вбила б мене на місці, якби я розбудив її і зажадав сексу. Я на її місці вчинив би так само. Вона неймовірно втомилася.

Глибоко зітхнувши, я відкинув ковдру, підвівся з ліжка, натягнув піжамні штани і вийшов якнайшвидше. Чим твердіше ставав мій член, то швидше зникало бажання поважати її спокій.

Так що я вважав за краще піти.

Дорогою розминаючи пальці, я спустився до підвалу. Я не грав уже багато місяців, і руки відвикли. Кінчики пальців торкнулися прохолодних кнопок.

Мене не захоплювала гра на піаніно, але своє вміння грати я цінував. У кожного свої способи позбавлятися стресу, навіть якщо він викликаний сексуальною незадоволеністю, як у моєму випадку.

Висунувши лаву, я сів за інструмент, сімейну реліквію, величезне піаніно 1921 року випуску, що добре збереглося. І заграв Дворжака.

Пальці забігали клавішами, відтворюючи ноти, які грали роками. Я знав не так багато композицій, воліючи довести виконання кожного твору до досконалості. А коли запам'ятовував до автоматизму, вигадував власні інтерпретації. То прискорював темп, то сповільнював, по-своєму розставляв акценти.

Мені подобалося бути вільним, досліджувати та ризикувати.

Те саме можна сказати про те, як Феллон каталася на скейті. Катання приносило їй особливу насолоду, коли вона ганяла на самоті, надана самій собі.

Я відчув голими плечима дотик прохолодної шкіри і випростався, відриваючись від кнопок.

- Едді розповіла, що ти приходив сюди грати ночами, - Феллон поклатла підборіддя мені на голову. - Чому ти просто не підняв піаніно нагору?

Я взяв її за руки.

- Є речі, якими приємніше займатися на самоті.

- Ох, - тихенько зітхнула Феллон. - Вибач, що завадила.

Вона зробила крок назад.

- Ні, я не це хотів сказати, - обернувшись, я знову притягнув її до себе і посадив на коліна. - Я мав на увазі, що батька не мало бути поблизу. Мені подобається грати. Просто я не хочу, щоб мене примушували.

Вона нахилилася до мене, зручніше вмостилася в мене на колінах і подивилася на клавіші.

- Ти грав сумну мелодію.

- Найкраща музика завжди сумна, - прошепотів я їй на вухо. - Хоч я щасливий.

Вона акуратно провела рукою по кнопках, відкинувшись мені на плече.

- Думаю, нам варто зайнятися танцями разом із Джаредом та Тейт. Це було б весело, - вона потяглася вгору і цмокнула мене в підборіддя. - Я все ще не можу повірити, що він програв.

Я здригнувся від беззвучного сміху.

- Він піддався. Ти ж це розумієш?

- Ні краплі він не піддавався, - наполягала Феллон. - Тейт була чудова. I...

Я вкусив її за шию, і вона тихенько застогнала, зупинившись на півслові. Я цілував її в шию, і все тіло напружувалося від одного її запаху. Притримуючи Феллон за живіт, я розвів коліна в сторони, одночасно розсовуючи її ноги. Продовжуючи обіймати рукою та цілувати в шию, вільною рукою я прослизнув їй у піжамні шорти.

- А ти, як завжди, вже готова, - видихнув я, відчувши вологу в неї між ногами.

Я цілував щоку, а потім перейшов до вуха. Тепло розлилося по всьому тілу та досягло члена. Я почав пестити її, обводючи пальцями клітор, буквально відчуваючи, як він набухає.

Вона підняла руку і обхопила мене ззаду за потилицю.

- Завтра, як тільки повернемося додому з прогулянки, - заговорила вона, важко дихаючи, - треба спробувати перенести піаніно на перший поверх. Може доведеться попросити допомоги твоїх друзів?

Серйозно вона хоче поговорити про це зараз? Завтра ми збиралися забрати Лукаса і зробити невеликий похід, але зараз я не міг думати ні про що, окрім неї.

Коли вона зрозуміла, що я не збираюся зупинятися, то благаючим тоном запитала:

- Будь ласка!

Рука, якою я обіймав її, прослизнула під футболку.

- За однієї умови, - я припав до її губ і зняв короткий, але пристрасний поцілунок. - Твоя рампа теж вирушає нагору.

Вона терлася об мене стегнами, і я заплющив очі. Насолода захлиснула мене.

- Не думаю, що Джейсон і Кетрін гідно оцінять появу такої штуки у вітальні.

Її голос слабшав. Мене це збуджувало.

– Ну й чудово, – відповів я. – Тому що це більше не їхня вітальня. Дім тепер наш, не забула?

- Так, але вони, як і раніше, тут живуть.

Зрозуміло, вона мала рацію. У планах на майбутнє нічого не змінилося. Наступної весни, коли Джекс закінчить школу, Кетрін має перебраться сюди. Але за документами будинок належав нам, тож мене це не особливо турбувало.

Феллон продовжувала повільно тертися об мій член. Я ж проникнув пальцями в її лоно.

- Добре, - вона здалася, - рампу теж заберемо нагору. Усі будуть просто у захваті, – саркастично додала вона.

Я вийняв руку з її шортів і задер футболку.

- Було б набагато веселіше, якби ти зняла футболку, - сказав я, стягуючи її через голову.

Феллон не чинила опір.

Простягнувши руки і обхопивши стегна з внутрішнього боку, я притяг до себе її попку і нагнув Феллон так, щоб вона нахилилася над кнопками. Потім перекинув її волосся набік і провів язиком вгору по спині, час від часу перериваючись, щоб поцілувати чи вкусити її.

Боже, як я любив її. На землі ніколи не було нічого і нікого, хто був би потрібний мені так само сильно. Вона увійшла в моє життя в чотирнадцять, за волею жорстокої та егоїстичної жінки, яка мало не зруйнувала моє життя. Але я готовий був ще раз пройти через усе це, аби знову отримати мою Феллон.

- Медок, - прошепотіла вона, повернувши голову, - що означає Fallen - татуювання у тебе на спині?

Знову запитання.

- Там написано не Fallen.

Я продовжив покривати поцілунками її спину, але вона підвелася, обернулася і подивилася на мене очима, повними сліз.

– Отже, там написано моє ім'я?

Вона зрушила брови, намагаючись це осмислити. Я обхопив руками її обличчя і ніжно поцілував у губи.

– Я зробив її два роки тому, – розповів я. – Я ніколи тебе не забував. І ніколи не переставав кохати тебе.

Не розплющуючи очей, вона простягла руку за спину і погладила мене по щоці.

А потім подивилася на мене, ледь помітно посміхаючись.

– Бо нас не зупинити.

Я припав до її губ і жадібно поцілував. Страшенно правильно.

КІНЕЦЬ